

Le az álczával!

ADATOK

EÖTVÖS KÁROLY

hírhedt saktervédő életrajzához.

J e l i g e : »Isten s a jövőkor ítélő széke
előtt a megvetés nem az áldo-
zatra, hanem hóhérjára vár.«
E ö t v ö s .

Írta

ÁGOSTON JÁNOS,

v. jószágigazgató, s a hírhedt saktervédő egyik áldozata

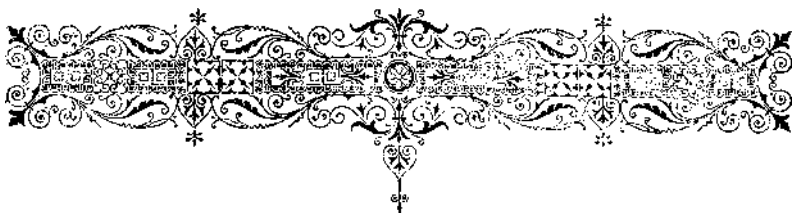

BUDAPEST, 1884.

Kapható minden könyvkereskedőnél és minden tőzsdében.

A védők, választók, s különösen a peres felek figyelmébe
ajánlja a

szerző

Az olvasóhoz!

Jelige: »Isten s a jövő kor ítélő széke előtt a megvetés nem az áldozatra, hanem hóhérra vár.«
Eötvös.

Mielőtt az eszme bár, e könyv megírására agyamba megfogamzott volna; mielőtt még tollat fogtam volna is, teljes tudatával bírtam Diderot eme szavainak: »Igazságosnak lenni első kötelme úgy az igazságot védelmezőnek, mint az azt keresőnek«.

Ha egy ember, esze, tudománya, becsülete és szerencséje által eljut a polczra, melyen nemzetek sorsa fölött bír rendelkezni; ha ez ember feljutásában használ is talán megnevezhetlen utakat, vagy az önösség köteléke alatt csúszva, mászva jut a trónusig, de legalább a törvények határain belül mint erkölcsös lény tette ezt, – tisztelettel hajolunk meg a kényszerült szokásos külsőségek miatt. De midőn egy embernek tartott szörny, jut el született rafinériájával, malicziózus eszével s kicsikart szerencséje által, minden emberi érzelmeket levetkőzve, a polczig, mely őt érintetlennek és sérthetetlennek fogja tartani; ha erkölcstelen, törvénytelen sodomabeli lelkét felviszi is épen az erkölcsök és törvények alkotása és védelméig; mit gyakorlatilag, nem csak egyesek, de nemzetek élte befolyására alkalmazhat; akkor! – ha léteznek anyagok és erők, melylyel e társadalmi fekélyt, e szemfényvesztőt úgy az egyesek, mint a társadalom iránti tekintetből valaki megszübitani bírja és nem cselekszi! . . . Nagyobb bűnös, nagyobb gazember mint az, ki végrehajtja s szívtelenül forgatja meg a vasat a kiszemelt áldozatok szívébe.

Ha valaminek bebizonyítására, vagy valakinek leálczázására voltak és vannak adatok, úgy, Eötvös Károly orsz. képviselő, hírhedt országos sakter ügyvéd gonosz eljárásának leleplezésére – nemcsak az általánosan ismert tiszta-eszlári rémdrámából, de azonkívül is vannak oly halmaz adatok, akár csak egy egyiptomi gúla.

Én mint írója e könyvnek előre leszámoltam mindennemű kérdés, támadás vagy fenyegetéssel. Bünt cselekednék, ha tovább is hallgatnék, márcsak abból kifolyólag is, hogy nemcsak tudomásával bírok ez adatoknak, de, fájdalom, éppen magam vagyok a kiszemelt, szerencsétlen áldozat.

Kifosztva, kirabolva vagyok mindenemtől, én, ki csak pár évvel ezelőtt mondhatni a jólét megérdemelt kenyerét ettem mint földbirtokos, ma koldus vagyok.

Koldus vagyok egy mákszemnyi hiba, vagy könnyelműség nélkül; csak is jóhiszemű becsületes érzésem alapján, egy orvtámadó ügyvéd által. Megrabolva lettem mindenemtől, még szinte becsületesemtől is, ha egészen engedtem volna magam a gyalázatos úton elmerülni, de mivel ettől megrabolni nem voltak képesek, ez indít, hogy mutassam be a világnak, az ünnepelt Eötvös Károlyt a maga valóságában, álarcz nélkül.

Azt fogja mondani több helyen az olvasó, mik előtte föltárulnak »ez nem lehet igaz«. Erre csak az a megjegyezés: Én is nagyon jól tudom, hogy ha igazat nem mondok, mi annak a következése. Tudom, hogy ha valami kicsit is hazudnék Eötvös czudarul megfordítná a fegyvert ellenem; de ettől nincs mit tartanom, szavaimórt kezeskedem bármely hatóság előtt.

Midőn tehát egy férfi elhatározza magát erre, okvetlen feltételeztetik, hogy előre megfontolt mindent; előre meggondolta, hogy itt csak egy utón ér czélt: a valónak, a tényeknek hu előadásával. Ennél többet pedig én sem akarok. Sem egy szóval többet, sem kevesebbet nem mondok, mint a mi megtörtént, s mit tanuk, hiteles iratok és akták által igazolni bírok.

Nagyon jól tudom én azt, hogy Eötvös Károly el fog követni, s már eddig is elkövetett, minden lehető a való tények megczáfolásával ott maradhatni, a hol ma van. De előre is gúnyos arcczal monhatom: ám próbálja! . . .

Álljunk ki a harcztérre. Nállara a jog, igazság és becsület, – nála az alávalóság és hazugság! . . .

Hogy melyik győzend! . . . azt nem én mondhatom meg.

Én, a ki megfosztva, megrabolva vagyok családommal együtt mindenemtől, Eötvös által; én kell kezdjem a harcztot, én kell egyszermind ez iratom mellé még a bünyenyítő ügyet is a »Fortunába« megkezdjem, hogy lássa a világ, én törvényesen, jogosan cselekszem.

De egyszermind lássa az a világ, ki az a saktervédő, ki az

a híres jogász, ki az a *nyíltbecsület*, ki az a kifogástalan jellem, általában ki az az Eötvös Károly?

Feleletet is adhatnék nyomba reá, ha végig lapoznék valami rablósztórt, melybe rá illőt talán? lelnék, de mivel nem nézek szótár után, sem agyamba ráülő név nincsen, – a tények hü előadásával – a közönségre bízom minek tartani Eötvös Károlyt.

Egyszersmind kérem, a mindnyájunk által tisztelt képviselő házat, – ha még talán találkoznának olyan sakterek, kik képesek volnának magokat hozzájuk illő leálcázott maszkkal képviseltetni, – ez irat tudomására jutása után oda hatni: E ház az ország háza, s nem a gonosztevők menedékháza! ...

Én kérem ezt, hogy megóvjam a t. képviselőházat oly szegénytől, melyet hozni csak egy szédelgő, szemfényvesztő, rafinírozott ügyvéd, Eötvös Károly képes tenni.

Én kérem az ő tisztázását, legalább kétszeres mód nyújtatnék számomra, s a társadalomra a leálcázásra.

És továbbá tudja meg, ne csak az a mívelt világ, de tudja meg a zsidóság is, ki volt az a keresztény, ki bérért az ők védelmökre bírt menni. Keresztény igaz, de ki a keresztet csak a mellen látja.

És végül, tudják meg azok az Eötvös barátok, azok a dicső adósságmentes lovagias emberek, hogy az a párbajképes hős, oly párbajképes! hogy csak egy embert képzelek; ki vele jogilag mérkőzhetik, s ez nem más mint a bakó! . . .

S ha néhol talán tollam erősebben fogna, mint akarnám, a szörnyű, hajmeresztő tények leírásánál, elnézését kérem az olvasónak mert: *magam vagyok az áldozat!*

Én igazságosan terjesztem a nagyközönség elé a megtörténeteket, liften adom az egyes aktákat *teljes felelősséggel*; – így, nem marad egyéb hátra, mint, arra kérjem a nagy közönséget, törvényhozó és végrehajtó testületet: *bár hegyen a bűnös az ország első embere, bár álljon a legfelsőbb poczon, ha bűnös*, (akárcsak egy közönséges gonosztevő) *bűnhődjék a megérdemelt kétszeres sújtással*. S ha elértem igaz célomat, úgy, áldani fogom az urat, hogy kevesebb a gonosztevők azon száma, kik szabadon járhatnak, embertársaik megkárosítására.

Vannak kik félnek a bírák, az Isten, lelkiismeret s utóvilágtól, én Sokratessel ezekre bízom ügyemet.

B u d a p e s t e n , 1884. május 1-én.

Ágoston János.

1879. évi augusztus havában csalán birtokomról, hol egyrészt mint magam földes ura, másrészt mint báró Baldácsy Antal volt jószágigazgatója, időzni lerándultam Pestre.

Több napi itt időzésem után tárczám csaknem egészen kifogyott, midőn egy alkalommal betértem a Holzwarth nevű vendéglőbe egy pohár sörre, s éppen arról gondolkodók váljon hogyan segítsék pillanatnyi zavaromon, anélkül, hogy »adósság«, vagy uzsorás kezébe jutnék, jön be Eötvös Károly képviselő, kit a párt helyiségéből, – hová kártyázni, vagy időttölteni jártam – ismerem, meglátva engem, hozzám jöve, ilyen diskurzus kezdődött:

– Miért olyan levert Ágoston úr?

– Csekélység. Egy kis pénzzavarban vagyok, s arról gondolkodom, hol kaphatnám azt!

– Pénzzavarban! Kérdé Eötvös Károly.

– Igen, felelém. Holnap egy helyen 3000 forintot kellene fizetnem, s nem tudom miként!

– Hisz az még nem nagy baj.

– Bajnak nem nagy, az igaz, de mégis kellemetlenül érint

– No ha csak ennyi, ezen könnyű segíteni, felelé Eötvös.

– Hogyan? Kérdem.

Jöjjön holnap reggel irodámba, megszerzem én önnek a kívánt Összeget.

Igazán! Kérdem.

– Itt a kezem.

Megköszöntem.

Reggel csakugyan lemének Eötvös Károlyhoz, s ki elvitt Bitsz nevű kereskedőhöz, hol ön megkaptam a kívánt 3200 forint összeget a szokásos perczentek levonásával, ha jól emlékszem 96 forint leszámolásával. Itt a váltót Eötvössel kiállítottuk 1879, év augusztus 18-án 3 óra. Ez tehát rendbe volt. Kijövet azt mondja Eötvös Károly: »látta azt a fekete fiatal embert, ki ott bent volt«?

– Igen láttam.

– Csak annak köszönhetjük, hogy a pénzt kaptuk. Annak kellene valamit adni.

– Jól van, hát mennyit adjunk? Kérdem.

– 100 forintot, felelt Eötvös.

– Tessék itt a 100 forint, kérem adja át neki. Eötvös zsebébe tette, hogy átadta-e, azt nem tudom.

– Az én fáradságom pedig 10 forint, felelt Eötvös.

– Tessék itt van a 10 forint.

Ezután elváltunk.

De nekem ez a szívesség sehogy sem tetszett. Egy percnyi nyugtom sem volt, hogy tulajdonképpen mi indíthatta Eötvöst e szívességre!

Elmének én vissza hozzá, s ezeket mondtam:

– Igen tisztelt Eötvös úr, én valóban meg nem foghatom, mi indíthatta önt e szívességre. Mindazon által ön igen köszönöm, de ne vegye rossz néven ha felkérem, jönné el velem a közjegyzőhöz, én okmányilag akarnám önt biztosítani; lekötöm birtokomat, hogy nyugodt lehessen. De megjegyzem, hogy a közjegyzőnél előbb már Eötvös járt, s midőn velem oda jött, már a kész okmányt irattá alá, mely így hangzik: (Lásd melléletek hátul I. sz. a.)

Ennek megtörténte után haza mentem családi birtokomra, s gazdasági ügyeimhez láttam.

Míg 1879. év szeptember 6-án beállít hozzám a végrehajtó, és Eötvös Károly segédje, s minden ingóságaimat, lovaimat, boraimat, stb. lefoglalni akarja.

Kérdem mi alapon, s mily joggal?

Azt monda a végrehajtó, hogy én tartozom Eötvös Károlynak 3200 forinttal, s erre végrehajtás van rendelve, hogy mindent lefoglaljon, zár alá tegyen s zárgondnokot nevezzen meg.

Képzelnék felháborodásomat, e méltatlan gyalázatos események miatt. Én Eötvös Károlynak nem is tartozom, a Bisitz váltója pedig három óra szólt. Most még ha kifizetni akartam volna is, nem bírtam, mert minden pénzé tehető holmim zár alatt volt.

Összeírtak 20,000 forint értéket meghaladó ingóságokat és zárgondnokság alá helyeztek.

Rögtön lejöttem Pestre. De itt több napi folyton keresésem daczára, kit nem tudtam megtalálni mint Eötvös Károlyt, s a nélkül, hogy kérdőre vonhattam volna, haza kelle mennem. November 17-én ismét lejöttem Pestre, mert a váltóm is lejárt, s elhoztam a kamatot. Elmondtam Eötvösnek őszintén, hogy az általa

okozott helyzetemnél fogva Bisitznél a 3200 frtos váltót beváltani képes nem vagyok, s kértem, hogy járna közben, miszerint a váltó három hóra prolongáltatnék az általam lefizetendő kamatok mellett.

Azonban ő teljesen megfelejtkezett az illem és becsületesség korlátairól, és nem mívelt emberhez illő kifejezésekkel, a legdurvább módon megtámadott. Viszont én is ezen megtámadását kénytelen valék azon modorban visszatörölni, mire ő kijelentette, hogy a váltót nem prolongáltatja, ő azt többé alá nem írja.

Vége durvaságának az lett az eredménye, hogy Eötvös Károly tőlem egy *engedményt kért*, a néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni, s a már bírói egyeségileg megállapított, és végrehajtásiig bekebelezett 60,000 frtos követelésemből.

Ezen kívánatára azonnal kijelentem, hogy azt hajlandó vagyok teljesíteni, s a 60,000 frtos bekapandó pénzből fedezem a váltó tartozásomat, ha ezzel a Bisitz-féle váltó ügy teljesen rendezve leend.

Erre ő összeszámítván azt 3400 frt 81 kr-ra; mire én engedményt adtam. És így a 3200 frtos tartozásom, melyből azonban a kamat és közvetítési díj levonásával csak 3001 frtot kaptam, 3400 frt 81 kr-ra ment.

Nem számítván ide azon ezrekre menő káraitam, melyeket Eötvös Károlynak ez eljárása okozott.

Mikor már az engedményem Eötvös Károlynak keze közt volt, követelte tőlem, hogy adjak neki egy ügyvédi megbízást is, mert most már ő akarja ügyemet kezébe venni, a br. Baldácsy jogos követelésemmel szembe. Erről én hallani sem akartam, s kezeken megtagadtam, azonban ő ezen merész tagadásomra magát sértve érezvén, határt nem ismerő, és a legválogatottabb durvaságokkal újra megtámadott, s annak kiadására kényszerített.

Az ajtót rám zárva ezeket monda: „Addig innen ki nem megyek, míg a meghatalmazást alá nem írom.” S föl nyitá Wertheim szekrényét, abba a papírok között egy revolvert forgatott meg, mit ugyan ki nem vett, sem rám nem szegezett, az igaz. Míg végre kijelenté, hogy ő befolyásánál fogva képes lesz minden követelésemet, mind pedig az ő neki engedményezett összeget mielőbb behajtani, és keresztül vinni a hagyatéki tömeg ellen, miután a hagyatéki gondnok Visontai Kovács Lászlóval, a legszorosabb baráti viszonyban van, de a bíróságoknál is befolyása lévén, tehát ott is az ügyet előbb fogja elintézni. Én tehát azon hiedelemben, hogy így csakugyan előbb juthatok a néhai báró Baldácsy Antal elleni

követelésemhez, másrészt, mivel az engedmény ezek folytán neki is érdekébe állván, gondoltam iparkodni fog a behajtással, kívánalmának eleget tettem, s a következő ügyvédi megbízást írtam alá; de előre is megjegyzem semminemű pénz felvevésre nálam nélkül fel nem hatalmaztam. A megbízás így hangzik: (lásd hátul melléklet 17. sz. a.)

Ezen megállapodások után haza menve, másnap mindjárt írtam Eötvösnek egy levelet, melybe az ügy további folytatására több utasítást adtam, s mellékeltem több, az ügyre vonatkozó okmányokat.

November 29-én pedig 270 frtot küldöttem.

Ezekután vártam nyugodtan az ügyek bonyolítását, de hasztalan. Míg végre türelmem hanyatlása folytán írtam Eötvösnek, semmi felelet. Megint írtam, s százszor hallgatás. És így legalább 20 levelet küldtem, de mind hasztalan.

Végre aztán 1880. elején lejöttem Pestre, s nagy keresés után, találkoztam Eötvössel. Hol ő mindjárt azzal kezdte: »a hagyatéki gondnokkal már érintkezésbe léptem, de addig a pert meg nem indíthatom, míg a számadását el nem készíti.«

– De uram én leszámoltam már; úgy néhai uram br. Baldácsyval, mind pedig ennek általános örökössével Földváry Árpáddal, az elsővel rendbe jöttem, a mennyiben követelésemet elismerte és megerősítette, az utóbbival pedig szinte már bírói egyességet kötöttem, a mit ön igen jól tud; tehát most már ujra számadásomat összeállítani igen bajos, miután okmányaim nagyobb részét az illetőknek számadásaimmal együtt által adtam.

– De ennek meg kell lenni, felelé Eötvös.

Mit volt mit tenni, haza mentem s számadásomat elkészítettem pár nap alatt, egy Baldácsy volt hivatalnoka segítségével úgy a hogy tudtam, s a hogy épen eszembe jutottak követelésem tételei a hagyatékra.

Végre elkészítvén azt, 1880. február 5-ön postára tettem, br. Baldácsy Antal által már előbből megállapított 33,946 forint követelésekre vonatkozó, elismervényszerű levelével s több okmányokkal együtt. S másnap egy expresz levélben külön is értesítettem Eötvöst, hogy a számadást okmányokkal és egy értékes levél kíséretében postára tettem, mit ő kezéhez is vett.

Ezután megint türelmesen vártam.

De megjegyzendő, hogy a birtokon történt zár alá tevés mindazonáltal még mindig fönnállott.

Türelmem újól fogyni kezdeti, hogy ügyemben semmit sem hallok, – még a per megkezdését sem, – s újból írtam Eötvösnek, – semmi felelet. írtam legalább 15 levelet, de egyre sem kaptam feleletet.

Ekkor már boszantott a dolog, fogtam magam, s 1880. december 10-én a meghatalmazást visszakívántam. Erre sem jött semmi felelet. Ismét sürgetés – és folyton hallgatás.

Csalás, sikkasztás és visszaélés.

Visszatérve; 1879 márczius 12-én engedményeztem én Király Júliára egy 33.946 forintról szóló, a br. Baldácsy által már megállapított jogos követelésemet, E követelés alapján Király Júlia 1881. év márczius 27-én beperli a br. Baldácsy hagyatékot, hogy az én általam reá engedményezett pénzt megkaphassa.

E perben az alperes hagyaték részéről 1881. évi szeptember 15-én beadott elleniratukhoz bemellékeltek egy *egyszégy okirat*, mely Eötvös Károly mint Ágoston János ügyvédje, és V. Kovács László a br. Baldácsy hagyatéki gondnok között, állítólag 1880. február 3-án kötött s miről én, csak 1881. szeptember 19-én lettem értesítve.

Ez egyszégyben Eötvös Károly lemond részemről mindennemű létező és netán létezendő jogos követelésemről, lemond teljesen mindenről még a menyben követelhető jussomról is. A nélkül, hogy erről értesítene, anélkül, hogy beleegyeztem volna, anélkül, hogy erre felhatalmaztam volna.

Sőt nemcsak, hogy lemond, hanem szemtelen kifejezések és kompromitáló czímek adásával, jogos és véres verejtékkel szerzett követelésemmel szemben megállapítanak 3500 fjt *kegyadományt*.

A mely adományból is, soha egy fillért sem juttattak kezemhez. Itt a csalás, sikkasztás és visszaélés bizonylata. De álljon itt szóról-szóra az a dicső egyszégy, mely nemcsak századunkba, de talán az egész történelemben párját nem leli; mikor a félnek ezrekre menő jogos és beismert követelését ügyvédje eldobja, s részére még aljas kegy adományt adat:

„*Egyszégy*, Mely egyrésztől Visontai Kovách László mint néhai br. Baldácsy Antal hagyatékának gondnoka s egyúttal néhai br. Baldácsy Antal végrendeleti örököseinek teljes

meghatalmazottja; másrésről pedig Eötvös Károly ügyvéd, mint Ágoston János csalán lakos és birtokos meghatalmazottja közt; utóbbira nézve a Budapesten 1879. november 24-én közjegyzőileg hitelesített meghatalmazási okirat alapján, melylyel az egység mellé záratik, következőleg köttetett.

1-ször. Visontai Kovách László úgy is mint hagyatéki gondnok s úgy is, mint az érintett örökösök meghatalmazottja, mindazon számoltatási igényekről és követelésekről, melyek a jelzett hagyatékot s illetőleg örökösöket Ágoston János úr, mint néhai br. Baldácsy Antal tisztje és megbízottja ellenében bármi czímen követőleg illetik, az alábbi 3. pontban foglalt kivétel fenntartásával egyszer s mindenkorra föltétlenül és visszavonhatlanul lemond és kijelenti különösen, hogy azon összesen 10.000 írtra menő követelést is, mely Ágoston János úr ellen részint váltói követelési, részint számoltatási czímen fennállott s járulékaival együtt mind máig fennáll, feltétlenül elejti és megszünteti s azt sem polgári, sem bűnvádi utón szorgalmazni semmi esetben nem fogja. (Oh! be kegyes.)

2-szor. Eötvös Károly ügyvéd Ágoston János úr nevében és részéről mindazon igényekről és követelésekről, melyeket o akár szolgálati czímen, akár megbízatáson alapuló munkadíj czímén, akár számadási, tartozatlan fizetési, kártérítési, előlegezést vagy bár mi más jog czímen, néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka ellen eddigelé támasztott, vagy ezentúl netán támaszthatna, **egyszer s mindenkorra lemond;** s kijelenti különösen, hogy a jelzett hagyaték s különösen Földvári Árpád úr mint hagyatéki általános örökös ellen 60.000 frt és járulékai iránt indított, s a m, kir. Curia mint semmisítőszék által egyébként is megsemmisített keresetét véglegesen megszünteti, s ez alapon sem a jelzett hagyaték, sem különösen Földváry Árpád úr ellen semmi további igényt 'nem fog támasztani. (Láttál nagyobb rablót.)

3-szor. Visontai Kovách László a jelzett hagyaték javára fenntartja azon igényt, hogy Ágoston János úrtól mindazon okiratokat, szerződéseket, átruházási és kielégítési okmányokat, melyek a hagyatékhoz tartozó

bélai birtokra, illetőleg annak egyik vagy másik részére vonatkoznak s melyek Ágoston János úr kezére néh. br. Baldácsy megbízása folytán jutottak, Ágoston János úrtól később készítendő kimutatás és részletezés szerint a hagyatéki tömeg javára visszakövetelje s valósággal átvegye – Viszont Eötvös Károly ügyvéd kötelezőleg kijelenti, hogy az itt érintett összes okiratokat, mint a jelzett hagyatéki tömeg tulajdonait Ágoston János úr a lehető legrövidebb idő alatt vagy bírói kézbe letenni vagy Visontai Kovách László kezére valósággal, átadni köteles lészen. (Hol van?)

4-szer. Visontai Kovách László, mint hagyatéki tömeggondnoka s a jelzett örökösök meghatalmazottja kellő értesülést szerezvén arról, hogy Ágoston János és neje Király Mária asszonyság néhai báró Baldácsy Antalnak személyes bizalmát bírták s neki bizalmas szolgálókat is teljesítettek, melyről nekik a néhai báró hirtelen közbejött halála miatt jutalmat nem adhatott, továbbá értesülvén arról is, hogy Ágoston János úr és neje vagyoniilag nem a legkedvezőbb helyzetben vannak részükre és javukra a mai napon a hagyatéki tömegből 3500 fítot Eötvös Károly ügyvéd is meghatalmazott kezére mint teljesen szabad tetszés szerinti és semmi sem előleges, sem utólagos feltételekhez nem kötött *kegyadományt* letett, a nevezett ügyvéd és meghatalmazott tetszésére bízván, hogy e kegyadományt akár Ágoston János úrnak és nejének egészben vagy részben átadhatja, akár pedig azzal Ágoston úrnak és nejének egyik vagy másik adósságát kifizetheti, önként érthetvén, hogy ekként az egész összeget javukra fordítandja. Eötvös Károly ügyvéd és meghatalmazott ez egyesség aláírásával igazolja, hogy a fenti 3500 fírnyi kegyadományt a fenti értelemben Visontai Kovách László hagyatéki gondnok úrtól valósággal átvette. (Borzasztó gazság.)

5-ször. Visontai Kovách László hagyatéki tömeggondnok kijelenti, hogy esetleg ha a tömeg állása engedi és indokolttá teszi, s ha Ágoston János úr magát arra méltónak és hajlandónak bizonyítja, Ágoston János urat megfelelő megbízásokra alkalmazandja, illetőleg az érdekelt örökösöknek ajánlani fogja (Gyalázat és

átok.) Kelt Budapesten 1880. évi február 3-án. Kováts László s. k. mint báró Baldácsy Antal hagyatéki gondnoka és az összes örökösök meghatalmazottja, – Eötvös Károly s. k. mint Ágoston János meghatalmazottja. Előtünk Almási Béla s. k, mint tanú, Istóczy Győző s. k. mint tanú.

Éhez azt hiszem fölösleges kommentár. ítéljen az olvasó.

Törvénykezés.

E gyalázatos visszaélés és kijátszás, a hogy tudomásomra jutott, rögtön írtam Eötvösnek egy levelet, melybe kérdőre vonám az állítólagos egyességről, mit teljességgel nem akartam elhinni; nem bírtam felfogni, s megbarátkozni a gondolattal is, hogy ön egy emberi szörnyeteggel állok szembe, kinek tette hajmeresztő voltánál fogva gyalázatosabb a legutolsó harami rablásánál.

E levélre is, mind a többi számtalanra, semmi feleletet nem kaptam,

Ekkor aztán, 1881. október 24-én 694. sz. a. Eötvös Károly ellen beadtam fegyelmi panaszomat az ügyvédi kamarához, mely szószerint így hangzik:

Tekintetes Ügyvédi Kamara!

Eötvös Károly országgyűlési képviselő, köz- és váltó-ügyvéd, budapesti lakos, alulírottal kierőszakolt ügyvédi megbízással a legaljasabb módon visszaélvén, az ellenféllel összejátszva 100 ezer frtot meghaladó jogos és igazságos követelésemtől engemet megfosztott és a legalábbvaló módon megkárosított.

Mely gálád eljárása következtében, most már nem maradt egyéb jogorvoslatom hátra, mint az 1874. évi 34. t.-cz. értelmében a tekintetes ügyvédi kamarához forduljak és kérem a hivatkozott törvénynek sürgősen a legszigorúbb alkalmaztatását, és a fegyelmi vizsgálatnak gyors elrendelését, melyre vonatkozólag a tények, és panaszlittal miként történt összeköttetésnek száraz előadásával a valóságnak híven megfelelőleg következőkben terjesztem elő:

Fegyelmi panaszomat: – Eötvös Károly ügyvéd úr közvetítése folytán 1879. évi aug. 17-én három havi lejáráttal 3200

frnyi váltó-kölcsönt nyervén, erre nézve váltómat kiállítván, a kamatok és közvetítési díjak leszámításával 3000 frtot felvettem Bisitz S. nagykereskedőtől, – én ezen bár uzsorás szívességet megköszönvén, és hogy Eötvös Károly ügyvéd úr adott girojáért nyugodt lehessen, mint becsületes emberhez illőleg, önként felajánlottam a pénz felvétele után Eötvös Károly úrnak biztosítékul összes vagyonomat, és felkértem, hogy mennénk el közjegyzőhöz és én a velem tett szívességért adok neki egy biztosítéki okiratot – ő noha bár kölcsönt nem adott, közvetítését pedig busásan megfizettette, ezen ajánlatomat elfogadván, velem közjegyző előtt az ide *A)* alatt mellékelt kötelezvényt irattá alá, (Lásd mellékletek hátul L. sz. a.) mit nyugodtan tettem, mert nem képzeltem azt, hogy egy Eötvös Károly őszinte jóakarattal visszaéljen; azonban csalódtam, mert a mint a kötelezvénybe kitett 8 nap eltelvén, annak alapján bár nekem ő soha tényleg egy fillér kölcsönt nem adott, és neki nem is tartoztam, ellenem az ide *B)* alá mellékelt végrehajtást kérelmezte és rendeltette el, (Lásd mellékletek hátul 2. sz. a.) melynek alapján a csalán birtokomon talált összes – mint egy 15-20 ezer írt értékű – ingóságokat lefoglaltatta és azonnal bírói zár és zárgondnokaság alá helyezte, bár az összeírt ingóságoknak a legnagyobb része bérlőm tulajdonát képezte, és hozzá még 100 frtot meghaladó végrehajtási költséggel is terhelt és elfogadására kényszerített, így élvén ő vissza az általam önként felajánlott szíves készségemmel: de túrni kénytelen valék, miután benne feltétlen bizalmat helyeztem, és erre némileg én jogosítottam fel, habár ő nekem az *A)* alatt hivatkozott kölcsönből soha egy fillért se tett folyóvá, s azt nekem nem adta.

Én nekem az ily úgy szólva zsaroló eljárása igen rosszul esvén, mert az ily visszaélésre nem számítottam, bár ezen nem várt eljárásra nekem kiszámíthatatlan kárt okozott, elannyira, hogy a foganatosított zár és zárgondnoki kezelés miatt hitelemet veszítvén, miután vagyonommal szabadon nem rendelkezhettem, és a közbejött mostoha időjárás következtében is, a fentemlített váltót a lejáratkor, vagyis 1879-dik évi november 17-én beváltani képtelen voltam.

Felkeresvén e napon Eötvös Károly ügyvéd urat, előadtam neki, hogy a rajtam elkövetett eljárása, és a mostoha idő viszonyok miatt jelenleg képtelen vagyok a mai napon lejárandó váltót beváltani, és felkértem lenne szíves a kamatok lefizetése mellett Bisitz S. kereskedőnél azt három óra prolongáltatni, mivel, hogy

az úgy is eléggé biztosítva van a lefoglalt, zár és zárgondnoki kezelés alatt tartott 15-20 ezer frt értékű vagyonommal, sőt, ha még ez se volna elég, még nyújthatok biztosítékot a néhai br. Baldácsy Antal hagyatéka elleni telekkönyvileg bekebelezett 60 ezer irtot meghaladó követelésemből is. – Ő azonban ezen kérésemet el nem fogadván, arról hallani se akart, hanem engemet természetében gyökeredző és művelt emberhez nem illő brutális módon megtámadott, követelvén, hogy azonnal a váltót fizessem ki; – én azonban határozottan kijelentettem, hogy arra e perczen képtelen vagyok, és ezen képtelenségnek a velem elkövetett eljárása a legfőbb oka; de másrészt az, hogy a br. Baldácsy hagyatéka elleni követelésemből sem kaphatok ily rögtönösen. De ő velem indulatos természeténél fogva a legdurvább módon gorombáskodván elannyira, hogy én csakis nyugodt véralkotomnak köszönhettem, hogy tettelegességre a dolog, saját lakába, nem fejlődött, míg végre Eötvös Károly úr indulatos gorombaságával kissé alább hagyván kijelenti, hogy ő a kérdéses váltót semmi szín alatt nem prolongáltatja, hanem kifizeti, és rögtön az általa lezárott ingóságokat eltranszferáltatja és azonnal elárverezteti bármi árért is, és nem törődik vele bármily kárt szenvedek is. Ezen kijelentése után kértem újólá, legyen türelemmel és ne kívánjon teljesen tönkre tenni, hisz tudja, hogy ezekre menő követeléseim vannak a Baldácsy hagyatéka ellen, tehát a váltó-követelés nincs is, nem is lehet veszélyeztetve, azonban ő folyton gorombáskodván, végre kijelenté, hogy adjak neki a váltó-követelés erejéig engedményt a br. Baldácsy hagyaték elleni követeléseimre, és állítsak ki részére egy ügyvédi megbízást, majd a követelésemet a hagyatékból mielőbb behajtani fogja, különben a zár alatti ingóságokat azonnal transzferáltatni, rögtön elárvereztetni fogja.

Én egyrészt a rajtam elkövetett brutalitása miatt, másrészt gondolám, hogy a Baldácsy hagyaték elleni követeléseimnek mielőbbi behajtása neki is érdekében fog állani, ebbeli kívánságába csakhogy tőle szabadulhassak, és az általa lefoglalva tartott értékes és több ezekre menő ingóságokat a transferálás esélyének ki ne tegyem, kívánságában beleegyeztem, és kijelentettem, hogy reményelem, hogy kávémat nem fogja akarni és hiven és erélyesen fogja ügyemet felkarolni, és mind ügyvéd követeléseimet behajtani.

Miután tehát ezt ő megígérte, én a legnagyobb izgatottság között általa tolba mondott, és a Baldácsy hagyaték elleni követeléseimből, a fent érintett váltó tartozásom erejéig egy engedményt

– és ugyanakkor szinte általa tolba mondott ügyvédi megbízást kiállítottam és aláírtam, ez utóbbit néhány napra általam közjegyzőileg is megerősítette.

Ezek után tőle a legnagyobb izgatottsággal eltávoztam és kértem, hogy a hagyaték elleni keresetemet mielőbb a legerélyesebben indítsa és kezdje meg, ígérvén, hogy erre vonatkozó információimat és utasításomat pár nap alatt közleni fogom.

Ulyképpen tehát a fentemlített váltókérdés némileg rendezve lett, de azért az általa foganatosított végrehajtás máig fentartva vagyon.

A fentebb hosszadalmasan és részletesen előadottak után én többször, úgy szóval, mind írásban sürgettem a Baldácsy hagyaték-elleni ügyemnek megindítását, folyton vártam, hogy a kereset beadvá legyen, és keresetem a hagyatékra feljegyeztessék, miután mindezekre én a teljes és kellő utasítást és információt megadtam, többek között Eötvös Károly ügyvéd úrhoz 1879. december 23-án az ide C) alatt mellékelt levelet is intéztem. (Lásd mellékletek hátul 3. sz.)

Ezek után én rövid idő múlva, vagyis 1880. évi január első napjaiban Budapesten lévén, személyesen felkerestem Eötvös Károly urat, és ügyemet illetőleg perem megindítását sürgettem, ekkor kijelenté, hogy ő már érintkezésbe lépett ugyan a hagyatéki gondnoksággal, de eddig eredménytelenül, azonban, hogy a pert megkezdhesse, állítsam össze a teljes számadásomat mielőbb, és küldjem meg neki, hogy ő annak alapján a további lépéseket megtehesse és a keresetet beadhassa.

Én ezen általa kívánt utasítása után, a számadásomat elkészítvén, azt 1880. évi február 5-én a D) alatti levél és utasítás kíséretében Eötvös Károly úr nevére czímezve postára téve elküldöttem. (Lásd mellékletek hátul 4. sz. a.) Most már nyugodtan voltam, miután hittem, hogy ügyem valahára a rendes kerékvágásba jön, de fájdalom csalódtam, – ezután még többször úgy szóval, valamint levélileg is sürgettem a kereset megindítását, de mindig eredménytelenül – míg végre türelmemet veszítve, hogy ügyemben semmi eredményt nem tapasztaltam, sem pedig a keresetet a hagyaték ellen meg nem indította, ön a tőlem oly brutális módomban kierőszakolt megbízást visszavontam, és azt, valamint iratimat és okmányaimat, hogy tőle visszakaphassam, ismerve durvaságát, azért igen hízelgő módon egy levéllel kerestem meg, azonban az is máig eredménytelen maradt, sőt még válaszra se méltatta.

Ezek után én még számtalanszor személyesen sürgettem irataimnak és megbízásomnak visszaadását, azt ő meg is ígérte, több rendbeli határidőt tűzött is ki az átadásra és átvételre; irodájában rendelt, én ott a kitűzött időkben mindig, de máskor is számtalanszor megjelentem, órákig várakoztam, de ő sem a kitűzött időben, sem máskor található nem volt, mit irodaszemélyzete igazolhat.

Én a sok hiába való fáradságot megunván, abban bele fáradtam, és úgy tapasztaltam, hogy ő inkább kerül, mint hogy velem találkozzék, végre irodai személyzetét kértem fel, hogy irataimat küldjék postán Szécsénybeni lakásomra, de ez is mind eredménytelen maradt,

Minthogy pedig számadási irataimát és okmányaimat Eötvös Károly úrtól kezemhez nem kaphattam, nem voltam képes követeléseimet a báró Baldácsy Antal hagyatéka ellen érvényesíteni és azt behajtani, melynek az lett a következménye, hogy Eötvös Károly ügyvédi hanyagsága miatt, terjedelmes birtokom bírói végrehajtás útján, alig pár ezer frt tartozásom miatt elárvereztetvén, elpocsékoltatok, és vagyonomtól megfosztattam. Es mind ezt Eötvös Károly ügyvéd úrnak köszönhetem, a ki egyrészt jóhiszeműséggel visszaélve, másrészt azért, hogy ügyvédi kötelességének meg nem felelt, a magára vállalt és reábízott ügyembe a lépéseket meg nem tette, úgy engemet vagyonkig teljesen tönkre tévén, nekem 100 ezer forintot meghaladó kárt okozott.

Megfoghatatlan volt előttem Eötvös Károly ügyvéd úrnak eme eljárása, és nem tudtam elgondolni mi lehet oka annak, hogy számtalan sürgetéseim daczára sem irataimát vissza nem kaphattam, sem pedig a báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni követeléseimre nézve a keresetet be nem adja, sem pedig leveleimet válaszra nem méltatja.

Azonban a véletlen e titokzatos, megfoghatatlan eljárás nyitját megoldotta, s ez a mely képezi éppen jelen fegyelmi panaszom főtárgyát, ugyanis:

Én néhai báró Baldácsy Antal által még 1877. évben megállapított és 1878. évben fizetni kötelezett 33,946 frt követelésemet tartozásom törlesztésére 1879-ben márczius 12-én Király Julia úrnőre ruháztam, illetőleg engedményeztem, ezen engedményem alapján nevezett Király Juha, »minthogy számtalan sürgetései daczára követeléséhez nem juthatott« Földváry Árpád és társai illetve a hagyatéki örökösök ellen a budapesti kir. törvszék előtt 10,529/81.

sz. a. keresetet indított. – Ezen keresetből kifolyólag alperesek f. e. szept. 10-én beadott és kivonatban *F*) alatt mellékelt közös elleniratukban (Lásd mellékletek hátul 5. sz. a.) hivatkoznak, és felmutatják az ide *G*).*A* alatt mellékelt (Lásd mellékleteket 6. sz. a.) Eötvös Károly és Kováts László hagyatéki gondnok között 1880. évi február 3-án kötött egyességet, a mely egyességet nekem felperesi ügyvéd tekintetes Pintér Sándor úr f. é. szeptember 20-án tudomásomra juttatta.

Ezen egyesség átolvasása annyira meglepő volt reám nézve, hogy azt kérdeztem, van-e még becsületes ügyvéd a világon? Valóban kétségbe kellene esni, ha a kamarai ügyvédi karban még az ily gyalázatos eljárás is, melyet Eötvös Károly ügyvéd úr, mint megbízott ügyvédem elkövetett, szentesítésre és helyeslésre találna, mert ez a maga nemében valóban hallatlan és rosszabb a zseb-metszésnél!

Ezen felindulásom és megbotránkozásom csillapultá után, azonnal Eötvös Károly ügyvéd úrhoz az ide *H*) alatt mellékelt levelet intéztem, de ez is a többivel hasonló sorsban részesült, és az máig válasz nélkül maradt, hogy miért? azt Eötvös Károly úr tudja legjobban.

Ezen ügyre vonatkozólag megérintem azt, miszerint Eötvös Károly ügyvéd] és országgyűlési képviselő, bizonyosan tudta azt, hogy br. Baldácsy Antal hagyatéka elleni követelésem oly nagy összeg, melynek kiegyenlítéseként 3500 fírt meghatalmazása alapján az én személyes jelenlétem vagy értesítettésem nélkül elfogadni nem lehet, és az ügyvédi hatáskör keretén belül tennie nem is, de ha még ezen körülményt se veszi vala figyelembe, azt már semmi tekintetben sem mellőzhette, hogy nekem Földvály Árpádtól, mint br. Baldácsy Antal általános örököse ellenében bíróság előtt kötött egység alapján 60,000 frt követelésem van, igaz, hogy a Curia mint semmisítőszék ezen ügyben oly végzést hozott, mely végzés talán hosszú időn keresztül páratlanul fog állani törvénykezésünk történetében; – ámde ezen »Casuisticus« eset Eötvös Károly urat, mint országosan ismert jogász tekintélyt a legtávolabbról sem hozhatta zavarba, mert bizonyára tudta és tudja, hogy a Curia mint semmisítőszék, Földvály Árpád úrnak, ki szabadon rendelkező jog alany, egyéni szabadságából eredt kötelező cselekményét megsemmisíthette, de a beismerést be nem ismeretté soha sem qualificálhatja, különösen akkor nem, ha azt Földvály ma sem kérelmezi. – E szerint merő képtelenségnek tartom, hogy

Eötvös Károly úr ezen 60,000 ftos követelést 3500 ftért mind meghatalmazott ügyvéd bárkinék is eladta, illetve elengedhette volna.

Tekintetes ügyvédi kamara! Fentebbiekben részletezve, az igazság és valóságnak hüen megfelelőleg előadtam a köztem és Eötvös Károly ügyvéd közötti szerencsétlen viszonyomat és a kényszerhelyzetből reábízott ügyem állását. Most még azon ténykörülmenyt se akarom kihagyni, melyet Eötvös Károly ügyvéd úr az ellenem folytatott végrehajtásra vonatkozólag időközben tett és máig tészén, megjegyzem még azt is, hogy 1879. évi szeptember 6-án történt végrehajtás foganatosításakor kényszerítve lettem kiküldött helyettesének a végrehajtási költségek résztörlesztésére 25 ftot kifizetni, mert különben a lefoglalt ingóságokat transferrálatni akarta. Ugyan 1879. évi november 29-én Eötvös Károly úr pressziója következtében kénytelen voltam postai utón 270 ftot tartozásom törlesztésére küldeni és fizetni, – többet azonban a bekövetkezett súlyos körülményeimnél fogva fizetni képes nem voltam, mert vagyonommal, az általa oly drákói szigorral foganatosított végrehajtás következtében nem rendelkezhetvén, minthogy a lefoglalt több 100 akóra menő borokat és egyéb ingóságokat zár és zárgondnoki kezelés alatt tartotta, egész f. é. szeptember 23-ig, amikor is azok az ő döntő befolyású kérésére tarthatatlansági szempontból elárvereztetvén; jobban mondva elpocsékoltatok, mert a 20 ezer ft becsértéket meghaladó vagyomból alig folyt be több 4000 írtnál.

Ennyire vitte őt az ügyvédi becsületesség.

Megjegyzem még azt is, hogy időközben Eötvös Károly ügyvéd úr egy jogtalan követeléssel engemet megtámadott a fél ügyvédjével, hogy még jobban tönkre tehessen, szövetkezvén, az 1880 évi július 10-én 1626. sz. a szécsényi kir. jbirósághoz az ide *J*) mellékelt kérvényt adta be (Lásd mellékletek hátul 7. sz. alatt) azon indokolás mellett, hogy más utón szerez ellenem teljes kielégítést s végrehajtási jogát a zárgondnokság alatti vagyona csak részben tartja fenn, – ennek illusztrálására *K*) alatt bemelléklek a szécsényi kir. jbiróságnak 1881. évi július 11-én 1138. sz. a. hozott Eötvös Károly részére és javára szolló marasztaló végzését. (Lásd mellékletek hátul 8. sz. a.)

Végre megemlítem még Széchenyi kir. jbiróság előtt 1881. évi szeptember 2-án 2069. sz. a. felvett tárgyalási jkönyvet, melyből kitűnik, hogy éppen Eötvös Károly ügyvéd úr megbízása és

utasítása folytán kérte a tárgyalásnál megjelent és megbízott ügyvédje Tersánszky István a zár és zárgondnoki kezelés alatt tartott ingóságoknak azonnali elárvereztetését; és Eötvös Károly úrnak ezen előterjesztett kívánata és határozott követelése folytán lett az árverés elrendelve és a 20 ezer forintot meghaladó értékes ingóságoknak elpocsékolása kimondva, a mely 1881. évi szeptember 23., 24., 28., 29. és 30-án tényleg meg is történt.

De hogy Eötvös Károly a tőlem kicsikart meghatalmazással és bizalmammal mennyire visszaélt, megérintem még azt is, hogy igen jól tudta, hogy Földváry Árpád elismerte keresetem valódiságát, fennállását és mennyiségét, ezen bírói egység jogerőre emelkedett nemcsak, hanem az telekkönyvileg be is kebeleztetett, és mégis képes volt a fentebb hivatkozott gyalázatos egység megkötésére, és nemcsak ezekre menő jogos követelésemről megfosztani és engemet rabszolgaként Visontay Kovách Lászlónak 50 írt kikötött bérfizetés mellett eladni, de sőt még nem csak az én, hanem a nőm becsületét is a kötött egység 4-ik pontja szerint áruba bocsátani és pellengérré állítani, és még engemet ezen eljárásáról soha e mai napig sem szóval, sem egy betű írással nem értesített és nem tudatta velem azt, hogy az ön és nőm becsületét és vagyonomat 3500 frt díjért eladta, azt felvette, maga javára fel is használta, s így Eötvös Károly ügyvéd úr szemelől tévesztette az 1874. évi XXXIV. tcz. 48., 57., 71. stb. §§-ait, valamint az 1878. évi V. t. ez. 471. stb. szakaszait is.

Tekintetes ügyvédi kamara! Nem szükséges, úgyhiszem, indokolnom Eötvös Károly úrnak irányomban elkövetett eljárását, mert nem hiszem, hogy létezzék a hazában egy másik ügyvéd, a ki ily eljárást cselekedni merészelne, és a ki fele érdekeit és jogait kijátszva, az ellenféllel szövetkezne, a bizalmát benne helyező felét ezekre menő követelésétől oly galand módon megfosztani, merészelje. Nem csoda tehát, ha az ügyvédi tekintély a hazában mindig veszít régi jó hírnevéből, mikor oly országosan elismert tekintélyes ügyvéd, országgyűlési képviselő és volt kir. ügyész mint Eötvös Károly is képes volt, a fele bizalmával és érdekeivel oly rúttal visszaélni, és önérdek, haszonlesésből saját felét megkárosítani s ezekre menő jogos és igazságos vagyontól megfosztani.

Mindezeknél fogva a teljes kártérítési jogaim fenntartása és megóvása mellett, kérem a t. ügyvédi kamarát, miszerint Eötvös Károly ügyvéd úr ellen az 1874. évi XXXIV. tcz. alapján sürgősen a legszigorúbb fegyelmi eljárást megindítani, és nekem a tel-

jes elégtételt és kártérítést megadva, ellene a hivatkozott törvényt legszigorúbban alkalmazni méltóztassék.

Teljes tisztelettel

Ágoston János,

Ezen fegyelmi panaszomat 1881. évi november 14-én 761. sz. alatt következő kérvénnyel sürgettem meg.

761. sz. a. Beadatott nov 14-én. 1881.

Tekintetes ügyvédi kamara!

Alólírott Eötvös Károly ügyvéd úr ellen 694. sz. a. fegyelmi panaszt adván be, mely neki 8 nap alatt nyilatkozat adás végett kiadatott ezen határidő f. é. november hó 13-án lejárván, de nyilatkozatát be nem adta.

Amint értesülve vagyok, mai napon vagyis november 14-én tehát elkéstem, egy halasztási kérvényt adott be – úgy akarván engemet igazságos/ügyemben minél tovább függőben tartani, minél jobban megkárosítani, és elkövetett bűnös cselekményét elodázní – mert halasztásra semmi szükség nincs és nem lehet; – mert, vagy képviselte ügyemet híven és becsületesen, vagy pedig nem, tehát az erre vonatkozó nyilatkozat halasztására szüksége nem lehet.

Eltékintve attól, hogy azt is a záros határidőn túl adta be.

Tekintetes ügyvédi kamara! én oly ügyvéd ellen, ki a reá bízott ügyekben ügyvédi kötelemének teljesítésével oly aljas módon vissza ólt, engemet ezrekre menő vagyonomtól megfosztott és megkárosított, bűnös cselekménye és eljárásával családommal együtt tönkre tett, tehát elnéző és kímélettel nem lehetek, és lenni nem akarok. – De másrészt nem akarom magamat a kártérítési kereset, és esetleg a bünyenyító panasz megindításával függőben tartani, – tehát a már megindított fegyelmi panaszomat mielőbb elintézve és befejezve óhajtóm. – De másrészt a huzavonás és és halasztás által odajuthatok, hogy majdan kártérítési alapot nem fognék találni.

Ugyanazért odajárul tiszteletteljes kérésem, miszerint *a különben is elkéstem beadott* halasztási kérvény figyelmen kívül hagyásával, Eötvös Károly ügyvéd úrtól a felhozott indokaim alapján a halasztás megtagadás mellett – ellene a fegyelmi eljárás haladéktalanul megindíttassék.

Tisztelettel lévén

Ágoston János.

A melyre következő végzést nyertem:

761. szám.

V.

Ezen beadvány folytán értesítetik folyamodó úr, miszerint Eötvös Károly ügyvéd úrnak a 760/81. sz. alatt kelt végzést igazoló nyilatkozatának beadására f. hó 27-én lejárandó halasztás engedtetett.

Budapesten 1881. november 18-án. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Szedenich H. elnök.

Dr. Siegmund titkár. P. H.

Ismét 890. sz. a. decz. 21-én a következő sürgető kérvénnyel voltam kénytelen élni.

890. sz. Beadatott decz. 21-én 1881.

Tekintetes Ügyvédi Kamara!

Alulírott Eötvös Károly ügyvéd úr ellen még f. évi október 24-én 694. sz. a. az 1874. évi 34. t.-cz. 71. valamint az 1878. évi V. t.-cz. 379. 381. és 482. §§-ban gyökeredző panaszomat benyújtottam, – melyre nézve a T. Ügyvédi Kamara akként intézkedvén, hogy panaszlott Eötvös Károly urat 8 nap alatt teendő nyilatkozat-tételre hívta fel. – Ezen határidő f. évi nov. 13-án járván le annélkül, hogy a nyilatkozat beadatott volna, azonban nov. 14-én panaszlott kérvényt adván be, a melyben 14 napi halasztást kér, amit is a Tek. Kamara bár szabályellenesen, és a 761. sz. a. benyújtott tiltakozásom daczára megadván, és a nyilatkozat beadására záros határidőül f. é. nov. 27 ik napját tűzvén ki.

Tek. Kamara! tudom azt igen jól hogy ellenfelemmel sem tudományban, sem befolyásban, – de jelenleg az elkövetett eljárásai miatt, még vagyonban sem mórközhetem, – tudom azt is, hogy vele úgy szólva nagy hatalommal állok szemközt. Azonban ügyem tisztasága, jogossága- és igazságában bízva, panaszomat nyugodtan tettem. De bízva egyszersmind a Tek. Kamarának bölcs és részrehajlatlan igazságszeretetében is, én meg vagyok győződve, hogy az ügyvédi karnak tisztaságát és tekintélyét megóvni igyekszik, sőt kötelessége is.

Tek. Kamara! nekem nincs és nem lehet érdekemben az hogy a fent hivatkozott törvényekre fektetett igazságos és jogos

panaszom, huzavonások és halasztásoknak legyen kitéve, de úgy hiszem a Tek. Ügyv. Kamarának is érdekében van az, hogy az ügyvédi karnak tisztasága, a törvénytelenségek és homálytvető üzelmek által be ne szennyeztessék, és tagjai sorából az oly egyéneket a törvény korlátai között eltávolítani hivatása is.

Nekem pedig nemcsak a 694. sz. a. részletesen előadott panaszom, illetve oly gálád módon lett megkárosíttatásom iránti megtorlás érdekem, hanem magam és családom érdekei azt is követelik, hogy az ezekre menő vagyonomtól oly jogtalan és törvényellenes módon, a legpiszkosabb üzelmek közti megfosztás ellen némileg kártalanítási alapot is találjak. Míg ellenben a huzavonások és halasztások által ettől is megfosztva lennék.

Tek. Ügyv. Kamara! három nap múlva két hava, hogy fegyelmi panaszomat benyújtottam, és még az érdemleges elintézésre nézve úgyszólván misem történt, miért is oda járul tiszteletteljes kérésem méltóztassék a fenthivatkozott panaszomat *sürgősen és soron kívül elintézni* mert kénytelen lennék a Tek. Kamara intézkedése nélkül is, ügyembe a fenytő eljárás megindítását kérelmezni és jogaim megóvására a kellő lépéseket megtenni.

B u d a p e s t , 1881. decz. 20-án.

Tisztelettel

Ágoston János.

A melyre a következő végzést kaptam:

890. szám.

V.

A Kamara ügyészének kiadatik azon felhívással miszerint a 839/81. fegy. sz. a. hozzá áttett fegyelmi ügyben indítványát sürgősen terjeszse elő.

Miről folyamodó végzésileg értesítetik.

Budapesten, 1881. decz. 23-án. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Szedenich h. elnök,

Dr. Siegmund titkár. (P. H.)

Míg végre jött egy végzés 839/81. sz. a. melybe panaszommal elutasítatom. A végzés így hangzik:

839.sz

1881f

A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága Ágoston János földbirtokosnak Eötvös Károly ügyvéd úr elleni fegyelmi panaszára

panaszlottnak és a kamara ügyészének meghallgatása után következő *határozatot* hozott:

A panasz elutasítatik.

Miről panaszló, panaszlott, a kamara ügyésze és a budapesti kir. ügyészség, utóbbi a 8 nap alatt visszavárt iratok közlése mellett értesítetnek.

Mert: Panaszlott azon kifogását, hogy ő Ágoston Jánossal nem ügyvédi minőségében, hanem részint mint hitelező, részint mint egyszerű perenkívüli meghatalmazott érintkezett s hogy énnélfogva a panasz elbírálására ezen fegyelmi bíróság illetékes nem volna – tekintettel az 1874. XXXIV. t. ez. 68. §-ának b) pontjára, mely szerint az ügyvédnek hivatása körénkívüli magaviselete is, fegyelmi vétséget képezhet, mellőzni és a panaszt érdemleges elbírálás tárgyává tenni kellett.

E részben azon panaszpontot, hogy panaszlott Bischitz S. nagykereskedőnél uzsora kölcsönnek panaszló részére kieszközlésénél közbenjárt s ezen közbenjárásért fizetésben részesült volna, panaszló semmiféle bizonyítékkal nem támogatja. Minden ellenkező bizonyíték hiányában igaznak kellett tehát elfogadni a panaszlott részéről eltérőleg előadott azon tényállást, hogy ő Bischitz S. céggel soha sem érintkezett, ellenben Bischitz Dávidtól vett fel ugyan kölcsönt, de nem uzsora kamatra s nem is panaszló részére, hanem saját hitelére, s ezen általa már korábban kölcsön vett, saját pénzéből adott ő panaszlónak a beügyelt közjegyzői okirat irányában nyolcz százalékos kamatra 3200 frtot kölcsön.

Ezen tényállásból kifolyólag az említett közjegyzői okirat is nem színlelt jogügyletként, hanem valóságos adósságról kiadott kötelezvényként jelentkezik, melynek alapján, miután panaszló lejáratkor fizetési kötelezettségének eleget nem tett, panaszlott teljes joggal vehette foganatba a törvényes végrehajtási lépéseket; és pedig annyival inkább, mivel azt, hogy az állítólagos váltó alapján Bischitz részéről is fizetésre lett volna felszólítva vagy bepeperelve, panaszló maga sem állítja. Azon állítások, mintha panaszlott a végrehajtási eljárás folyamában követett volna el valamely visszaélést, vagy szándékosan méltánytalan költségzaporítással terhelte volna panaszlót, a panaszlott által igazoló nyilatkozata, mellett becsatolt okiratok által megezáfoltatnak, mely okiratok éppen ellenkezőleg azt tanúsítják, hogy panaszlott miután a reá engedményezett követelés alapján a Baldácsy-féle hagyatékból kielégítést nyert, a szerzett zálogjogról önkénynt lemondott s azt csupán az

esetleges zárgondnoki díjak és 12 frt 75 kr. perköltség erejéig tartotta fenn. Épen azért nem is bír semmi valószínűséggel panaszlónak azon semmivel sem igazolt állítása, hogy panaszlott majdnem 15 hóval ezen önkéntes lemondás után panaszló ingóságainak elárvereztetését eszközölte volna, s valónak kellett elfogadni panaszlott azon állítását, hogy ő ügyvédjének ilyenmő eljárásra utasítást nem adott s annak ilyenmő eljárásáról nem is tud semmit

Azon kérdés, ha vajjon panaszlott a Baldácsy-féle hagyaték-ból nyert 3500 frt s panaszló által két ízben fizetett 25 frt és 270 frt által nem kapott-e követelésének mértékén túl kielégítést, panasz tárgyává nem tétetett, de mint elszámolás útjára tartozó, a fegyelmi bíraskodás tárgyát különben sem képezheti.

Semmivel sem támogattatik a panasz azon további állítása, hogy panaszlott az engedmény és meghatalmazás kiállítását erkölcsi pressió gyakorlása által eszközölte ki; sőt miután panaszló azon meghatalmazást, melyet 1879. november 19-én Budapesten állított ki, ismét magával vitte, azt Balassa-Gyarmaton, hol panaszlott jelen sem volt 1879. november 23-én hitelesíttette közjegyzőileg, s onnét panaszlottnak önkényt beküldötte, ki van zárva azon feltevés, hogy panaszló ezen meghatalmazást akarata ellenére s csak panaszlott fenyegetéseinek közvetlen hatása alatt megfélemlített, vagy izgatott lelki állapotban adta volna ki.

Ezen, a panaszlott által, nyilatkozata mellett 16. szám alatt bemutatott meghatalmazás pedig kizárólag leszámolásra és egyesésgkötésre, de nem perindításra jogosította fel panaszlottat, s így ezen meghatalmazásnak világos szövegezése teljesen megczáfolja a panasz azon állítását, mintha panaszlott a Baldácsy-féle hagyaték elleni kereset megindítására lett volna panaszló részéről utasítva s mintha annak elmulasztása által követett volna el fegyelmi vétséget. A mi pedig az egyességi alkudozások megindítását illeti, ifj. Závody Albin és Kovács László urak nyilatkozataival igazolja panaszlott, hogy ő e részben késedelmes nem volt; azért pedig, hogy az egyezkedés csak hosszabb tárgyalások után 1880. február 3-án sikerült, panaszlottat felelősség nem terhelheti.

Vajjon a megkötött egyesség panaszlóra nézve előnyös volt-e vagy sem? ezt a fegyelmi bíróság nem vizsgálhatja; miután e tekintetben saját lelkiismeretes meggyőződése szerint eljárni a meghatalmazottnak joga is, de kötelessége is.

Azon panaszpont ellenben, mintha panaszlott az egyesség megkötése körül panaszlónak tudta és értesítése nélkül, sőt annak

egyenes utasítása ellenére járt volna el, panaszlott nyilatkozata által kellőleg megczáfoltatott.

Mert báró Splényi Ödönnek és Kovács Lászlónak nyilatkozataival úgy az 1880. évi február 21-én kelt szerződéssel igazolva van egyrészt az, hogy az egyesség panaszló tudtával, beleegyezésével és az ő kívánságához képest köttetett meg, sőt 18 nappal ezen egyesség megkötése után annak alapján s így kétségtelenül annak elfogadásával panaszló maga a Baldácsy-féle hagyaték gondnokával szerződésre lépett; másrészt a panasz mellett egyszerű másolatban bemutatott *C)* és *D)* alatti leveleket figyelembe venni nem lehetett, nemcsak mert az állítólagos ellenkező utasítást tartalmazó *D)* alatti levél 1880. február 5-ou, tehát az egyesség megkötése után kelt, s így azon bevégzett tényen már mit sem változtathatott, de mert panaszló azt, hogy e leveleket valósággal elküldette panaszlottnak; semmivel sem igazolja, holott az *E)* alatti a meghatalmazást visszavonó levelet panaszló ajánlottan küldvén, fel sem tehető róla, hogy azon levelet, mely állítólag a 60,000 frtnyi követelését igazoló fontos okmányokat tartalmazta, feladó vévény nélkül, egyszerű levélben küldötte volna meg panaszlottnak.

Ily körülmények között alaposnak kellett tekinteni panaszlottnak azon védekezését is, hogy ő sem a *C)* és *D)* alatti leveleket, sem az utóbbiban említett okmányokat melyekre, miután kereset megindítására felhatalmazva nem volt, szüksége sem volt, soha meg nem kapta.

Mindezeknél fogva a panaszt mint részben próbákkal egyáltalában nem támogatottat, részben pedig teljesen megczáfoltat, elutasítani kellett.

Budapesten, 1882. január 20-án.

A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága

Szedevich,
elnök.

Siegmund,
titkár.,

A kamarának ez elutasító 839/81. számú végzése ellen én felebezéssel éltem, melyet 103. szám alatt 1882. évi február 14-én beadtam s mely szóról-szóra így hangzik:

Tks ügyvédi kamara!

Alólírottnak Eötvös Károly ügyvéd elleni 694,81. sz. a. fegyelmi panaszára 839/81. sz. a. hozott valóban sérelmes határozata nyílt határidőben ezen a való igazságon nyugvó ügyében kénytelen:

Felebbezéssel élni:

Mindenek előtt kénytelen alólírott megjegyezni azt, miszerint törvény és szabályellenesen és ebből kifolyólag részrehajlókig járt el panaszlott mellett, mert:

a Tek. ügyvédi kamarának 761/81. szám a. végzésében azt mondja ki, hogy panaszlott Eötvös Károlynak igazoló nyilatkozata beadására 1881. évi november 27-én lejárandó halasztás engedtetett és mégis panaszlott nyilatkozatát 1881-ik évi december hó 6-án nyújtotta be, tehát némi elkésessél.

Ezek előre bocsátása mellett határozottan ki kell alólírott-nak jelenteni azt, hogy a panaszlott Eötvös Károlynak 839. sz. a. beadott és művészileg összeállított nyilatkozata egy betűig a legvakmerőbb valótlanságot tartalmazza, a mely nyilatkozat vizsgálat esetében teljesen megczáfolva és romba döntve lenne.

Ezen nagyhangú, de teljesen valótlanságot tartalmazó nyilatkozat valóban művészileg van összeállítva és meglátszik rajta, hogy gyártója szép észszel és tudománynyal rendelkezik és a koholmányok nagy mestere. Azonban igen szomorú az, hogy egy hírneves ügyvéd, orsz. gyűl. képviselő, politikailag szereplő és elismert kapacitás, a legvakmerőbb valótlanságoknak nagyhangú állításával igyekszik és akarja elnyomni a valódi tiszta igazságot, fel akarja használni társadalmi állását, észbeli tehetségét és szemfényvesztő politikai szereplését arra, hogy igazságos panaszomat elhomályosítsa és engem alólírottal úgy akar feltüntetni, mint a ki rágalmaz és a kinek ügye illetve vádja teljesen alaptalan lenne, ezen célját – fájdalom – a t. kamaránál el is érte.

Igaz ugyan, hogy alólírott sem észben, sem tudományban, sem pajtáskodási befolyásban és a koholmányok mesterségében panaszlottal nem mérkőzhetem, de létezésemre nézve is különösen mióta vagyonomtól megfosztott és tönkretett nagyon csekély pont vagyok hozzá és így úgy látszik, hogy vakmerő valótlan állításai-val nemcsak meg félemlíteni, de még alólírottal szembe a nagy-lelkűséget is akarja játszani, és kimondja nyilatkozatában, hogy jogaival élni nem akar és a b. t. k. §-ait ellenem igénybe nem veszi. Ezen nagylelkűségét azonban alólírott még csak meg se köszöni, nem pedig azért, mert alólírott ügye és panasza a tiszta és való igazságon is megtörtént tényeken és nem koholmányokon alapul, és meg van alólírott győződve arról, hogy a valódi és tiszta igazságot frázisokkal és nagyhangú szavakkal és bármiféle szereplésekkel is elnyomni nem lehet, és habár alólírott nem jártas

és gyakorlott is a törvénykezés terén, és a szabályokat és formalitásokat nem is tudja, bár Eötvös Károly ezen gyengeségemet és járatlanságomat fel is használja, de igazságos ügyembe vetett bizalmom – a törvény és az ítélő bíróságnak igazságszeretetében bizva, meg vagyok győződve arról, hogy a tiszta és való igazságot a művészileg gyártott, de a legvakmerőbb valótlanosságokat tartalmazó nagyhangú állításokkal elnyomni még akkor se lehet, ha azok bármiféle nagy befolyású és szereplő egyéniségektől jönnek is.

Az ügyre magára áttérve – a Tek. kamara, valamint panaszlott is, vádomnak főalapját a kölcsön ügyletre látszik fektetni, pedig az alólírott nál csekély fontossággal bír, az csak is mellékesen és azon okból hozatott fel, miután alólírott ki akarta mutatni Eötvös Károlylyal miként történt összeköttetését, és megakarta ismertetni Eötvös Károlynak árnyoldalát is, miután csak is személyvesztési oldaláról látszott ismert lenni, azon szerencsétlenek kivételével, a kiknek szerencsétlenségük volt vele ügyeikben érintkezésben lenni. Én, mint fentebb is mondtam, azon kölcsönügyletre kevés súlyt fektettem, azonban látván Eötvös Károlynak 839. sz. a. beadott nyilatkozatában, arra vonatkozólag azon inpertinens és teljesen valótlanosságot tartalmazó, bámulatra méltó hazugságait ez okból tehát most Eötvös Károlynak azon eljárását is vádom egyik fő tárgyául teszem.

Ez okból határozottan ragaszkodom a 694. sz. a. fegyelmi panaszomban erre vonatkozólag tett előadásomhoz, és azt teljesen fenntartom. – Határozottan tagadom, hogy Eötvös Károlynak a 839. sz. a. erre vonatkozó nyilatkozatából csak egy betű is való lenne, – és alólírott Eötvös Károlynak minden erre vonatkozó előadásait és állításait a vizsgálat elrendelése esetén, felhozandó tanúival teljesen romba döntendi és kifogja mutatni és igazolni, hogy Eötvös Károlynak igazolási nyilatkozatában előadtak egy betűig valótlanok. Mert alólírott a kölcsönt Bischicz kereskedőtől és pedig annak saját kezéből kapta és vette át, annak lakásán az első magyar biztosító-intézetnek dunaparti palotájában, írta alá panaszlottal együtt a 3 havi lejáratra szóló váltót 1479. évi aug. 18. d. e. 10 és 11 óra között, a mikor is a lépcsőn lejövet Eötvös Károly fáradtsága és időmulasztásáért követelt tőlem 10 frtot – 100 frot pedig azon kifejezéssel, hogy a kölcsönt csak is Bischitz könyvelőjének lehet köszönni, hogy sikerült, tehát abbeli szívességéért kell adni neki 100 frtot – ezen összegeket én még a lépcső alján nekie által is adtam s minthogy nekem a földhitelintézethez kel-

lett sietnem, a ránk várakozó bérkocsiba ültem s mindhogy az idő esős lévén, Eötvös Károly még az esernyőmet elkérvén, azzal elváltunk, az esernyőm pedig hónapokig nála maradt.

Eötvös Károly által felhozott 15. sz. levél állítása szerint, hogy Bischitz engem nem ismert elismerem, de elismertem már vádlevelemben azt is, hogy a kölcsönt csakis Eötvös Károly közvetítésével és az ő nevével kaptam, és a váltót is együttesen írtuk alá, mit úgy a váltó mint Bisitz könyve igazoland, megjegyzem azt, hogy életemben ez volt a legelső kölcsön mit igénybe vettem, – hogy pedig alólírott panasz levelében Bischitz S.-t használ Bischitz J. helyett, ez onnét eredt mert ő bizton nem tudta a keresztnevet és a mint panaszlott nem ismeri Bischitz S.-t ép úgy alólírott se ismeri, mert alólírott csakis annyit tudott és tud, hogy Bischitz nevűnek saját kezéből kapta és vette át a 3200 frtos váltóra adott kölcsönt a kamat leszámításával, a mit is vizsgálat esetén teljesen beigazolni is fog. Alólírott pedig Eötvös Károlyhoz soha nem ment, és tőle nem kért, és neki nem rimánkodott kölcsönért, azt a véletlenség okozta, és panaszlott önként ajánlotta fel segédkezését és szolgálatát a Holczvart-féle vendéglőben történt véletlen beszélgetés alkalmával 1879. évi augusztus 10-án, mely beszélgetés bár soha se történt volna, mert nagy busásan megadtam az árát, ez vetette meg alapját minden szerencsétlenségemnek. Azon állítása pedig Eötvös Károlynak, hogy engem előbb nem ismert szinte valótlan., miután azon időben is azt megelőzőleg igen gyakran a képviselői körben együtt tarokkoztunk, – sőt már 1876-ban igen jól ismert, mert már akkor nállam mint az időben volt jószágigazgatónál bizonyos ügyekben megfordult és közvetítő szerepet vitt, sőt tőlem ugyanazon időben pénzt is vett által, azonkívül egy nagyobb pereskérdés tanulmányozása és megindítása végett iratokat is vett által a melyek máig nála vannak, tehát teljesen valótlanok ebbeli állításai is. Alólírott határozottan tagadja, és a vizsgálat esetén teljesen beigazolandja azt, hogy a 2. sz. a, hivatkozott közjegyzői okirat irányában Eötvös Károlytól soha egy fillért sem kapott, sem másképpen tőle soha pénzt át nem vett. Hogy pedig alólírottat Bischitz az említett váltó-kölcsön visszafizetésére fel nem szólította, az igen. természetes, miután a váltót lejáratkor már, vagyis 1879-ik évi november 18-án Eötvös Károly vállalta magára rendezni, ez okból erőszakolta ki tőlem a 3400 írt 84 krra szóló engedményt és meghatalmazást 1879. évi nov. 17-én – így vette át Bischitztól a váltómat, így tartja azt panaszlott máig nála. Ez

okból árvereztette el a 694. sz. a. panaszomban részletesen előadott értékes ingóságokat is, ez okból zaklatja alólírottat még ma is, mint ezt az ide *J)* alatt mellékelt bírósági végzés is igazol – azt pedig, hogy mit tesz megbízott ügyvéde Eötvös Károly, nem tudja, és megbízottját az árverés sürgetése vagy megtartására nem utasítottta, ez ép oly valótlan állítás, mint panaszlotnak minden egyéb állításai, mert Tercsánszky István szécsényi ügyvédéhez 1881. évi aug. havában irt levelében határozottan felhívja és utasítja panaszlott, hogy ellenem a legszigorúbban járjon el, aki ezen utasításának meg is felelt nemcsak, hanem még törvénytelenséget is elkövetvén és jogtalan alapon rendeltette el a lefoglalt és zár alatt tartott értékes ingóságoknak elárvereztetését és elpocsékoltatását. Eötvös Károlynak azon állítása is valótlan, miszerint ő amint biztosítva volt követelése megkaphatásáról, azonnal beadta zálogjogáról! lemondását, ezen állításával is tévútra vezette a Tek. Kamarát, mert hisz azon 839. sz. a. beadott nyilatkozatához csatolt gyalázatos egyességet állítólag már 1880. évi febr. 6-án megkötötte eszerint 3500 firtot jogtalanul felvett, zálogjogátóli lemondását pedig nyilatkozatához mellékelt 11. sz. a. végzés szerint csakis 1880. évi július 10-én adta be, és pedig akkor is csak azért, mert Miskei Ferencz nevű ügyvéddel alólírottnak megkárosíttatására vele szövetkezvén egymásközött egyességre léptek, mely szinte vizsgálat esetén teljesen beigazolva lenne, tehát panaszlottat mindenkor és mindenben az önző érdek és roszakarat vezérelte, azt is állítja Eötvös Károly, hogy alólírott megnyugvásával történt a zálogjogátóli lemondása, ez is valótlan hazug állítás.

Eötvös Károly azt is elakarja hitetni, hogy ő velem együtt soha váltót alá nem írt, ez hazug állítás, mert vizsgálat esetén kifogja alólírott mutatni azt, hogy a kérdéses váltót együttesen irták alá Bischitz nagykereskedő lakásán 1879. évi aug. 18-án délelőtti órákban, a mikor is arra alólírott Eötvös Károly jelenlétében sajátkezüleg a kérdéses összeget Bischitztól átvette, – ez a valódi tiszta igazság, nem pedig Eötvös Károlynak tévútra vezető hamis és roszelelkű gonosz állításai – hogy pedig panaszlott Bischitznél az érintett váltót lejáraikor vagyis 1879. évi nov. 18-án rendezte megengedem, de azt részben kötelessége is volt az 1879. évi nov. 17. kiadott engedményem alapján. – Mutassa csak fel Eötvös Károly ezen engedményt, roszelelkűsége azonnal kifog tűnni. Azon állítása pedig Eötvös Károlynak, hogy ő jogosan vezetett végrehajtást ellenem, mert a Bischitz-féle váltót ő fizette ki, megengedem, csak

azzal a különbséggel, hogy ehhez joga csakis a váltó lejárat vagyis 1879. évi nov. 18-ika után, akkor mikor a váltót magához váltotta, tehát nem augusztus 26-ikán lett volna. – Panaszlott itt is hivatkozik 1879. évi nov. 17-én kiadott engedményemre, de azt nem melléklí sehol! és mért nem? azért, mert ha ezen engedményt melléklí és felmutatja azonnal halomra dőlnének a művészileg összeállított hazugságai és gonosz rágalmai, és kifogna tűnni a valódi igazság, úgy a kölcsön, mint az általa kötött gyalázatos egyességre vonatkozólag, mert úgy a kölcsön mint a meghatalmazás! ügylet abban körvonalozva van, kifogna tűnni abból és általa teljesen igazolva lenne az, hogy Eötvös Károly alolírottat a legundokabb módon rászedte és megkárosította, roszelelkű és önző eljárásával jogtalanul vagyonától megfosztotta.

Azt állítja Eötvös Károly, hogy őt önzőérdek nem vezérelte, hanem csak az álnokul kicsalt pénzének visszaszerzésére törekedett, mely még ma sincs teljesen kifizetve, na már ezen állításához bámulatos arczátlanság kell – mihelyt a vizsgálat elrendeltetik azonnal ki fog tűnni az, hogy panaszló és panaszlott közül melyik a csaló, – az e, a ki tisztességesen tartozását kifizetni igyekezett és törekedett, vagy pedig az, a ki a szegény adósnak jóhiszeműségét kizsákmányolva felhasználja arra, hogy a 3100 forint adósággal szembe tönkre tegye.

Éppen ezért kérte Eötvös Károly a t. kamarát 839. számú nyilatkozatában oly ügyesen, és művészileg összeállított és teljesen valótlanságot tartalmazó indokokkal arra, hogy alulírottak vádpanasza minden vizsgálat nélkül elutasíttassék, – mert igen jól tudja azt Eötvös Károly, hogy vizsgálat esetén az ő hazug állításai teljesen megezáfolva lennének.

A meghatalmazási jogviszonyt illetőleg azt állítja Eötvös Károly ügyvéd, hogy alulírottal nem mint ügyvéd lett meghatalmazva és a perek vitelére megbízva, hanem egyszerű speciális megbízással bírt csak, – és ezen megbízást is nem bontalis módon és pressióval nyerte alulírottól. – Na ezen állításához Eötvös Károly ügyvédnek valóban bámulatra méltó gonoszlelkűség kell, – mert alulírott a 16. szám alatt bemellékelt ügyvédi meghatalmazást nem önként és nem szívesen, hanem csakis erőszakolt kényszerhelyzetből adta ki, csakis azon értelemben mint ügyvédi megbízást, és csakis azért, hogy egy már élőbról bírói egyességgel megállapított 60 ezer forintos követelését a báró Baldácsy hagyatéka ellen bírói utón vagy egyesség útján kapja

be, és az nem mint magánszemélynek hanem mint ügyvédnek adatott. Azt is elég vakmerő Eötvös Károly állítani, miszerint ezen meghatalmazást elkészítés után magamhoz vettem és Gyarmaton közjegyzőileg hitelesítettem és azt így hitelesítve küldöttem volna neki meg, – úgy látszik Eötvös Károly privat diligentiából a valótlanságok és hazug állítások gyakorlása és alkalmazására tanulmányi órákat vesz, és a 839. számú igazoló nyilatkozatában ebbeli szorgalma és előhaladásáról fényes bizonyítékát is adja, mert abban csakugyan mesterileg is alkalmazza!

Eötvös Károly a mint azon meghatalmazást, úgy a 3400 ft 84 kr. szóló engedményt, valamint az általa 8. sz. alatt felhozott nyilatkozatot alólírottól kierőszakolta, azokat eltette és ő maga Eötvös Károly jött utánam B.-Gyarmatra azon meghatalmazással 1879. évi november 24-én és újra pressióval, az általa lefoglalva tartott ingóságoknak transferálása is elárvereztetéséveli ijesztéssel mondván, hogy azért jött ő maga kényszerítette alólírottat az aláírásnak közjegyző előtti elismerésére, együtt mentünk Gyarmatra, a közjegyzőhöz, ő adta neki át a nála volt meghatalmazást, ő fizette ki a hitelesítési bélyeget és illetéket is, mit vizsgálat esetén igazolni fog maga a közjegyző, az általa felvett jegyzőkönyv és az alólírottal akkor megnevezendő tanúk is. De hogy Eötvös Károly maga személyesen jött utánam, a fentebbieken kívül még azon körülmény is igazolja, hogy másnap vagyis nov. 25-én ő személyesen jelent meg a szécsényi kir. járásbírótság előtti tárgyaláson, ott ő maga sajátkezűleg a vendéglőben egész terjedelmében elkészítvén az ide II. sz. a. mellékelt jegyzőkönyvet (Lásd mellékletek hátul 9. sz. alatt) és újra kényszerített nemcsak engemet, de felperesi ügyvédet is azt aláírná, és a reám gyakorolt pressió következtében volt kénytelen azt felperesi ügyvéd is aláírni, és panaszlott úgy vitte be maga készen ezen jegyzőkönyvet a bírósághoz. – Ezen jegyzőkönyvben foglaltakból is kitűnik és igazolva van, hogy milyen szokott lenni panaszlott által oly felhangon hirdetett jóakarató eljárás.

Mindezekből látható, hogy Eötvös Károlynak a 839. sz. alatt igazoló nyilatkozatában a meghatalmazásra vonatkozólag előadott állításai a leggonoszabblelkű hazugságok. Azt is mondja Eötvös Károly, hogy mindenkor visszahúzhattam volna a meghatalmazást bármi varázshatalom alatt álltam is, ez igaz, de egyrésztben tudván és ismervén boszúálló természetét, másrészt azt gondoltam, hogy ügyem most őt is érdekli a kiadott engedményem és tartozásomra vonatkozólag, azon hiedelemben levek, hogy így majd erélyesen

utána lát ügyemnek és követelésemet mielőbb behajtani igyekezik; – mikor pedig szóval és számtalan leveleimben történt sürgetéseim folytán beláttam, hogy mitsem tett, a meghatalmazásomat úgy is visszavontam, és úgy ennek, valamint irataimnak visszaadását úgy szóval mint levélben követeltem, de fájdalom, azokat minden sürgetéseim daczára, vissza nem kaptam.

Eötvös Károly nagyon ügyesen, és kiszámított tervszerűleg 839. számú igazoló nyilatkozatában összeállítja azon vakmerő hazugságok láncolatát, mint ha ő velem a Baldácsy hagyaték elleni követelésekre nézve egész és teljes tárgyalást folytatott volna, szép szavakkal előadja mindazon kérdéseket, melyeket ő állítólag hozzám intézett volna, végre kimondja azt, hogy arra az eredményre jött, miszerint az én követeléseim a hagyaték ellenében teljesen valótlanok voltak, a melyek különben a hagyatéki leltározásnál bejelentve se voltak, – és így azért nem fogadta volna el mint ügyvéd a megbízást, hanem csak mint közvetítő meghatalmazást szívességből.

Határozottan ki kell jelentenem, hogy Eötvös Károlynak minden ebbeli állításai merő koholmányok és a legvakmerőbb hazugságok, ő velem soha semmi néven nevezendő tárgyalást nem folytatott, hozzám semmiféle kérdést nem intézett, tőlem írásban kapta utasításomat és Földváry Árpáddal kötött bírói egyességet, később pedig vagyis 1880. évi február 5-én postán számadást és ahhoz mellékelt okmányokat küldtem meg neki az 1880. évi január első napjaiban hozzám intézett szóbeli felhívása következtében, mely felhívását azzal indokolta, hogy az neki a per megindításához okvetlen szükséges; határozottan kijelenti azt is alulírott, hogy Eötvös Károlylyal 1879. évi november 17-ik óta e mai napig összevéve nem hiszem, hogy beszélgetésük kitenne egy óra hosszát, – tehát tárgyalást vele nem folytathatott. – De alulírottak még csak gondolatában sem volt az, hogy a kierőszakolt megbízást másra mint a per megindítására adta volna.

De ezt maga Eötvös Károly is elismeri 839. sz. a. nyilatkozatában; miután én nála 1879. évi nov. 17-ón a Bischitz-féle váltó prolongatiója végett jelentem meg, mit azonban ő megtagadott, ekkor jött szóba az, hogy nekem van a br. Baldácsy hagyatéka ellen 60 ezer frt követelése, mit a fő és általános örökös Foldváry Árpád a bíróság előtt elismert és velem egyességet kötött. – És Eötvös Károly annak daczára, hogy az általa teljesített foglalás által a Bischitz-féle 3200 frtos követelés, a 20 ezer frtos becsértéket

meghaladó értékes ingóságokkal teljesen biztosítva volt, ő maga ajánlkozott a hagyaték elleni követelésemnek bevitelére, ekkor kívánta tőlem a megbízást és állította ki velem az általa is hivatkozott 3400 írt 84 krról szóló engedményt, a melyben világosan benfoglaltatik, hogy a 60 ezer firtos követelésből elégítheti ki a Bischitztól származó tartozásomat, mutassa tehát Eötvös Károly föl az 1870. évi nov. 17-én kiállított engedményemet, az a napnál világosabban megfogja czáfolni vakmerő és valótlan állításait.

Ámde Eötvös Károly igazoló nyilatkozatában a br. Baldácsy hagyaték elleni követelésemet valótlanoknak és gyanúsoknak maga tünteti föl, ha ez ekként volna, és erről ily módon volt tudomása, nem lett volna szabad ő neki a behajtására vállalkozni, és ennek ellenére arra még engedményt elfogadni; a hagyatéki gondnokkal be nem várva a követelésre vonatkozó és általa kívánt számadásokat és okiratokat, kiegyezett oly formán, hogy nemcsak a 60 ezer forintot engedte el, hanem még a hagyaték és Földváry Árpád ellen eddig támasztott, vagy később támasztható bármiféle követelésemről lemondott, ez is egyik főmomentum annak beigazolására, miként ő a megbízatásnak meg nem felelt, ügyvédi hatáskörén túl terjeszkedett. A másik fő momentum pedig az, hogy bizalmas szolgálatok czímén, anélkül, hogy erre tőlem vagy nőtől megbízása lett volna, hozzájárulásom nélkül kegyajándék czímén 3500 frtot fogadott el és arról mai napig be nem számolt. És végre engemet anélkül, hogy arra megbízást vagy utasítást adtam volna a hagyaték adósául 10 ezer írt erejéig elismert, holott én a hagyatéknek egy fillérrel sem voltam adósa; felemlít nyilatkozatában egy 6000 firtos váltót is, melylyel állítólag én a hagyatéknek adósa volnék, már pedig ily összegű vagy olynemű és tőlem eredő váltót sem ő, sem a hagyatékot érdeklő tagok bármelyike se látott és olyan nem is létezik, erre vonatkozó állítások csak merő rágalomok és koholmányok, valamint azon állítás is, hogy én br. Baldácsy Antal megbízása nélkül pénzeket vettem volna fel, és arról el nem számoltam volna; hisz ha a hagyatéknek ilynemű követelése lett volna ellenem csak egy fillér is, azon viszonyok között, melyekkel én a hagyatéki tényezőkkel szemben állottam és állok, bizonyosan rég érvényesítették volna ellenem azt, és ha mindenkit is, de engem egyáltalában nem kíméltek volna; sőt keresve-keresték az alkalmat és módot, hogy állásomból kifolyólag valamiféle bünvádi eljárást indíthassanak ellenem; ez az oka annak is, hogy követelésemhez nem juthattam.

Itt megjegyzem azt is, hogy követelésemet a hagyatéki bíróságnál igen is bejelentettem még 1878. évben először, és 1879. évben másodszer.

Felhozza Eötvös Károly 17. sz. a. Závody Albin ügyvéd úrnak nyilatkozatát, ez ugyan nem bizonyít ellenem és ő mellette semmit, mert hogyha érintkezett vele, akkor csak ügyvédi megbízásából történhetett. Ezen nyilatkozatra vonatkozólag csak annyit jegyzek meg, hogy éppen Závody Albin úr volt az, a ki 1879. évi május végén és június elején alkudozott velem, hogy Földváry Árpád úr elleni követelésemet adjam el, és 23 ezer frtot ígért, mit azonban el nem fogadtam.

Felhozza Eötvös Károly igazoló nyilatkozata mellett a 18. sz. a. egy br. Splényihez intézett magánlevelemet is eredetbe, és azt mondja hogy tévedésből maradt nála, ezen állítása is valótlan, ebből is éppen az látszik ki, hogy ellenem mily cselszövény működik. A mi a levél tartalmát illeti, tagadom, hogy az azon indokból íratott, milyenekül azt Eötvös Károly nyilatkozatában feltüntetni akarja; annak béltartalmából is kitűnik az, hogy az nem ellenem, hanem inkább báró Splényi Ödön ellen bizonyít, mit azonban a nevezett báró elleni kíméletből, »bár nem érdemi meg« bővebben fejtegetni nem akarok, csupán ide *III*) alatt annak azon levelét melléklek, melyre azon 18. sz. a. levél válaszolt. (Lásd mellékletek hátul 10. sz. a.)

Felhoz Eötvös Károly 19. sz. a. br. Splényi Ödöntől egy nyilatkozatot, melylyel azt akarja igazolni, hogy én, az általa 1880. febr. 3-án kötött egyességet elfogadtam volna, de tagadom, hogy ezen 19. sz. a. nyilatkozat azt igazolná, abban arról egy szó sincs de nem is lehet; igen csodálom, hogy a nyilatkozat kibocsájtója oly valótlanágoknak előadására vállalkozott, és magát mint br. Baldácsy Antal gazdasági intézőjének tünteti fel, ami nem volt. De azt mégse tételezem föl, hogy azt állítaná, miként én azon fentemlített gyalázatos egyességbeni megnyugvásomat kijelenttem volna, – de különben is bármilyen legyen Splényi báró úr nyilatkozata, az bizonyító erővel nem bír és nem bírhat, mert ő a hagyatéki tömeg fizetéses hivatalnok és a hagyatéki gondnok segédje, a hagyatéki javaknak mint gazdasági kezelője és ellenőre, tehát nagyon is érdekelt fél, nekem pedig személyes ellenségem, tehát a raegkárosíttatásomra szövetkezeiteknek egyik társtagja.

Felhozza továbbá Eötvös Károly 20. sz. a. az általa kötött gyalázatos egyességet, mely absurdumnak nevezhető; ezen egyes-

sógben 3500 írtak felvételét Eötvös Károly nyugtatja, míg ellenben igazoló iratának 20. sz. a. részében, állítólag Kovách László aláírással ellátott iratot nyújt be, melyre a hitelesítési záradékot reá vezető kir. közjegyző azt mondja »hogy eredetiként felmutatott« ezen irat állítólag 1880. febr. 7. van keltezve és a melylyel Eötvös Károly azt akarja bizonyítani, különféle álokoskodások és valótlanságok előadásával, hogy ő az egységben nyugtatott 3500 frtot még nem vette fel, azt mondja, hogy annak felvételét csak azért nyugtatta, mert azt, a hagyatéki gondnokság úgy kívánta, ha tehát ez csakugyan igaz volna, mért nem állítottatott az ki az állítólagos egységkötése napján, vagyis febr. 3-án, mért kellett azt febr. 7-én kiállítani? Tehát ezen iratból ha az csakugyan eredetiben léteznék, az tűnnék ki, hogy az más ügyre vonatkozik, vagy pedig az a valóságnak meg nem felel; – vizsgálat esetén szinte bebizonyítani fogom, hogy ezen 21. sz. a. irat valótlanságot tartalmaz, valamint az is hogy Eötvös Károly a 3500 frtot felvette.

Felhoz Eötvös Károly még igazoló iratában 22. sz. a. egy köztem és Kovách László úr között létrejött szerződést, melyet elnevezett egységnek és reá fogja, hogy az kifolyása az általa kötött gyalázatos egységnek, és igazolni akarja vele azt, hogy én az általa kötött egységet elfogadtam és arról tudomással bírtam, ezen állítása is nem egyéb vakmerő hazugságnál – hisz ha ezen szerződés az általa kötött abszurdumnak kifolyása lett volna, mindenestre érintve kellene lenni, és érintve is lett volna benne az egység – de valamint ebben egy betű sincs érintve az egységről, ép úgy ezen egységről sem Eötvös Károly, sem Splényi báró, sem pedig Kovách László úr – a szerződés létrejöttékor, sem máskor, soha egy betűvel vagy szóval sem értesítettek arról, hogy érdekeimben, vagy érdekem ellen a hagyaték elleni követelésemre febr. 3-án egység jött létre; meg lehet, hogy ezen obscurum akkor még nem is létezett. De különben is ezen szerződés egy egészen különálló ügylet volt, s hogy ez létrejött, azt a hagyaték érdeke, de leginkább a hagyatéki gondnok érdeke követelte, egy általa kötött terhes szerződés miatt, a melylyel a hagyatékhoz tartozó béla birtokot és felszerelvényeit úgy szólva fél árért eladta, de ezen szerződésnek létrejötte nem is Eötvös Károly befolyása és értesítésével létesült, hanem Kiflinél Ignázt akkori hagyatéki ügyvédnek felszólítására keletkezett, és pedig egészen más jogalapon; mit a szerződés szövegezése is igazol.

Felhossa Eötvös Károly még igazoló nyilatkozata mellett 23.

szám alatt Kovách László hagyatéki gondnoknak egy nyilatkozatát is, ki ezen nyilatkozatban az egyezkedési kísérlet részleteit adja elő; hogy úgy történtek-e azok, vagy nem, ezt nem keresem, azt ők tudják, hogy hogyan akartak lefőzni és megkárosítani, de van ezen nyilatkozatban oly állítás is, a mi teljesen valótlan és az igazságnak meg nem felel, mert azt állítja többek között a nyilatkozatot kiállító gondnok úr, hogy én Eötvös által hozzá küldtettem és Ő velem az általuk kötött egységet megbeszélte, és annak alapján kötött velem egy pótszerződést február 21-én. Ezen nyilatkozatát csakugyan bámulom a gondnok úrnak, és nem tudom megfogni és magamnak megmagyarázni azt, hogy Kovách László úr, az orsz. gyűlési képviselő, a nagyhatalmú és befolyású honatya, hogy lehetett képes ily igaztalanságot előadni és kimondani, hogy velem az 1880-dik évi február hó 3-án kötött egységet megbeszélte – uram istenem hát már az erkölcs ennyire kivesző félben van e szegény hazában! – Hisz ha nekem a hagyatéki gondnok vagy bárki más megmondja, hogy azon gyalázatos egység megkötött, az esetre ne higgye a gondnok úr, hogy vele a szerződést megkötöm és érdekeit előmozdítom, hisz ezen egyeségről még a hagyatéki ügyvédjük se tudott semmit.

Azért tehát határozottan és ismétlőleg kijelentem azt, hogy én ezen febr. 3-án tartott 20. sz. a. bemellékelt egységről egy betű tudomással sem bírtam egész 1881. évi szept. 19-ig.

De azért is bámulatra ragadt a hagyatéki gondnok úrnak abbeli nyilatkozata, hogy elfelejtette volna azt, hogy 1880-dik év közepén úgy az általam hozzá intézett, valamint a tőle nyert levelekkel teljesen igazolni tudom azt, hogy az egység közlésére vonatkozó állításai teljesen valótlanok, de ezen bizonyítékaimat még támogatni fogja a Széchenyi kir. járásbírósnak 2796/80. szám alatti idéző végzése is mint IV. alatt ide melléklek (Lásd mellékletek hátul 11. sz. a.), mely szerint ő a hagyatéki elleni egyik követelésre vonatkozó tanúkihallgatásra 1880. évi decz. 6-án megidézve lett, és az ellen kifogást nem tett – hiszen ha tudta, hogy én az általa kötött egységről tudomással bírok, mindenesetre felhasználta volna, és tudtul adja az eljáró bíróságnak, hogy velem a hagyatéki teljesen kiegyezett, vagy legalább az egységet a bíróságnak megküldi, és mivel ezt nem tette, sem a tanúkihallgatáson, 1880. évi decz. 6-án meg nem jelent, sem semmiféle kifogással nem élt, azt kell feltételeznem, hogy az 1880. évi február 3-án datált egység 1880. évi decz. 6-án még nem született meg,

az később csak is az én megkárosításomra gyártatott. De különben is feltéve, de semmi esetre meg nem engedve azt, hogy a hagyatéki gondnok úr által kiállított nyilatkozat csakugyan valóságot tartalmazna, az bizonyító erővel nem bírhat, mert Eötvös Károly érdekelt fél lévén, a ki a kijátszásom és megkárosításomhoz tervszerűleg hozzájárult, a kinek különben sem volt jogában, ilynemű és obscurumnak nevezhető egyességet kötni – mert követelésemre 20.000 frtot meghaladó bírói foglalás már előzőleg eszközöltetett és a miről értesítettet is. Külömben vizsgálat esetén ki fog tűnni, hogy ezen nyilatkozat is mily értékkel bírand.

Azt is állítja Eötvös Károly, hogy a 694. sz. vádpanaszomhoz C) D) és E) alatt mellékelte leveleimet nem kapta, azok koholtak stb. ezen állításai is rossz akaratú mondások – addig is míg hitelesen a posta igazgatóságtól megszerezhetem és igazolandom leveleimnek általa történt átvételét V. alatt ide melléklek a feladóvevények másolatait.

Azt is állítja E. Károly, hogy nekem leveleket írt, ez is a leggonoszabb valótlanosság, ezt igazolandja az összes akkori irodai személyzete, mert hozzám sem tőle, sem irodai személyzetétől soha levél nem intéztetett, nemcsak, hanem még az én számtalan leveleimet soha még csak válaszra se méltatta.

Azt is állítja E. Károly, hogy én báró Baldácsy gazdaságából egy 110 frtos csikót elhoztam hitelbe, az árát ki nem fizettem, és azt annak kellett kifizetni a báró utasítása folytán, aki azon csikót kiadta, ez állítása is a leggonoszabb hazugság, mert én soha sem Baldácsytól sem tisztjeitől, de senkitől 110 frtos csikót, vagy bármily értékű csikót soha el nem hoztam, sem el nem hoztattam.

Azt is állítja Eötvös Károly, hogy az egyezkedés állítólagos tárgyalásakor hívtam magával Kovách László úrhoz, és én nem mentem, hanem fel- és alá a ház előtt járkáltam, továbbá hogy megijedtem, és könyörgésre fogtara a dolgot, és csak azt kértem, hogy a hagyatéki képviselő adjon valami foglalkozást és kenyérkeresetet stb., sajnos, hogy ily vakmerő állításokra és hazugságokra azon kifejezéssel kell élnem, »hogy ilyenre csak Eötvös Károly képes vetemedni« – én soha felszólítva nem lettem, a tárgyalásról legkevesebb tudomással nem bírtam, de nem is bírhattam, mert az időben távol Budapestről 16 mértföldre birtokomon laktam és Pesten nem voltam, – foglalkozásra és kenyérkeresetre legkevesebb szükségem se volt, mert akkor szép vagyonnal, terjedelmes és értékes gazdasággal bírtam, nem voltam reá szorulva senki

kenyerére – vagy valami foglalkozásra, elég teendőm volt magam birtokában.

Él még Eötvös Károly több rendbeli valótlan állításokkal, rosszakarató gyanúsításokkal, gonoszlelkű rágalmakkal, csak hogy igazságos és alapos vádat elnyomja, de azokra nem tartom méltónak a t. kamara iránti tiszteletből válaszolni, az oly gonosz rágalmakra és gyanúsításokra a legméltóbb kifejezés lehet a megvetés; – végre nagyhangú pöffeszkedésében azon kitételrel is él Eötvös Károly, hogy az ő és társai személyére nézve – »Ágoston-féle egyéniséggel szemben elég óvás rejlik« – ezen kifejezésre röviden csak azt jegyezhetem meg, hogy azon Ágoston-féle egyéniség igen sajnálná és szégyenére válna, ha Eötvös Károlyival egy vonalba kellene állani.

Miért is újra határozottan kijelentem azt, miszerint Eötvös Károlynak 839. sz. a. nyilatkozatában előadottak egy betűig teljesen valótlan és mesterileg Összeállított koholmányok, melyek vizsgálat esetén az általam felhozandó okmányok és tanúim által teljesen megczáfoltatni fognak.

Áttérek most már a t. kamara által hozott és neheztelt határozatainak indokaira; rövid észrevételt tenni:

A t. kamara azon indokkal él általában vádpanaszom ellenében, hogy nem igazoltam semmit, holott panaszomnak minden pontját úgyszólván okmányokkal támogattam. Én nem hoztam fel és nem soroltam elő koholt, valótlan és hamis állításokat, és szemfényvesztésül vádpanaszom mellékleteit közjegyzőileg nem is hitelesítettem. Mit tett Eötvös Károly? mellékel 23 drb. nagyrészt közjegyzői záradékkal ellátott, de ellenem mitsem bizonyító iratokat, ehez művészileg összeállított nyilatkozatban felsorol egy csomó teljesen valótlan és hazug állításokat, és fájdalom, a t. kamara kimondja, hogy panaszlott állításait valóknak kellett elfogadni és kimondja a t. kamara azt, hogy semmivel sem támogattam és bizonyítottam panaszomat, tehát azt elutasítani kellett. – Miért nem rendelte el a t. kamara a vizsgálatot, akkor a napnál világosabban be lett volna bizonyítva az, hogy a 694. sz. panaszomnak minden betűje az igazságon és törvényen alapul, – tanúimat csak mindjárt nem vihettem a t. kamara elébe, tőlük pedig ha írásban veszem Eötvös Károly úrnak viselt dolgait árkusokra terjedt volna.

Vádpanaszomban annyit mindenesetre bebizonyítottam, hogy a t. kamara által a vizsgálat elrendelése kimondható lett volna, a vizsgálat során látta volna a t. kamara, hogy mily visszaélést és

törvénytelenséget követett el panaszlott, teljesen be lett volna bizonyítva az, hogy mily utón és módon erőszakolta ki tőlem a megbízást és azzal miként élt vissza, hogy játszott össze az ellenféllel, be lett volna bizonyítva az, hogy engemet vagyonomtól is megkárosított, önző érdekeinek előmozdítására az ellenféllel szövetkezvén, megbízatása hatáskörén túlterjeszkedve, ezekre menő jogos és igazságos követelésemet odaajándékozta, de be lett volna bizonyítva más viselt dolga is, mely szerint az ő önző érdekének és rosszakarató eljárásának mások is estek áldozatul.

Azt mondja többek között a 839. számú végzés indokolása, »hogy a panaszhoz a C) és D) levelek egyszerű másolatok«, de-hogy lehetett volna azt eredetbe vagy hiteles másolatban csatolni, mikor az eredeti Eötvös Károlynál van. De mindamellett kivesz a neheztelt végzés indoka ez egyszerű másolatokból mégis valamit, a mi a panaszlott előnyére akarna szolgálni, mint például a D) alatti levelet, és azt mondja, hogy az az egyesség megkötése után küldetett, utasítás volt, tehát az már a bevégzett tényen nem változtatható, hát vajjon mért nem vétetett a C) alatti alapul? azért, mert az előbb kelt 6 héttel, pedig abban is utasítás rejlett az ügyvéd, illetve Eötvös Károly részére. Az igaz, hogy vádpanaszomban felsorolt és mellékelte levelekről szóló posta feladóvevényeket nem mellékeltem, volt okom reá hogy ezt ne tegyem, de lehetetlennek tartottam anélkül is azt, hogy a t. kamara a vizsgálót el ne rendelje, és így azokat arra tartottam fel, tanúim és számos bizonyítékaimmal együtt, mert ismertem ellenfeletem, és tudtam hogy mindenre képes, súlyos és egy betűig igaz vádammal szemben, a mely vádamat különben is az 1878. évi V. t. ez. 379. 387., 471. és 482. §-ára állapítottam.

A tek. kamara előtt pedig beigazoltam azt, hogy Eötvös Károly meghatalmazott ügyvéd, 3500 frtot felvett, a miről máig benem számolt, egyességet kötött s arról és annak tartalmáról engem, ügyfelét, máig sem értesített.

Beigazoltam azt, hogy engem jogtalanul br. Baldácsy hagyatékának adóssává tett.

Beigazoltam azt, hogy a meghatalmazást, melyet kierősza-
költ, önző céljaira és az én megkárosíttatásomra használta fel.

Beigazoltam azt, hogy a meghatalmazás nem jutalom vagy kegyadomány elfogadására, hanem tetemes összegű követeléselem behajtására adatott, végre:

Beigazoltam azt, hogy Eötvös Károly által elkövetett gyalá-

zatos eljárásnak végeredménye az lett, hogy jelentékeny összegű követelésemnek megkaphatásában megakadályozva és vagyonomtól teljesen megfosztva lettem, – Eötvös Károly pedig körén kívül első eljárásával 3500 fírtot felvett.

Mindezeket figyelembe véve tehát kérem a Tek. Ügyvédi Kamarát, jelen felebbezésemet az összes iratokkal együtt a Nagymélt. m. kir. Curia fegyelmi bíróságához felterjeszteni.

Nagymélt. m. k. Curia, mint fegyelmi bíróság!

Eötvös Károly ügyvéd 839-ik szám alatti nyilatkozatában alólírtnak 694-ik szám alatt panaszát rozszlelkű vádnak nevezi, említett nyilatkozatában társadalmi állását védi – alólírott ha a panaszlott által felhozottakat valódi nevén megnevezné az a nagymélt. Curia elleni tiszteletlenség lenne és az illem korlátait kellene túllépni, azért csak annyit jegyez meg alólírott a közmondással élve, »hogy nem mind arany az, ami fénylik« és így van az a panaszlottal is, a kire kénytelen kijelenteni alólírott azt, hogy veszedelmes szédelő, – aki elbizakodva észbeli tehetsége s politikai szereplésében, hiszi, hogy neki minden szabad és ő mindent tehet, rászédheti és megkárosíthatja embertársait is, és nagyhangú koholmányok előadásával képesnek hiszi és képzei magát a való igazság elnyomására, – panaszlott előtt nincs semmi szent, nincs semmi sérthetetlen, ő vakmerőségénél fogva képes a legszeplőtlenebb becsületet is letiporni, érdekei megmentéséért ő képes mindennemű valótlanságok gyártására, és akik őt szerencsésükre, közelebbről nem ismerik, szemfényvesztő társadalmi állására minden állításait valóknak tekintik, – ámde azok, kiknek - szerencsétlenségük volt egy vagy más ügyben vele összeköttetésbe jönni, szomorúan tapasztalják és érzik rozszlelkűségét és szédelését, de ha a fátyol leesik, vagy lerántatik róla, és viselt dolgai leleplezettek, akkor fogják majdszak belátni és meggyőződni arról, hogy az, a szédelők és valótlanságokat gyártók nagy mestere.

Nagyméltóságú Curia! Én szegény, de becsületes ember voltam teljes életemben, vádaskodni még alaposan se szerettem, annálkevésbbé alaptalanul, sokat szoktam túrni a legjogtalanabb eljárásokból is s a magam károsodásával is, de már panaszlott eljárását eltúrni lehetetlen, mert minden vagyonomtól megfosztott, engem és családomat a koldusbotra juttatott.

Én pártfogókkal nem, de annál több ellenséggel dicsekedhettem Nincs is nekem egyebem, a tiszta igazságon alapuló ügyem-

ben is a Nagym. Curia mint fegyelmi bíróságnak ismert igazságszeretetében vetett bizalmamnál.

Miért is odajárul alázatos kérésem, kegyeskedjék a 694/81. sz. alatt beadott fegyelmi feljelentésemben úgy a jelen felebbezésben előadottakat bölcs és igazságos bírálata alá venni, annak alapján a bpesti t. ügyvédi kamarának 639. sz. a. nehezelt végzésnek megváltoztatásának kimondásával Eötvös Károly ellen a fegyelmi vizsgálatot elrendelni méltóztassék.

Tisztelettel maradtam

Ágoston János.

E felebbezésem szintén igen jellemzően azzal utasítatik el: „*Elutasítatik, mert nincs ügyvéd által signalva.*” Különben hadd szóljon a végzés, mely így hangzik:

Másolat. 105. fegy. sz.

Ő Felsége a király nevében.

A m. k. Curia mint fegyelmi bíróság Eötvös Károly ügyvéd ellen Ágoston János földbirtokos panaszára folyamatba tett fegyelmi ügyet, melyben a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága 1882 évi január hó 20. napján 839/81. sz. a. hozott határozatával, nevezett panaszost panaszával elutasította, Ágoston János panaszló által 1882. évi február hóban 103. sz. a. benyújtott felebbezes folytán 1882. évi ápril hó 1-ső napján tartott ülésében vizsgálat alá vévén, következő határozatot hozott: Ágoston János magán panaszlónak a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bíróságának fentebbi keletű és számú határozata ellen, közbevetett felebbezése a 101-ik §. alapján visszautasítatik; mert: oly esetekben, ha a vád mind a kamarai, mind a kir. ügyészség által elejtetik, magánvádló a vád tárgyát képező ügyet folytathatja ugyan, ezen jogát azonban csak az e célra külön felhatalmazvánnyal ellátott és a fegyelmi bíróságnak bejelentett ügyvéd által érvényesítheti, minthogy pedig az ez ügyben hozott határozat ellen sem a kamarai, sem a királyi ügyészség felebbezéssel nem éltek, magánpanaszlónak ügyvédi ellenjegyzés nélkül benyújtott felebbezését visszautasítani kellett. Kelt Budapesten, 1882. ápril 1-én.

A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Kiadta

Dr. Siegmund,

titkár.

Ezután 1882. január 8-án a függetlenségi párt elnökéhez, Mocsáry Lajoshoz, a következő kérelmet intéztem, csak azért, hogy

mint ahoz a párthoz tartozó tudni akartam, váljon becsületesség terén Eötvös Károly megállhat-e a párt tagjai között. Erre sem kaptam választ. A levél szóról-szóra a következő:

Nagyságos Elnök úr!

Méltóztatik tudni, hogy Eötvös Károly úr mint ügyvéd ellen az általa elkövetett tetemes megkárosíttatásom miatt fegyelmi panaszom a törvény értelmében megindítottam, illetve azt beadtam, sőt személyesen is volt szerencsém ezt tudatni, és röviden megérintettem azt is, hogy mily alávaló módon lettem megkárosítva Eötvös Károly ügyvéd úrnak minden becsületet nélkülöző, tisztességtelen eljárása által, és jóhiszeműséggel történt visszaélésével, akkor megvetőleg azt méltóztatott mondani, hogy azt nem hiszi és nem igaz. Ezen szavaimbani kétkedése igen érzékenyen talált, mert állításom nem rágalom, hanem való és tiszta igazságon alapult.

Nem tűrhetem azt, hogy állításom és nyilatkozatom a képviselő úr, vagy bár ki előtt is, a valótlan színezetével bírjon, de másrészt még azon hír is jött már tudomásomra, miszerint Eötvös úr nagyhangúlag úgy nyilatkozott és nyilatkozik, hogy minden állításom teljesen valótlan, és nemcsak rágalom, hanem még én őt károsítottam meg. A kik Eötvös úrnak mint ügyvédnek viselt dolgait úgy a múltban, mint jelenben ismerik, azok igen jól tudják, hogy mily értéke van nagyhangú állításainak. Ámde azok, kik nem ismerik, kell, hogy megismerjék, hogy a nagyhangú ámtításoknak hiltelt ne adjanak.

Sokan vannak kik szavaim igazságát érzik és felfogják; vannak többen, kik bár kisebb mértékben is mint én, de érzik és érezték súlyát vagyoniilag, a tisztességtelen ügyvédi eljárásának tanúságot is tehetnek azon szerencsétlencen kívül még a nála levő és volt összes iroda-személyzete is, tehát nemcsak magam és családom iránti kötelességem kényszerít, elégtételt szerezni vagyoni megkárosíttatásomért »ha ugyan alapot találok«, de kötelességem becsülete-met is megóvni, a ki a tisztesség terén büszkén meg is állhatok. Tudom azt is igen jól, hogy én sem észben, sem tudományban Eötvös Károly úrral nem mörkőzhetek, tudom azt, hogy ón a befolyás terén is hozzá nagyon csekély pont vagyok, különösen az idő óta, a midőn kierőszakolt bizalmammal visszaélván, az ezrekre menő vagyonomtól oly gyalázatos módon megfosztott, ám de a tisztesség és erkölcs terén vele egy vonalba lenni nem óhajtok;

így tehát nem marad egyéb hátra, mint ügyem tisztasága és igazságos voltába vetett bizalmamra támaszkodni.

De addig is míg ügyem az 1874. évi tvcz. 71. §-a, úgy az 1878. évi tvcz. 379. és 482. §§-a alapján megoldva lenne, nem akarom magamat a fülembé jött rágalmaknak kitenni, azért ide mellékelvén *A)* alatt rövid kivonatban Eötvös Károly úr ügyvédi eljárását, úgy a hozzáintézett több rendbeli leveleimnek egyikét, a legutolsót *B)* alatt. A többi, a mások irányában elkövetett viselt dolgait ezúttal elhallgatom addig, míg ügyem a bíróságoknál elintézés alá kerülend.

Minekelőtte azonban ügyemet részletesen a képviselőház elébe is terjeszteném, azon kérdést vagyok bátor koczkáztatni nagyságos Elnök úr és a függetlenségi kör mélyen tisztelt választmányához, miszerint az ellenem elkövetett és a mellékelt iratokból kitűnendő eljárása Eötvös Károly úrnak, összeegyeztethető-e a tisztességgel? a képviselői állásával? és a függetlenségi párt sorai között úgy szólva vezérszerep viselésére hivatott lehet-e?

Ezen kérdésemet azon kéréssel terjesztem nagyságos Elnök úrhoz és általa a tisztelt választmányhoz, miszerint ezt a legközelebbi választmányi ülésben előterjeszteni méltóztassék, mert azon választmányi határozattól teszem függővé a képviselőházhoz terjesztendő kérvényem és emlékiratomnak mikénti indokolását, és a nyilvánosság elé hozását.

Fájdalmasan esik nekem ugyan, ezen lépés megtétele, mert én is az 1848-as párthoz tartozónak számítom magamat, de arról is megvagyok győződve, hogy az elvek csak úgy részesülhetnek tiszteletben és arathatnak győzelmet, ha azon elvek hirdetői a magánéletben is a jellem, szilárdság és tiszta kezek vezérlete alatt hirdetik az igazság és meggyőződés igéit, és a pártok is csak úgy számíthatnak hódításra és győzelemre, ha tagjaiban az erkölcs terén is példányképpül haliadnak előre.

Mindezeknek nyugodt megfontolásával kérem, és a hozandó határozatróli értesítést remélve, őszinte tisztelettel maradtam alá-
zatos szolgálja

Budapest, 1882. január 8.án.

Ágoston János s. k.
volt urad. praefectus.

Ezek után irataimnak visszaadása iránt még több levelet intéztem Eötvös Károlyhoz, melyek közül csak azt az egyet említem meg különösen, a melyet 1882. évi november 8-án a következők-

ben irtam, – mely reá legjellemzőbb. (Lásd mellékleteket hátul 12. sz. alatt).

Miután pedik irataimnak visszanyerése iránti minden felszólításaim eredménytelenek maradtak, 1883. január 24-én 2205. sz. a. egy kérvényt adtam be a budapesti polgári törvényszékhez, hogy értékes irataimat és okmányaimat Eötvöstől visszakaphassam, így hangzik:

Tekintetes kir. Törvényszék!

Eötvös Károly budapesti ügyvéd alólírottól meg 1879. évi november 17-én a legbrutálisabb módon ügyvédi megbízást erőszakolván ki, arra nézve illetve azon ürügy alatt, hogy ő a néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni, alóírtnak mint a nevezett báró volt uradalmi praefectusának ezrekre menő követeléseit peres utón behajtani fogja.

Ez okból tehát én nekie személyesen által adtam a fentnevezett néhai bárónak végrendeleti általános örököse, Földváry Árpáddal a budapesti IV. ker. kir. járásbírótság előtt 1879. évi április 15-én 8266. sz. a. kötött 60,000 írtól szóló bírói egység eredeti példányát, úgy nemkülömben ezen hatvanezer firt követelésemmek végrehajtásilag történt bekebelezését igazoló karácsondi 79. számú tjkv. hiteles és a saári 129. sz. tjkv egyszerű másolatait írásbeli informationnal együtt.

Úgy nemkülömben a nevezett ügyvédnek 1880. évi január hó első napjaiban történt szóbeli felkérése és utasítása következtében részletes számadást több rendbeli eredeti okmányokkal, és néhai báró Baldácsy Antalnak hozzám intézett két eredeti levele és elismervényével, úgy 1879. évi márczius 12-én kelt és általam kiállított 33,946 forintról szóló engedmény másolatával, 1880. évi február 5-én utasítással együtt postán elküldöttem, s azokat Eötvös Károly ügyvéd úr által is vette.

Nem akarom itt elősorolni a nevezett ügyvédnek aljas visszaéléseit, és gonosz eljárását, csak annyit jegyzek meg, hogy aljas és minden tisztességet nélkülöző eljárásával körülbelül 120 ezer írtig lettem megkárosítva, és vagyonomtól megfosztva.

Mikor Eötvös Károly ügyvédnek vagyonom ellen elkövetett merénylete és gyalázatos eljárása tudomásomra jött, ellene fegyelmi panaszszal éltem, azonban, fájdalom, eddig eredménytelenül, miután formahibák miatt elutasítottam.

Alólírott azonban a nevezett ügyvéd által elkövetett gonosz

és aljas eljárásának tudomására jutását jóval megelőzőleg, az általa kierőszakolt megbízását tőle visszavonta, és annak úgy az összes iratainak visszaadását követelte, azóta pedig számtalan levelekben sürgette azoknak visszaadását, de mind hasztalan volt, legutóbb vagyis 1882. évi november 8-án türelmemet teljesen elveszítvén, a legkíméletlenebb hangon és modorban az ide A) alatt mellékelte levélben (Lásd mellékletek hátul 12. sz. a.) szólítottam fel irataimnak visszaadására, de még ez is eredménytelen maradt, – úgy látszik, hogy Eötvös Károly ügyvéd úr teljesen megakarván fosztani még a lehetőségétől is, hogy az általa oly gazmódon elhatározott ezrekre menő vagyonom roncsaiból valamit megmenthessek, úgy látszik, hogy czinkos társaival elhatározták azt, hogy családommal együtt földön futóvá tegyenek, és koldusbotra juttassanak, így akarván megbőszülni a néhai báró Baldácsyra gyakorolt hatóság, azonban nekik nemtetsző befolyásomat.

Tekintetes kir. törvényszék! Nekem és szerencsétlen családomnak azon iratokra már régtől fogva szükségem volt és van, de hogy azokat az első kérésemre a nevezett ügyvéd ki nem adta, az által tetemes kárt szenvedtem, mert a hagyatéki értékes vagyont azóta úgyszólván már teljesen elharácsolattott, és nem tudom, hogy igazságos és jogos követeléseim fedezésére jut-e még valami, a bírói útoni érvényesíthetés idejére? – én habár vádaskodni nem szeretek is, de szerencsétlenné tett szegény családom iránti kötelesség parancsolja, hogy a tek. kir. törvényszék segítségét és támogatását igénybe vegyem.

Miért is tisztelettel esedezem, méltóztassék Eötvös Károly bpesti ügyvédet kérelmem másodpéldányán sürgősen megidézni és kártérítés terhe alatt, és jogaim fentartása mellett a legszigorúbban oda utasítani, hogy a nála levő, tőlem nyert és átvett összes irataimat 24 óra alatt kezeimhez adni köteles legyen, – egyszersmind jelen költségeimet ellenébe 10 frtban megállapítani és végrehajtás terhe alatti megfizetésére kötelezni.

Tisztelettel maradván

Ágoston János s. k.

a néhai br. Baldácsy Antalnak volt
urad. praefectusa.

A melyre következő végzést nyertem:

3164.sz.

1884.

Ő Felsége a király nevében.

A budapesti kir. törvényszék Ágoston János panaszlónak R. Eötvös Károly budapesti ügyvéd ellen okiratok visszatartása miatt

1883. évi január 24-ón 2205. sz. a. beadott panasza tárgyában, az 1874. évi XXXIV. t.-cz. 66. §-a értelmében teljesített vizsgálat alapján ugyan, Ágoston Jánosnak panasza folytán R. Eötvös Károly ügyvéd ellen lefolyt fegyelmi ügyre vonatkozó és a budapesti ügyvédi kamara által annak 27/1884. fegy. sz. a. átiratával ide áttett iratoknak becsatolása után mai alólírt napon tartott ülésében következőleg

Határozott: Ha panaszlott R. Eötvös Károly ügyvéd a főesküt arra nézve, miszerint nem való az, hogy Ágoston János neki mint ügyvédjének a 2205/1783. sz. panaszában felsorolt és a 4536/1883. számú vizsgálati jegyzőkönyvhöz *B)* alá csatolt jegyzék (Lásd mellékletek hátul 13. sz. a.) 1–19 tételig részletezett iratokat átadta, leteszi: ez esetben Ágoston János ezen iratok kiadására irányzott panaszos kérelmével elutasítatik.

Tartozik R. Eötvös Károly jelen határozat jogerejűvé válta után 15 nap alatt a főeskü letételére jelentkezni és az erre kitűzendő határidőben a főesküt letenni, mert különben köteles a fentemlített okiratokat Ágoston Jánosnak 15 nap alatt végrehajtás terhe mellett kiszolgáltatni.

Az említett *B)* alatti jegyzékben 20–22. tétel alatt foglalt iratokra nézve panaszló kérelmével feltétlenül elutasítatik.

A főeskü le nem tétele esetében tartozik panaszlott panaszlónak 10 frtban megállapított költséget 15 nap alatt végrehajtás terhe mellett megfizetni, a főeskü letétele esetében pedig a költségek kölcsönösen megszüntetettnek.

Megjegyezzetik, hogy panaszlottnak jogában áll a főesküt a kérdéses iratok közül csak azokra nézve letehetni, a melyeket kijelölend.

Indokok: Panaszló elismer vénnyel nem igazolta, miszerint a kiszolgáltatni kért iratokat törvényes lépések megtétele végett panaszlottnak mint megbízott ügyvédjének valóban átadta, a *C)* alatt csatolt postaigazgatósági értesítés pedig erre nem elégséges; mint-hogy tehát panaszlott tagadja, hogy a panaszos kérvényben említett és a *B)* alattiban 1–17. tételig részletezett iratokat akár közvetlenül akár posta útján átvette volna és csak a *B)* 18–19. tételeiben említett iratok átvételét nem tagadja határozottan, és így egyéb bizonyíték hiányában a főeskü általi bizonyításnak van helye, a panaszbeli állítások igazolása végett pedig a panaszló által odakínált főesküt panaszlott elfogadta: ennél fogva jelen panasz érdemi eldöntése a főeskünek a fenti szövegezés szerint panaszlott által való le, vagy le nem tételétől volt feltételezendő.

A költségek iránti határozat a ptr. 251. §-án alapszik.

A B) alatti jegyzékben 20–21. tétel alatti iratok panaszló előadása szerint egy minden aláírást nélkülöző és az állítólag átadott iratokról szóló és senki által alá nem irt kimutatás a 21. tétel alatti pedig épen panaszlott részére adott információ lenne, ily iratoknak visszaadására az ügyvédi rendtartás szerint panaszlott nem kötelezhető, a 22. tétel alatt pedig csak általánosságban egyéb eredeti okiratok és másolatok minden közelebbi megjelölés nélkül említetnek, ily általánosságban előterjesztett kérelem intézkedés tárgyát nem képezheti.

Miről Ágoston János panaszló és R. Eötvös Károly ügyvéd mint panaszlott értesítettetni rendeltetik.

Kelt Budapesten, 1884. évi február 19-én.

A budapesti kir. törvényszék.

Csernák

A végzésre megjegyzem, hogy most már élő emberrel is igazolni bírom, ha már a postai hitelesség nem is elegendő, hogy én csakugyan az általam készített számadást és okiratokat a postára téve elküldöttem.

Én azonban a törvényszéknek sérelmes határozata ellen jogorvoslással éltem, és a következő fellebbezést nyújtottam be, a mely jelenleg elintézés alatt a kir. táblán van.

Tekintetes kir. Törvényszék!

Alulírottnak K Eötvös Károly budapesti ügyvéd ellen még 1883. évi január 24-én 2205. sz. a. megindított jogos és igazságos panaszára f. é. febr. 19-én 3164. sz. a. hozott törvényellenes, és nemcsak sérelmes de érzékenyen megkárosító határozat ellen, nyílt határidőben kénytelen alólírott

Fellebbezéssel és semmisségi panaszszal élni:

Mindenekelőtt bocsánatot kér alulírott, ha netalán panaszlott Eötvös Károly ellenében, a ki képes a való, és tiszta igazságot eltagadni, a ki képes eltagadni azt, hogy az általam követelt iratokat át nem vette, a ki képes ezekre menő értéket képviselő eredeti okmányaimtól jogtalanul megfosztani; megfosztatása feletti keble fájdalmában, de teljes jogérzetében, erős, de jogos kifejezéseket önkénytelenül is használni kénytelen, mert Eötvös Károly ügyvéd által alólírott, ezekre menő vagyona, jogos és igazságos követelése ellenében elkövetett visszaélések és bűnös cselekmé-

nyék oly példátlanul állanak, hogy a milyenre soha tisztességes ember vállalkozni nem fog.

Ezek előrebocsátásával sérelmes, törvényellenes és semmis a neheztelt 3164/84. számú határozat azért, mert főeskü egyáltalában Eötvös Károlynak törvény és jogszerűleg odaítélhető nem volt, mert foeskü megítélésének csak akkor van és lehet helye, ha az ügyet másképen egyáltalában tisztába hozni lehetetlen, már pedig Eötvös Károlynak pusztá tagadásával szembe, úgy a t. kir. trvszék előtt, valamint a budapesti ügyvédi kamara előtti panaszaimban felhozott okmányaim elég bizonyítékot képeznek arra nézve, hogy a főeskü Eötvös Károlynak egyáltalában oda nem ítéltető, és ha esküvelői döntésnek szüksége forog fenn, az jogszerűleg csakis alólírott részére volt oda és megítélhető, mert Eötvös Károly ügyvédnek pusztá tagadása az általam felhozott bizonyítékokkal szemben semmis és bírói figyelembe nem vehető. Nagyon szomorú és fájdalmas igazságszolgáltatás lenne az, ha az ügyvédi visszaélés és gonoszsággal, ezekre menő vagyonától, jogos és igazságos követeléseitől valaki kifosztatik, és annak jogos és igazságos követelését, egyszerűen az ügyvédi tagadás és hazugsággal elütni lehetne. – Ami pedig a főeskünek odakinálását illeti, azt egyszerűen alólírott mint a törvények és ügyvédi fogásokban járatlan, csakis bírói felhívásra tettem, hívém azt, hogy okmányaimmal szemben, az különben sem lehet törvény szerint panaszlottnak odaítélhető.

De sérelmes a neheztelt határozat azért is, mert panaszlottnak foeskü ítéltetik akkor, a midőn az sem jogos, sem törvényes és nyilvánvalólag s kézzelfoghatólag a letétel esetében hamis eskü leend, mert ha panaszlott Eötvös Károly ügyvéd képes volt az előre kiszámított és kitervezett fondorlatokkal ezekre menő vagyonától alólírottat és családját megfosztani és megcsalni, a ki képes eltagadni azt, hogy a követelt iratokat átvette volna, az mindenestre képes és következetes lesz arra is, hogy a főesküt letegyje, azért is, hogy elkövetett gonoszsága napfényre ne kerülhessen, mert Eötvös Károly ügyvéd mindenre még a legnagyobb aljasságokra is képes addig, a míg befolyását és szemfényvesztő politikai szereplését felhasználhatni hiszi és reményli, de ha egyszer nagyhangú szereplése és ravaszságáról a lepel lerántatik, és ieálczáztatását megakadályozni képes nem leend, akkor látni fogja a világ, hogy ő valójában kicsoda, látni fogja azt, hogy önérdeke és hasonleséséből mindenre képes, és semmitől vissza nem riadó egyéniség, és a gonoszságnak netovábbja.

De nem volt megítélhető panaszlottnak a főeskü azért sem – mert hiába mondja a sérelmes 3164. sz. határozat azt, hogy a főposta igazgatósági bizonyítvány nem okmány – és bizonyító erővel nem bír, az igenis okmány és bizonyító erővel kell hogy bírjon, és ha feltéve nem bírna is teljes bizonyító erővel, de félbizonyítékot az mégis csak képez; tehát panaszlott mégis csak tőlem kapott és vett által valamit, és így neki a főeskü ez okból sem volt megítélhető.

Mert panaszlott gonoszsággal párosult aljas tagadásával szemben alóírt mégis csak igazolt valamit a postavevényekkel, azokat csak semmire nem adták ki? – valamit csak kellett érette adni! – azt pedig, hogy Eötvös Károly átvette, teljesen beigazolt tény, de ha a t. kir. törvényszék kis fáradságot vesz, meggyőződhetett volna arról is, hogy Eötvös Károly maga is elismerte azt, hogy tőlem iratokat kapott és átvett, csak azt jegyzi meg és nem tudván más kifogást tenni, hogy azok másolatok voltak, – azon beismerése ott van a panaszlottnak sajátkezűleg írt nyilatkozatában az 53. bekezdésben is, a melyet a budapesti ügyvédi kamarához 839/81. sz. a. védelmében a 697/81. sz. fegyelmi panaszomra benyújtott – tehát elösmerte, hogy mégis kapott valamit tőlem.

De továbbá a tks. kir. törvényszék átkérte az összes fegyelmi iratokat a budapesti ügyvédi kamarától, – azok tehát rendelkezésére voltak, – abból tehát meggyőződhetett arról is, hogy a 334/83. számú fegyelmi panaszomhoz *H)* alatt mellékelt levélben Eötvös Károlytól mint ügyvédemtől a meghatalmazásomat még 1880. évi december 10-ikén visszavontam, és ugyanakkor már kértem tőle, az átvett irataimnak visszaadását, – a mit több leveleimben sőt személyesen is szorgalmaztam, – tehát ha én jogtalanságot kérek és követelek panaszlottól, mindenesetre rendre utasít, és szó nélkül határozott fellépésemet nem hagyja.

De figyelmen kívül hagyta a tks. kir. törvényszék a hivatkozott 334/83. sz. fegyelmi panaszomhoz mellékelt *B)* alatt közjegyzőileg hitelesített bizonyítványt is, – mert hisz abban határozottan bizonyíttatik és igazoltatik, hogy tőlem panaszlott Eötvös Károly leveleket és iratokat kapott és vett által, sőt utóbbi leveleimnek felbontását az irodai személyzetének el is tiltotta, tehát csak ez is képez valami bizonyítékot! – és mindezek daczára még is panaszlottnak főeskü ítéltetik oda, a ki pusztá tagadással és raffinírozott ügyvédi fogásokkal áll elő bizonyítékaimmal szembe.

Mert ha a budapesti ügyvédi kamara, panaszlottnak minden befolyása és szemfényvesztő politikai szereplése daczára is kénytelen volt a fegyelmi vizsgálatot kimondani, bizonyosan meggyőződött ügyem tiszta igazságáról, és figyelembe vette panaszomhoz bemelékelt okmányaimat is – és a tks. kir. törvényszék mégis mindezeket figyelmen kívül hagyta – daczára annak, hogy erre a nagyméltóságú kir. curia fegyelmi bírósága, úgyszólva felhívta és utasította.

Mert azt mondja ki a 469/84. számú határozatában »hogy az összes fegyelmi iratok a további törvényszerű eljárás és intézkedés végett a budapesti kir. törvényszékhez áltáttétetni rendeltetnek« – és ezt pedig nem azért rendelte, hogy a 2205/83. sz. a. ügyem a törvényszék előtt folyamatban van, a melyről tudomása sem volt, hanem igenis rendelte az 1879. évi 34. t. ez. alapján, és figyelembe vette annak 66. §.-a harmadik bekezdését – mert ha a nagyméltóságú kir. curia fegyelmi tanácsa be nem látta volna azt, hogy Eötvös Károly ügyvéd ellen büntény megállapítása forog fen, mely vizsgálat tárgyává kell, hogy tétessék, – akkor az iratoknak a tks. kir. törvényszékhez! áttételét bizonyosan el nem rendeli, – tehát a tks. kir. törvényszéknek kötelessége lett volna a vizsgálatot elrendelni, illetőleg az iratokat a 66. §. harmadik bekezdése alapján az illetékes fenyítő bírósághoz által tenni, – nem pedig panaszlott Eötvös Károlynak egyszerűen a főesküt odaítélni, és így az ügyet befejezni, és azt irattárba helyezni, s ez által az ügyvédi visszaélést megtorlatlanul hagyni. Mert hisz Eötvös Károly ügyvéd, a ki mindenre képes, bizonyosan meg fogja ragadni az alkalmat, és nem riad vissza még a hamis eskü tételtől, sem, csakhogy az önérdek és haszonlesésből elkövetett bűnös cselekményét bármi úton és módon elpalástolhassa. Mert nála már megszokott és természetében gyökeredzett tény az, hogy önérdek és haszonlesésből bárkit is, a kit a szerencsétlen sors kezébe adott, vagy odakerült megkárosítson, természetesen számítván befolyása, nagyhangú és szemfényvesztő politikai szereplésére, és arra, hogy az általa kifosztott és megkárosított egyén, nem bír elég önérzetes erélylyel és bátorsággal ő ellenében fellépni és bűnös cselekményeit leleplezni.

De ha a tek. kir. törvszék az ügyvédi kamaránál benyújtott panaszaimat és az azokban előadottakat figyelembe veszi, nem fog megütközni jelen fellépésemben, mert azon panaszaimban beigazolván van az, hogy Eötvös Károly ezrekre menő vagyonomtól, 60

ezer forintot meghaladó jogos és igazságos követeléseiteimről fosztott és károsított meg – ehhez jön még a jelen neheztelt 3164/1884. sz. határozatban hivatkozott B) alatti jegyzék G-ik tétele alatti 33946 írről szóló eredeti okmányokkal csak igazolható követelés is, a mely iránt a per éppen a tek. kir. törvszék előtt 10529/1881, sz. a. van folyamatban, és annak megítélése éppen ezen 6. tétel alatti okmányoknak visszatartása és kinem adása esetén kétségesse válhatik, éppen azért van érdekében panaszolt Eötvös Károlynak, hogy az elő ne kerüljön, és hogy azt visszaadni ne legyen köteles, mert az hihetőleg a tervszerűleg kifőzött megállapodás tárgyát képezte akkor, mikor bűnös cselekményét és ezekre menő követeléseiteimről megfosztatásomat, mint megbízott ügyvédem önérték és haszonlesésből aljas és jellemtelen módon elkövette, – és ez okból lesz képes ő még a hamis esküt is letenni – sőt meg vagyok győződve, hogy jelen felebbezésemet megelőzőleg már csak a látszatért és a t. bíróság előtti tüntetésből is, sietni fog panaszolt az eskületétel iránti készségét bejelenteni, – be sem fogja várni azt, a míg a határozat jogerejűvé váland.

Vége nem hagyhatom érintetlenül Eötvös Károly ügyvédnek azon nagyhangú és pöffeszkedő, s talán engemet megfélemlíteni akaró nyilatkozatát se, a melyet az 1883. évi február 16-án ezen ügyben felvett tárgyalási jkvben hangoztatott, t. i. azt, hogy a panaszomhoz A) alatt mellékelte és egyéb szerinte rágalmozó és sértegető levelekre azonnal meg fogja tenni ellenemben a fenyítő eljárás iránti lépéseket, – továbbá nem hagyhatom szó nélkül azon nyilatkozatát se, melyben kijelenti, hogy az általa jegyzőkönyvbe bementett és ellenem felhozott és szerinte ellenembe folyamatba volt és folyamatba levő bünyfenyítő eljárások igazolását haladéktalanul a tek. kir. törvényeseknek bemutatni és azokat igazolni fogja.

Hogy Eötvös Károlynak ezen nagyhangú és aljas rágalommal párosult előadása mily értékkel bír – és hogy azzal csak a tek. kir. törvszékre egyszerű hatást akart gyakorolni eléggé igazolja azon tény, hogy ő sem a bünyfenyítő eljárást, máig meg nem indította, sem pedig az általa jkvbe mondott rágalmozásokat és állításokat nem igazolta, – pedig azon időtől már több mint egy év elmúlt, – alólírott bár alig várta azon percet, melyben az ígért fenyítő eljárás megindítva lesz, mert akkor megnyílt volna a mód és alkalom Eötvös Károly ügyvédnek gonoszságai leleplezhetőse, – a melyre alólírott azóta mindig törekszik, amióta Eötvös Károly által

elkövetett ügyvédi visszaélése és ezekre menő vagyonomtói megfosztatása tudomására esett.

Megeríntem legvégül még azt is, hogy a kiadatni kért irataimnak postán történt elküldése alkalmával azokat térítvény alakjában jegyzékbe foglaltam, a melyet a tárgyalási jkvhöz B) alatt mellékeltem kimutatás 20-ik tétele alatt meg is érintek, és kértem Eötvös Károly ügyvédemet, hogy azt aláírva küldje vissza, azonban azt, soha meg nem küldötte, holott az 1874. évi 34. tcz. értelmében az ügyvéd minden átvett iratról a felének elismervényt köteles kiállítani.

Tek. kir. törvényszék! Becsületes ember voltam teljes életemben, soha semmiféle jogtalanságot el nem követtem, soha senkit alaptalanul nem vádoltam, az igazság útjáról soha le nem tértem, sem pedig az ügyvédi fogásokban jártas nem vagyok, annál nagyobb fájdalomra esik tehát az, hogy évek ótai küzdelmeim daczára igazságos ügyem, jogos panaszomban, az ügyvédi visszaélés és gonoszság ellen elégtételt nyerni nem tudok, és nem bírok, és ügyem különbféle huzavonásokon megy keresztül, pedig meg vagyok győződve arról, hogy az igazságnak előbb-utóbb győzni kell, és hogy az igazságot nagyhangú befolyással és politikai szerepléssel elnyomni, és jogos követeléseimtől megfosztani nem lehet – azért bizok a törvénybe – bizok az igazságban.

Miért is odajárul tiszteletteljes kérésem, hogy jelen felebbezéssel egybekötött felfolyamodásomat a Tek. kir. ítélő táblához az összes iratokkal együtt felterjeszteni méltóztassék.

Ottan pedig esedezván, miszerint a sérelmes és neheztelt 3164/84. sz. a. hozott törvényellenes határozat megváltoztatásával, illetőleg megsemmisítésével, a késedelmezett iratoknak kiadatását az esetleges kártérítési kötelezettség fentartása és kimondása mellett, egyszersmind az összes iratoknak a fenyítői eljárás megindítása czéljából a budapesti fenyítő törvényszékhez általtételét elrendelni, 50 írt költségbe marasztalni és így Eötvös Károlynak elkövetett ügyvédi gonoszságát és visszaéléseit megtorolni méltóztassék.

Tisztelettel
Ágoston János.

1883. május 21-én 334. sz. a. beadtam, továbbá az ügyvédi kamara 1881. és okt. 24-én beadott s elutasító végzése ellen a *perújításon*, mely így hangzik:

Tekintetes Ügyvédi Kamara!

R. Eötvös Károly bpesti ügyvéd úr, alólírottól a legbrutálisabb módon ügyvédi megbízást erőszakolván ki, azzal a legaljasabb módon visszaélt, hatvanezer forintot meghaladó jogos és igazságos követeléseiteimről, sőt vagyonomtól fosztott meg, becstelen módon ki-játszott és megkárosított.

Ezen eljárása és bűnös cselekményéért már egyszer, még 1881. évi 694. sz. a. a tek. ügyvédi kamarához benyújtottam ugyan panaszomat, azonban 839/81. sz. határozattal azon indokolás mellett utasítottam el, hogy nem igazoltam semmit – fájdalom, hogy ellenfelemnek hazug állításai, nagyhangú valótlanok előadása, hatalmas befolyása és összeköttetései folytán sikerült neki, igazságos ügyemet, jogos panaszomat nemcsak elnyomni, hanem még a tek. ügyvédi kamarát is, teljesen tévútra vezetni, a mely kitűnik a 839/81. sz. határozatának indokolásából, miután az téves alapokon nyugszik, mert a becsatolva volt bizonyítékaim éppen ellenkezőt tartalmaztak.

Most tehát ismét igazságos ügyem, és családom iránti kötelességem parancsolja és kényszerít arra, hogy az 1874. évi 34. tcz. 99. §-a alapján, az alább B) és T) alatt mellékelt bizonyítékaim folytán perújítással éljek és hogy újjólag járuljak a tek. ügyvédi kamarához, az ellenem és vagyonom ellen elkövetett merénylet, az ügyvédi gonoszság és visszaélés megtartása és kártalanításom végett, és meg akarok győződni teljesen arról, hogy a politikai szereplés, befolyás, pajtáskodás, nagyhangú koholt és valótlan előadásokkal, lehetséges-e a legszentebb, és legigazságosabb alapon nyugvó ügyemet, elnyomni, – magamat és vagyonomat az ügyvédi gonoszság, és visszaélés ellen meg nem védelmezhetni, azért mert Eötvös Károly ügyvéd, szemfényvesztő szereplésével feltolakodván, én pedig jelenben, hogy általa vagyonomtól megfosztatván igen csekély pont lévén, pártfogókkal, kiket soha nem kerestem, politikai szerepléssel, irodalmi tevékenységgel, és befolyással nem bírok, sőt most már, hogy vagyonomtól is az ügyvédi gonoszság és roszelelkűség által, teljesen megfosztattam, igazságos ügyeim vitelére és védelmére még ügyvédnek se vagyok képes vallani, a ki Eötvös Károly ügyvédnek minden tisztességet és becsületet nélkülöző eljárását és bűnös cselekményeit, a maga meztelenségében sikeresen a törvényes formák és korlátok között leleplezhesse, miután én most annak munka és fáradozása díjait megfizetni képes nem vagyok, magam pedig sem jogász nem vagyok, sem pedig nem bírok oly vakmerő állítások. és koholmányok mesterségével mint ellenfelem Eötvös Károly ügyvéd úr, mert az én képességem, tudományom és jellemem annyira nem terjed, de nem is óhajtom, hogy azon a téren annyira terjedjen, azt csak bírja és használja ellenfelem, – de azért ha van törvény és igazság, ügyemnek és jogos panaszomnak elbukni lehetetlen, arra csak a törvénytelenég és befolyás lehetne képes, – azonban miután lelkemből megvagyok győződve arról,

hogy napnál tisztább igazságom lévén, tehát bizok a törvényben, bizok az igazságban.

Minthogy pedig maga az eset páratlan, már azon oknál fogva is, mert panaszom egy tekintélyes állást elfoglaló egyéniség, országgyűlési képviselő, köz- és váltó-ügyvéd, volt kir. ügyész, újságíró, különösen az utóbbi időben hírnévre kapott egyéniség ellen irányul, tehát az nagyobb megfontolást igényel, és bizonyára miután ellenfelemnek tudományát, ilybeli tehetségét, és hatalmas befolyását ismerem, tehát igen megfontolva és nem könnyedén emeltem újra panaszomat, melynek való igazságát nemcsak a jelen panaszomhoz mellékelt okmányok igazolandják, hanem a vizsgálatkor megnevezendő tanúim is bizonyítani fogják, – Súlyos ugyan a vád a melylyet emelni és megújítani kénytelen vagyok, de az a való igazságom, és megtörtént tényeken alapul; de tudom azt is, hogy ellenfelemben nagy hatalommal állok szemben, mivel sem tudományban, sem befolyásban, sem a koholmányok és valótlan állítások mesteriségében nem mérközhetek, de mert ügyem, illetve jogos panaszom tiszta igazságában bizva, nyugodtan teszem azt, és lehetetlennek tartom, hogy a törvény, a jog és igazság megengedhesse azt, hogy egy szegény ártatlan családot, a becsületes munka és önszorgalma által szerzett, ezekre menő vagyonától, a gonoszsággal párosult rozslékűség, és ügyvédi visszaéléssel büntetlenül megfosztani engedhesse és földönfutó koldusokká tegye, hisz ha ez lehetséges lenne, akkor az ügyvédi visszaélés rosszabb lenne azon rablónál, ki az embert az éjleple alatt megtámadja és vagyonát erővel elvenni akarja, mert ez ellen mégis védelmezheti magát az ember, és vagyonát mégis mentheti, míg amaz ellenében, nem tehetné!

Ezek előrebocsájtása után megjegyzem még azt, és kérem, hogy a Tek. Kamarához még 1881. évi okt. 24-ön 694. sz. a. benyújtott panaszomat, úgy az 1882. évi febr. 13-án 103. sz. a. beadott, de *formahiba* miatt a Nagymélt. Curia mint fegyelmi bíróság által érdemleges tárgyalás alá nem vett fellebbezésemet, a melyek a t. Kamara irattárában vannak, jelen panaszomhoz mellékelni, és miután ezen említett 694/81 és 130/82. sz. beadványaimban Eötvös Károly ügyvéd elleni ügyem, és az általa elkövetett visszaélés és gonoszságok, már teljesen részletezve és előadva lévén, azért az azokban foglaltakat ezúttal is, a legutolsó betűig határozottan fentartom.

Vádatam tehát csakis onnét kezdem részletezni, a midőn Eötvös Károly ügyvéd úr, a legbrutálisabb módon az ügyvédi meghatalmazást tőlem kierőszakolta, és így meghatalmazott ügyvédemmé vált, de aki azonban megbízatásával visszaélt, az ellenféllel összejátszván engemet a legaljasabb és gonosz módon megkárosított, ezekre menő jogos és igazságos követelésemről, önérdek és haszonlesésből a legczégessebb módon megfosztani elég vakmerő és aljas volt, – ugyanis:

Eötvös Károly ügyvéd úr, az önmaga ajánlata folytán 1879. évi aug. 18-án egy általam és általa aláírt 3200 frtos, három havi

lejáratú váltóra nekem Bischitz nevű kereskedőtől pénzt szerezvén, közvetítéséért különböző két cím alatt 110 frtot kért és kapott tőlem, – én ezen váltót a lejáratkor vagyis 1879. évi nov. 18-án az Eötvös Károly által időközben ellenem és vagyonom ellen elkövetett visszaélése következtében mint ezt a 694/81. sz. panaszomban kifejtettem« – beváltani képes nem voltam, tehát előző napon Eötvös Károlyhoz mentem, s elmondottam neki őszintén, hogy az általa okozott helyzetemnél fogva Bischitznél a 3200frtos váltót beváltani képes nem vagyok, és kértem, hogy járna közben miszerint, a váltó három óra prolongáltatnék, az általam lefizetendő kamat mellett, – azonban ő teljesen megfelejtkezvén az illem és becsületesség korlátairól, és nem művelt emberhez illő kifejezésekkel a legdurvább módon megtámadott, viszont ön is ezen megtámadását kénytelen valék azon modorban visszatörölni, mire ő kijelentette határozottan, hogy a váltót nem prolongáltatja, ő azt többé alá nem írja, – végre durvaságának az lett eredménye, hogy Eötvös Károly úr, tőlem egy engedményt kórt, a néhai br. Baldácsy Antal hagyatéka elleni, a már bírói egyességileg megállapítva és végrehajtásilag bekebelezve volt 60,000 frtos követelésemből, ezen kívánatára azonnal kijelentem, hogy azt hajlandó vagyok teljesíteni, ha azzal a Bisitz-féle váltó-ügy teljesen rendezve leend, erre ő összeszámítván azt 3400 frt 81 krra, én tehát az engedményt, ezen 3400 frt 81 krról kiadtam, és így a 3200 frtos tartozásom, melyből azonban a kamat és Eötvös Károly közvetítési díja levonásával, csakis 3001 frtot kaptam, most már 3400 frt 81 krt tett, nem számítván ide azon ezrekre menő káraitam, melyeket Eötvös Károlynak azon eljárása okozott, hogy birtokomon lévő összes gazdasági felszerelvényeket, értékes ingóságokat és terményeket, melyek több mint 20,000 frt értéket képviseltek, jogtalanul és aljas módon zár, és zárgondnoki kezelés alá helyeztetett, én azonban a kívánt engedményt szívesen megadtam, csakhogy tőle megszabaduljak, miután durvaságához szokva nem voltam; – mikor már az engedményem Eötvös Károly úrnak kezében volt, azután követelte tőlem, hogy adjak neki ügyvédi megbízást is, mert most már ő akarja ügyemet kezében venni a Baldácsy hagyaték ellen, mit én megtagadtam, azonban ő ezen merész megtagadásomra magát sértve érezvén, határt nem ismerő, és a legválogatottabb durvaságokkal, újra megtámadván, annak kiadására kényszerített, sőt az ajtót is reám zárván hangsúlyozta azt, hogy addig ki nem megyek még az ügyvédi meghatalmazást ki nem adom és ki nem állítom, végre azt is kijelentvén, hogy ő befolyásánál fogva képes lesz az által minden követelésemet, mind pedig az ő engedményezett összeget mielőbb behajtani és keresztülvinni a hagyatéki tömeg ellen, miután ő a hagyatéki gondnok V. Kovách László úrral, a legszorosabb baráti viszonyban van, de a bíróságoknál is befolyása lévén, tehát ott is, az ügyet előbb fogja elintéztetni.

Én tehát azon hiedelemben, hogy így csakugyan előbb juthatok követelésemhez befolyása által, de ő is az engedmény foly-

tán érdekelve lévén, iparkodni fog annak behajtásával, tehát kívánatainak a kényszerhelyzetnél fogva engedtem, és a nagy izgatottság nyomása alatt az általa tolba mondott ügyvédi meghatalmazást le- és aláírtam s így az ide A) alatt mellékelt ügyvédi megbízást kiadtam, (Lásd mellékletek hátul 17. sz. a.) még izgatottságomban azt sem kérdeztem meg, hogy a keltét mért teszi nov. 19-re, mikor csak nov. 17-ike lévén, – de fájdalom ezen meghatalmazás kiadása okozta, ezekre menő követeléseimtől megfosztatásomat, és vagyonomnak tönkretételét, családi életem feldúlását.

Mikor Eötvös Károlynak, ezen kívánatát is teljesítettem, távozni készültem és felkértem, hogy most már mielőbb, és a leg-sürgősebben intézkedjék, követelésem behajtása iránt, a hagyaték ellen, és hogy a pert is feljegyeztesse, a hagyatéki javakra, azonban Eötvös Károly még nem engedett elmenni, mert látván izgatottságomat, azt felhasználta újra, és kért, hogy adjak neki még egy nyilatkozatot sógorom és sógornőm igénykereseteikre vonatkozólag, de ingerültségemet látta; tehát Kompoly Zsigmond nevű írnokát, ki az előző jelenetek alatt már a szobában lévén, anélkül, hogy én azt észrevettem volna, azt tehát az íróasztalhoz ültetvé és tolba mondotta neki a kívánt nyilatkozatot, melyet azonban, minthogy az abban foglaltak teljesen valótlan-ságot tartalmaztak, aláírni megtagadtam, s kijelentettem határozottan, hogy azt alá nem írhatom, mert az abban foglaltak egy betűig valótlanok, mire újra a jelenvolt tanú előtt, ismét a legdurvább módon támadott meg. Végre ő belátván, hogy a kölcsönös durvaságok célhoz nem juttatják, de veszélyes is lehet, szép szóra fogván a dolgot, s magyarázatot és elmondotta, hogy ezt az ön jól felfogott érdekem, és az ő megnyugvása követeli, hogy aláírjam, mert az én előnyeimre szükséges, ~ miután ön már a meg nem szokott, sőt soha nem hallott bánásmód, és eljárása által egészen felizgatva és megzavarva voltam, tehát ebbeli kívánságának is engedtem, s habár teljesen valótlan-ságot tartalmazott is, azt aláírtam, csakhogy tőle szabaduljak.

Mikor már ez is megtörténvén, távozásra készültem, és újjólag kértem, hogy most már ügyvédem lévén, tehát a 60,000 forintos követelésem behajtása iránt a bíróságnál mielőbb tegye meg az intézkedést, bővebb információt és utasításomat írásban megküldeni Ígértem, ő a mielőbbi intézkedés megtételét ígervén és ön eltávoztam, általadván neki a 60,000 írról szóló eredeti bírói egyességet, és ennek már végrehajtás útján telekkönyviki történt bekebelezését igazoló Karácsondi 79. sz. tikv. hiteles, és a Saári 129. sz. tjkv. egyszerű másolatait, hogy pedig ezek így és nem másképpen történtek, és minden ezekkel ellenkező állítás, hazug koholmányon alapul, igazolja a szem- és fültanú, Kompoly Zsigmond úrnak az ide B) alatt hiteles alakban mellékelt bizonyítványa, (Lásd melléklet hátul 18. sz. a.) de igazolni fogják még az általam, csakis a vizsgálatkor megnevezendő tanúim is. – Ilyképpen tehát a fentnevezett váltó-ügyet teljesen rendezve hittem, de

ebben is csalódtam, mert újra ismét Eötvös Károly ravaszságának estem áldozatul, – mely alább kitűnni fog.

Pár napra a fent előadottak után, ígéretem szerint írásbeli információt és utasításaimat a C) alatti 228. számú bevétel mellett, postán el is küldöttem, azt Eötvös Károly ügyvéd úr, meg is kapta. – Néhány napra ezután, vagyis 1879. évi nov. 24-én személyesen utánnam jövén Nógrádmegyében B.-Gyarmatra, magával hozván a fentemlített, kieroszakolt A) alatti ügyvédi megbízást és követelte tőlem, hogy azt közjegyzőileg hitelesítsem meg, mert annélkül nem tehet semmit, mit ha nem tennék meg, ő akkor minden, általa lefoglalt és zár alatt tartott ingóságokat, transferáltatja és elárvereztetni. – Én még akkor se vettem észre ravaszságát, és nem is gyanítottam azt, hogy ellenem és vagyonom ellen, mily tervszerű merényletet és gonoszságot akar elkövetni, tehát minden utógondolat nélkül, a legjobb hiszemben elmentem véle a helyi kir. közjegyzőhöz kivel ismerős valék, bemutatván neki Eötvös Károlyt, ki elmondá neki, hogy miért jött és mit akar, és előveszi zsebéből Eötvös Károly a tőlem kieroszakolt ügyvédi megbízást és a közjegyzőnek által adta, ki tőlem kérdező, hogy az én aláírásom-e az? igenlő feleletem után, azt a közjegyző hitelesítési záradékkal ellátta és Eötvös Károlynak visszaadta ki azután, a bélyeg és hitelesítési díjt kifizette, onnét együtt eltávoztunk. – Én ezután saját fogatomon Eötvös Károlyt elvittem Szécsénybe, még az nap, ahol másnap, vagyis 1879-dik évi nov. 25-én a kir. bíróság által 4284/79. sz. a. kitűzött igénytárgyaláson megjelent, előbb azonban sajátkezűleg elkészítvén az ide D) alatti másolatban mellékelteket (Lásd mellékletek hátul 11. sz. a.) a vendéglőben hol szállva volt, ott az igénylő ügyvédjét is reá vevén, hogy azt aláírja, azt velem is aláíratván, és így elkészítve és befejezve, maga Eötvös Károly az a bírósághoz bevitte, és az aljbíró úrnak általadta, azután én ismét saját fogatomon B.-Gyarmatra vissza vittem, honnét délután egy Váczi bérkocsin Budapestre hazautazott.

Ezen idő után többször úgy szóval mint számtalan leveleimben és levelezési lapon sürgettem és felhívtam, hogy ügyemben siessen a bírói intézkedést és lépéseket megtenni, miután az reám nézve égető kérdés, a többek közül hozzá az ide E) alatti mellékelteket levelet intéztem, (Lásd mellékletek hátul 3. sz. a.) de ezt is eredménytelenül, mert a számtalan leveleimet még csak válaszra se méltatta, tehát 1880. évi január első napjaiban személyesen lejöttem Budapestre hozzá, ügyeim sürgetése végett, ekkor Eötvös Károly azt jelentette ki nekem, hogy ő már érintkezésben van ugyan a hagyatéki gondnok V. Kovács László úrral, de hogy a pert bizony és eredményesen vihesse, állítsam össze az összes számadásomat még egyszer, és mielőbb küldjem meg neki, ő akkor a keresetet azonnal megindítani fogja a hagyaték ellen, és mielőbb be is fejezi azt, én ezen kívánatára elmondám újra és előadtam neki, hogy én mind a neh. br. Baldácsyval leszámoltam, mind pedig az általános örökös Földváry Árpáddal összeszámoltam, az el-

sóvel rendbe is jöttem, a mennyiben követelésemet az elismerte és megállapította s ezen követelésemet már Király Júliának áltai is engedményeztem, az utóbbival pedig szinte már bírói egyességet kötöttem, a mit igen jól ismer, tehát most már újra számadásomat összeállítani igen bajos, miután okmányaim legnagyobb részét az illetőknek számadásaimmal együtt által adtam, azzal már nem rendelkezem, azonban ő határozottan kívánta, hogy a mint tudom úgy állítsam össze azt, és mielőbb küldjem meg neki, hogy a pert megkezdhesse, én ezen határozott kívánata következtében tehát, számadásomat nagy nehezen annyira-mennyire képes voltam és lehetett 61,026 frt 43 kr.-ig összeállítottam, azt 1880. évi február 5-én az *F*) alatti levél kíséretében okmányokkal együtt el is küldöttem, (Lásd melléletek hátul 4. sz. a.) azt Eötvös Károly ügyvéd úr által is vette, másnap vagyis február 6-án a *G*) alatt mellékelt postavevónynyel feladott express levéllel pótlólag ismét megkerestem, okmányokat küldtem mit szinte kezéhez vett. Ezek után úgy szóval, valamint számtalan levelekben sürgettem ügyemet és kértem, hogy a pert a hagyaték ellen haladéktalanul kezdje meg, és a netaláni egyesség esetére, mely azonban csakis bíróság vagy körjegyző előtt történhetik, a minimális összegig az utasítást megadtam, de fájdalom, eredménytelenül, mert a számtalan sok leveleimet még válasza sem méltatta, míg végre a sok eredménytelen levelezés után türelmemet veszítvén és azt láttam, hogy ügyvédi kötelességek meg nem felel, és a hagyaték elleni követelésemet nem érvényesíti, sem a pert meg nem indította, tőle a kierőszkolt ügyvédi megbízást visszavonván, és azt, valamint irataimat, hogy mielőbb visszakaphassam, ismerve durvaságát, tehát egy hízelgő modorban itt és az ide *H*) alatt csatolt levélben kerestem meg, (Lásd melléletek hátul 5. sz. a.) és kértem fel irataim és megbízásomnak visszaadása végett, de ezen levelem is válasz és eredmény nélkül maradt, ezután még számtalan levelekben és személyesen is kertem irataimnak visszaadását, de mind hasztalan volt, személyes kérésemre mindig Ígérte, sőt azért többször az irodájában is rendelt, és határidőt tűzvén ki, de soha az általa kitűzött időben, honn található nem volt, mit irodai személyzete igazolhat.

Én a sok hiába való levelezést és irodájában járást megútván, abban belefáradtam és úgy tapasztaltam, hogy ő inkább kerül, minthogy velem találkozzék hihetőleg lelki ismerete vádolta, tehát irodai személyzetét kértem fel, hogy tudassák vele számtalan ottlétemet, és összes irataimat mielőbb küldjék postán utánnam lakásomra Szécsénybe, de ez is mind eredménytelen volt és irataimat máig vissza nem kaphattam, melynek visszanyerhetése iránt mot már kénytelen valék a budapesti kir. törvényszékhez 2205/83. sz. a, *I*) alatt mellékelt kérelemmel fordulni, (Lásd előbb 46. lapon) a mely kérelmem most ott elintézés alatt áll.

Minthogy pedig számadási irataimat és egyéb eredeti okmányaimat, melyeket Eötvös Károly ügyvéd úrnak általadtam, vissza nem kaphattam, nem voltam képes ezreke menő jogos követel-

seimet, a báró Baldácsy hagyatéka ellenében érvényesíteni és Eötvös Károly ügyvédnek ellenem elkövetett gonoszsága és rosszlelkűségének az lett a következése, hogy értékes ingatlan birtokom pár ezer firt tartozás iránt bírói árverés alá került, az elpocsékolatok és mind én, mind pedig szegény családom koldusbotra jutottunk, és mindezt csakis Eötvös Károly ügyvéd úrnak köszönhetem, a ki egyrészt jóhiszeműségemet kizsákmányolván és bizalmammal visszaélt, az ön és sógornómnek ezrekre menő értékes ingóságait és terményeit lefoglaltatván, zár és zárgondnokság aláhelyeztette, sőt annak eladását is, törvényes és alapos kifogásaim daczára tarthatatlansági czímen, a lefoglalás után két évre jogtalanul keresztülvitte, és azokat 1881. évi szeptember 23-tól október 1-ig tartott árverésén a legpocsékabb áron el is harácsolta, mert a 20,000 forint értéket meghaladó ingóságokért, nem jött be több 4343 firt 78 kr.-nál, mint ezt az ide *K*) alatt mellékelt 2517/81. sz. bírósági végzés igazolja, akkor midőn az elpocsékolatott ingóságok között voltak 500–600 akó kitűnő értékes ó-borok, melyekért nekem már osztrák akónként 20-25 firt ígérve volt, de voltak közöttük 400-1000 forintos lovak és csikók, pár száz darab jü és sertés stb. értékes tárgyak, de másrészt hogy ügyvédi kötelemnek, az általa kieroszakolt ügyvédi megbízásból meg nem felelt, a reábízott ügyet az utasításom szerint nem intézte, így engemet vagyonilag teljesen tönkre tett, nekem ezrekre menő kárt okozott, családommal együtt a legnagyobb nyomorban döntött, végínségre juttatott és földönfutó koldussá tett, sőt az által békés családi nyugalمامat is teljesen felforgatta.

Nem tudtam sehogyan se elgondolni azt, hogy mi lehet annak oka miként Eötvös Károly ügyvéd úr sem a pert a hagyatékek ellen meg nem kezdette, sem leveleimre választ nem nyertem, sem pedig, hogy irataimat a sürgetéseim daczára meg nem kaphattam, míg végre az elkövetett gonoszsága teljesen kitűnt és aljas eljárása napfényre került, – ugyanis:

Én a néhai báró Baldácsy Antal a részemre még 1877. évben megállapított 33,946 firt követelésemet, tartozásaim teljes törlesztése végett, még 1879. évi márczius 12 én Király Júliára ruháztam, illetve átengedményeztem, ezen engedmény alapján a budapesti kir. torvszók előtt 10,529/81. sz. a. keresetet indított, ezen keresetből kifolyólag a hagyatéki gondnok V. Kovách László illetve az alperesek által 1881. évi szept. 15-én beadott közös elleniratban mely kivonatban *L*) alatt mellékeltek, (Lásd mellékletek hátul 6. sz. a.) ebben hivatkoznak és 5 alatt bemutatják az ide *M*) alatt mellékeit Eötvös Károly ügyvéd és V. Kovách László hagyatéki gondnok között állítólag 1880. évi február 3-ikán létrejött egyességet (Lásd elől 11-dik lapon) mely egyességnek 1-ső pontja szerint, én br. Baldácsy illetve a hagyatékek adósává tételtem, állítólag váltó és számadásból eredt tartozásáért 10,000 forintig de ugyan abban a pontban ezen állítólagos tartozás, nekem nagy kegyesen elengedtetik, mit ugyan feltéve, hogy tartoztam volna,

tehát azt az állítólagos egyezkedő felek nem voltak jogosítva elengedni, vagy ha igen, az esetben az állítólagos váltót vagy adólevelet visszaadni kötelesek voltak, mit ugyan máig nem tettek, azonban a leghatározottabban tagadom, hogy én akár a hagyaték, akár a néhai bárónak csak egy fillérrel is tartoztam, – így tehát nem volt mit elengedni való, ezen állítólagos tartozást, csakis az egyeséget gyártók koholták ki, és az csakis Eötvös Károly rafinírozott észjárásának, bizonyos számításokon alapuló szüleménye volt. A tervezett gonoszság palástolására.

A 2. pont szerint pedig Eötvös Károly mint meghatalmazott ügyvéd mindenemű, és bármi néven nevezendő, s bármi jogczím alatt eddig folyamatban levő, vagy ezután bármiféle jogczím alatt netán folyamatba tehető, úgy a hagyaték, valamint az általános örökös Földváry Árpád személye elleni bármiféle követelészímről örökre lemond, és ezenkívül elengedi még a Földváry Árpáddal bírói egyességileg kötött 60,000 frtos követelésemet is.

A 3. pontban fentartatik holmi iratoknak átvétele tőlem, de a melyekért azonban máig senki fel nem szőlított.

A 4. pontban a hagyaték részéről nekem és nőmnek, kegydíj czímen adatik 3500 írt, azt Eötvös Károly felveszi és nyugtatja, de sem erről, sem az állítólagos egyesség megkötéséről, sem engemet, sem nőmet soha nem értesített; – nőm részéről pedig soha semmiféle megbízással nem bírt, és mégis Eötvös Károly ügyvéd ezen 3500 firtot mint a csakis tudvalevő Összeget zsebre rakja, azt saját céljaira felhasználja, tehát elsikkasztotta, – hogy pedig az én vagyonom rovására egyezkedő felek, egyike vagy másika, mily előnybe részesül vagy részesült azon ezrekre menő követeléseim elengedéséért, azt már a gyártott egyességbe nem foglalták be az egyezkedő felek.

Ezen állítólagos 1880. évi február 3-ról keltezett egyesség nekem felperesi ügyvéd Pintér Sándor úr útján Szécsénybe 1881. évi szeptember 19-én jött tudomásomra, a midőn a fentemlített ellenirat neki postán megküldetett, ezen állítólagos egyesség anynyira meglepett, hogy környezőim szinte megjedtek tőlem, és féltettek a komoly következményektől, de nem is lehetett csudálkozni meglepetésem, mert az elkövetett gonoszság páratlanul áll, és rosszabb a legzégéresebb zsebmetszésnél és útonállásnál.

A mint tehát ezen felindulásom csillapult, és nyugalmam némileg visszatért, – Eötvös Károly ügyvédhez az ide N) alatt mellékelte levelet intéztem (Lásd mellékletek hátul 8. sz. alatt) és felhívtam, hogy arra azonnal nyilatkozzék, hogy valóban megtörtént e ezen rabláshoz hasonló eljárás, de ő még ezt is *zsebre rakván*, levelem válasz nélkül maradt, hihetőleg azért, mert elkövetett gonoszsága palástolására nem tudott semmi elfogadható, és a becsületességgel megegyezhető indokot felhozni, azért tehát jobbnak látta azt is agyonhallgatni.

Ezek után adtam be jelen panaszom elején hivatkozott 694/81. számú fegyelmi feljelentésemet, mely fájdalom, azon sorsban része-

sült, hogy Eötvös Károly ügyvéd úrnak a legmerőbb hazugságai, nagyhangú előadásai, érdekelt társainak a teljes valótlanyságot és koholmányt tartalmazó, és a bűnös cselekményt elpalástoló nyilatkozatai és érdekelt felek hazug állításai, lettek mérvadók igazságos ügyeknek, minden vizsgálat nélküli részrehajló elutasítására, mely azonban felsőbb bíróságilag a formahiba miatt, »hogy t. i. ügyvéd a fellebezésemet ellen nem jegyezte« – érdemleges elintézésben nem részesülhetett. így tehát Eötvös Károly ügyvéd gonoszsága, igazságos ügyem felett eddig diadalt ült; – a ki iparkodott mindent elkövetni és el is követ, hogy nemcsak vagyonomtól, de becsületemből is teljesen megfoszthasson, és engemet megsemmisíthessen, mert nagyhangúsága és vakmerő hazug koholmányai, és befolyásaival úgy tüntetvén fel magát, mint teljesen ártatlan és a becsületes embert; hanem ön vagyok a bűnös és rágalmazó. De nemtelen boszuját fokozza, most már az is, hogy nóm által újabban is, az ide *O*) alatt mellékelte levélben (mellékletek 14. szám) felszólított arra, hogy a mennyiben, az általa kötött *31*) alatti egység 4. pontjában, az ő részére is oly gyalázatos módon kegydíj adatott, és azt Eötvös Károly minden megbízás nélkül elfogadni és felvenni elég vakmerő volt, anélkül, hogy arról legkevésbé is értesítette volna, tehát azt mint jótalanul felvett összeget, nekie haladéktalanul adja által, de Eötvös Károly ügyvéd még ezen felszólítást se vette figyelembe, és azon összeget máig által nem adta, hanem önző céljaira elhasználván elsikkasztotta, mert úgy látszik, azt hiszi, hogy nagyszabású szereplései között, neki minden szabad, neki minden tehetséges, ő előtte semmi szent nincs, még a becsület se, csakhogy önző érdekeit és boszuját előtérbe tolhassa, és bármi utón és módon azt kielégíthesse, mit bánja ő bár mily nyomort idéz is elő, másoknak becsületes utón szerzett vagyonának, becstelen utón és módon elharácsolása által, csakhogy ő vagyonosodhassék és magának hasznot szerezhessen.

De igazolja Eötvös Károly ügyvédnek rozszlelkűségét és gonoszágát még az is, hogy irataimnak visszaadására a legkíméletlenebb modorban újra 1882. évi november 8-án az ide *N*) alatt mellékelte levélben (Lásd mellékletek 15. sz. alatt) szólítottam fel, de ő mindent zsebre rakván irataimat máig vissza nem adta, pedig azon iratok reám, és általa szerencsétlenné tett szegény családomra életkérdés, ily előzmények után tehát, hitem és meggyőződésem szerint irataimat éppen azért nem adja vissza, mert valószínű, hogy érettük magát megfizettetvén, és az a tervszerűleg ellenem, és vagyonomtói megfosztatás miatt szőtt megállapodásnak kifolyása lehet, miután igen jól tudja azt, hogyha irataim kezemhez visszakerülnek, azok alapján őt teljesen leálcázhatni fogom, és látni fogja mindenki azt, hogy ő valóságban kicsoda, és mennyire terjedhet megbízhatósága, és így tőle mindenki óvakodni fogna és igazolva lenne a közmondás azon szavai, hogy »nem mind arany, a mi fénylik«.

Ezek volnának panaszomnak és igazságos ügyemnek főbb vonalban száraz előadása.

Szabadjon azonban most még a következőket is megjegyezni és előadni. – Eötvös Károly meghatalmazott ügyvéd, tudta és ismerte adott utasításaimat – alaposan tudta és ismerte azt is, hogy báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni, és teljesen igazolt követelésem oly nagy összegre mennek, melyeknek kiegyelítéseként 3500 frt kegydíjt meghatalmazása alapján, az én személyes jelenlétem és beleegyezésem nélkül elfogadni nem lehet, és az ügyvédi megbízásán és hatáskörén belül tennie nem is szabad, – de nőm részéről annál kevésbé, miután attól soha semmiféle megbízással nem bírt, – de ha még mindezen körülményt se veszi vala figyelembe, azt már semmi tekintetbe sem mellőzhetette, hogy nekem Földváry Árpád mint néhai báró Baldácsy Antal általános örököse ellenében, a bíróság előtt kötött egyesség alapján hatvanezer fit követésem van, és az hagyatéki birtokokra bekebelezve is lévén, a melyért már a végrehajtás is elrendelve volt, mindezeket az ide R) alatt mellékelt okmány is igazolja. (Lásd mellékletek **19. 8z. a.)**

Igaz ugyan, hogy a Curia mint semmitőszék, a hatalmas befolyásolás folytán ez ügyben oly végzést hozott, mely végzés hosszú időn keresztül, talán, örökké páratlanul fog állani, törvénykezésünk történetében. – Ámde ezen Casnisticus eset, Eötvös Károly ügyvéd urat, mint országosan elismert jogász tekintélyt, volt kir. ügyészt jelenben a tiszta-eszlári büntény hírhedt védelmezőjét, legtávolabbról se hozhatta zavarba, mert bizonyosan tudta és tudja, hogy a Curia Földváry Árpád úrnak, ki szabadon rendelkező jog alany, egyéni szabadságából eredt kötelező cselekményét, meg nem változtathatta, és a beismerést be nem ismerte, soha nem qualificálhatja, különösen akkor nem, ha azt Földváry Árpád maga sem kérelmezi.

E szerint tehát merő képtelenségnek tartom, hogy Eötvös Károly meghatalmazott ügyvédem ezen 60,000 frt követelésemet, sőt még hozzá a bármi czímen lehető is 3500 firtért mint meghatalmazott ügyvéd utasításom ellenére, bárkinek is eladta, vagy elengedhette és elajándékozhatta, vagy hogy erre jogosított lett volna.

De hogy Eötvös Károly ügyvéd, vagyonomtöli megfosztásomat mily gonoszlelkűleg és előre tervszerűleg megállapított kiszámítással vitte, már abból is kitűnik, hogy ő azon követelést, melylyel én neki a fenthivatkozott engedmény alapján tartozom, ezen engedményem következtében a néhai br. Baldácsy Antal hagyatékából, az általános örökös Földváry Árpád kifizettett, melyet az ide S) alatt másolatban mellékelt, és vizsgálatkor eredetben felmutatandó levele igazol, tehát ennek következtében Eötvös Károly a jogtalanul zár- és zárgondnokság alatt tartott értékes vagyont, zár alól az ide Sz) alatt másolatban mellékelt (Lásd mellékletek 9. sz. a.) és a szécsényi kir. jbírósághoz 1880. évi július 10-én 1626 sz. a. intézett kérelmében felmentette ugyan, azonban daczára annak, hogy követelését az általános örökös Földváry Ár-

pád kifizetette, daczára hogy ennek következtében a 20,000 frt értéket meghaladó vagyont a végrehajtási zár alól feloldván, még is azt Eötvös Károly, az ő befolyása és kérelme következtében elárvereztette, és elpocsékolta úgy, hogy a 20,000 frtot meghaladó értékes, vagyonért a megtartott árverésen, mely tiltakozásom daczára is foganatosított, nem folyt be több 4343 frt 78 krnál, mint ezt a *K)* alatt mellékelte bírósági végzés igazolja, és tette ezt Eötvös Károly akkor, mikor már ellenemben semminemű követelése fent nem állott, az rég kielégítve és kiegyenlítve volt. – Ennyire vitte őt a gonoszság és rozszelkűség, az ő és másoknak ellenében forralt boszújuknak, a véle történt megállapodások következtében! kielégítése, – mert mint látszik a consortium által czélul lévén kitűzve, a néhai báróra gyakorolt nagy befolyásomnak megboszulása, különösen azon nagy alapítványnak létesítése és egyéb személyes befolyásom következtében hajótörést szenvedett érdekek és meghiúsult számítások miatt.

Mint hogy pedig Eötvös Károly ügyvédet mindenre képesnek hiszem és tudom, mert ő előtte szent nincs, mert ő el lévén bizakodva észbeli tehetsége, hatalmas befolyása, politikai szereplése és baráti összeköttetéseiben, tehát ő a legtisztább igazságot is tagadásaival elnyomhatni hiszi, mert árnyoldalát és elkövetett gonoszságait mindig sikerült neki elleplezni, azért tehát *T)* alatt eredetbe bemelléklek a bpesti főpostaigazgatóságnak 2995/82. sz. a bizonylatát, (Lásd melléklek 20. sz. u.) mely eligazolva lévén az, hogy Eötvös Károly a (E. F. G. és H.) alatt hivatkozott leveleimet és okirataimat valamint az (N.) alatt hivatkozott felszólításomat is *V)* szerint megkapta és azokat által vette.

Azonban Eötvös Károly ügyvédnek ellenem és vagyonom ellen elkövetett gonoszságainak bebizonyításául bemelléklek *V)* alatt az általa 1879. évi szept. 6-án ellenem jogtalan módon vezetett végrehajtásról felvett jkönyv másolatát, mely szerint Eötvös Károly 14.707 frt értékű ingóságokat és terményeket foglaltatott le, és helyezett zár- és zárgondnoki kezelés alá, akkor a midőn neki egy árva garassal sem tartoztam, miután tőle az általa végrehajtás alapjául felhasznált közjegyzői okiratra soha egy fillért sem nyertem, és ezen lefoglalt értékes, ingóságokat a zár alá helyezés után két évre vagyis 1881. szept. 23-án el is pocsékolta, mely árverezésnek minden ároni keresztülvitelére Tersántzky István Széchenyi ügyvéd urat mint megbízottját szigorúan utasította; a kit szükség esetén kihallgattatni kérek. Hogy pedig a 20,000 frt értéket megviselő ingóság mily pocsékolás tárgyai lettek, eléggé igazolja a *K)* alatti melléklet, – és mind ezt tette Eötvös Károly akkor a midőn már az oly nagy áldozatban került giroja, a Bischitztól nyert kölcsön, már 1879. évi nov. 17-én általam kiadott 3400 frt 81 kr. engedménnyel kiegyenlítettven es a mely összeg az engedmény folytán néhai br. Baldácsy Antal általános örököse által a hagyatéki tömegeből kifizetése átvállaltatott és utasítása folytán az is kifizettetett. – És ennek következtében a lefoglalva tartott in-

góságokat részben Sz) szerint fel is oldotta a zár alól; – még is mindezeknek daczára üldözéseit, gonoszságait és visszaéléseit majd egy, majd más megbízottjai által még most is folytatja ellenem mint ezt a Z) alatti végzés is igazolja. (Lásd mellékletek 21. sz. a.)

Mindezen előadottak szerint tehát úgy hiszem, teljesen és tökéletesen beigazoltam Eötvös Károly úrnak ügyvédi visszaéléseit, gonoszságait, és ezekre menő vagyonomtól általa történt megfosztatásomat és családomnak tönkretételét – mert:

1-ször teljesen beigazolta lévén az, hogy a 3200 fitos váltókölcson, váltómra a melyet Eötvös Károly úr is aláírt volt – Bischitz nagykereskedő adta, s annak saját kezéből vettem fel.

2-szor teljesen beigazoltam azt, hogy Eötvös Károly az általa ellenem felhasznált 3200 fitos közjegyzői okirat, nem valóságos tartozás, arra Eötvös Károly egy fillért se adott, tehát színleges jogügylet volt.

3-szor teljesen beigazoltam azt, hogy az 1879. évi november 19-től keltezett ügyvédi megbízást a legbrutálisabb módon, erkölcsi pressió gyakorlása, sőt az ajtónak reám zárásával eszközölte és csikarta ki Eötvös Károly ügyvéd.

4-szer beigazoltam azt, hogy ezen kierőszakolt és A) alatt mellékelt ügyvédi megbízást Eötvös Károly maga hozta Balassagyarmatra utánam, közjegyzői meghitelesítés végett, és hogy erre is erkölcsi pressió használata által kényszerítettett

5-ször beigazoltam azt, hogy a Bischitz-féle 3200 fitos váltó letörlesztésére és az általa ellenem jogtalanul foganatosított végrehajtás beszüntetése végett Eötvös Károly tőlem 3400 fit 81 krra szóló engedményt vett ki a néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni 60,000 fitos követelésemmre.

6-szor beigazoltam azt, hogy ezen engedményem alapján azon Összeget, az általános örökös Földváry Árpád úr a hagyatéka által elfogadtatta.

7-szer beigazoltam azt, hogy Eötvös Károly ügyvéd az általa zár alá helyezett értékes ingóságokat, az engedményezett Összeg kifizetése és azoknak zár alóli feloldása után árvereztette és pocskoltatta el, s azoknak elárvereztetését az ő szigorú utasítása folytán volt kénytelen megbízott ügyvéde, Tersántzky István minden áron és módon keresztül hajtani.

8-szor beigazoltam azt, hogy Eötvös Károly ügyvédem, utasításom ellenére, tudtom és beleegyezésem nélkül kötötte meg az M) alatt hivatkozott gyalázatos egyezséget, és hogy azt soha sem szóval sem pedig írásban nem közölte, azt tudtul nem adta.

9. beigazoltam azt, hogy utasításom és megbízásom ellenére nevében s nőm nevében pedig minden megbízás nélkül Eötvös Károly ügyvéd úr 3500 fitot vett fel, arról sem engemet, sem nőmet nem értesítette, azon összeget máig által nem adta, tehát azt elsikkasztotta.

10. beigazoltam azt, hogy 60,000 fit bírói egységben alapuló, és már végrehajtásilag bekebelezve volt, úgy bármilyen néven

nevezendő és bármi jogczím alatt nevezhető minden követelésemről lemondott, bele foglalván tehát azon 33.946 frt követelést is, a melyet még báró Baldácsy Antal életében még 1877. évben részemre megállapított és fizetni kötelezett, azokat mind elajándékozta és így engem ezekre menő jogos és igazságos követeléseiteől fosztott meg.

11. beigazoltam azt, hogy úgy a per megindítását, valamint irataimnak visszaadását számtalan leveleimben sürgettem.

12. beigazoltam azt, hogy számadási és egyéb eredeti értékes irataimat számadással együtt átvette, azt máig vissza nem adta.

13. beigazoltam azt, hogy a minimális összegnek általam törént meghatározásával egyességkötésére csakis a bíróság vagy közjegyző előtt volt jogosított.

14. beigazoltam azt, hogy utasításomat, információmát és irataimat nem egyszerű, hanem ajánlott levél alakjában küldtem, és azt, hogy Eötvös ügyvéd úr általvette.

15. végre beigazoltam azt is, hogy Eötvös Károly megbízott ügyvédemnek, az általa kierőszakolt ügyvédi megbízással gyalázatos visszaélését, roszelelkű gonoszságát, jóhiszeműségemnek kizsákmányolását, az ellenféllel történt összejárását, tervszerűleg az én megkárosíttatásomrai törekvését és ezekre menő vagyonomtöli általa történt megfosztatásomat és hogy ő engemet 50 frt bérfizetés mellett V. Kovách László úrnak rabszolgakint eladott.

Megjegyzem legvégül még azt is, hogy minden a fent előadottakra és Eötvös Károly ügyvéd úr gonoszsága és rószelelkűségére még vonatkozó egyéb bizonyítékaim előadását és tanúimnak megnevezését is, a vizsgálat foganatosítása folyamára tartottam fen, a hol és a mikor azokat előadni és megnevezni fogom.

Tekintetes ügyvédi kamara! Eötvös Károly ügyvéd úr sok részben enyémhez hasonló ügyvédi visszaélést és gonoszelelkű eljárást már mások ellen is követett el, de azokat sikerült neki mindig leplezetlenül tartani és így az a nyilvánosság elé nem került, de azért az illetők szomorúan érzik az elkövetett gonoszságait és rosszelelkűségét, meg lehet, hogy engemet, és általa szerencsétlenné tett szegény családomat is, azon áldozatai szaporítására szemelt ki, híven azt, hogy neki mindent szabad és minden lehetséges; hihetőleg, hogy a »varjúról szoló magyar példabeszédet is szem előtt tartotta«, és abban bizakodván, mit azonban hiszek, hogy neki most sikerülni nem fog, és ügyvédi visszaélését, befolyása és vakmerőségével elnyomni nem sikerülend.

Meglehet, hogy a tek. ügyvédi kamara a jelen panaszomnak előadási modoráért megítélend, és azon nézetben leend, hogy az nem az ildomoság és műveltség korlátai között van előadva, és epében mártott tollal írtam, fájdalom, de arról nem tehetek, mert van-e ember a világon, a ki őszinte tiszta igazsága, becsületessége és könnyenhívósége mellett, a roszelelkű ügyvédi gonoszság és visszaélés folytán ezekre menő jogos és igazságos követeléseitől, véres

verejtékkel szerzett vagyonától megfosztatik, a ki ártatlan családjával együtt földön futóvá tétetik, és koldusbotra juttatik, s a nyomorral küzdeni kénytelen, ha bármily higgadt vérmérséklettel bírjon is, ily eljárások után nyugodt lehessen, bizonyosan nincs és nem lehet, – különösen akkor, midőn tiszta igazságát mindenképpen elnyomatni tapasztalja és szegény családját az emberi gonoszság és ügyvédi visszaélés következtében a nyomorral küzdeni látja és túlszerénysége miatt pártfogókat szerezni nem képes és nem tud.

Tekintetes ügyvédi kamara! íme előadtam lelkem mélyéből, igazságos ügyemet és panaszomat, és most a törvénytől s a tek. ügyvédi kamarának bölcs és igazságszeretetétől várom annak elbírálását, meg vagyok győződve arról, hogy nekem az ügyvédi visszaélés következtében elveszett, s ezekre menő vagyonom és megtámadott jogaim, és becsületemért a törvény, a jog és igazság alapján teljes elégtételt fog szolgáltatni, és nem hiszem azt, hogy kebelében megtűrhesse az oly egyént, a ki ügyvédi hivatásával, oly aljas módon visszaélve, és a bizalmát benne helyező felet vagyonától is teljesen kiforgatván és attól megfosztotta azért, hogy önérdekeit s baráti összeköttetéseit kielégítve, magának aljas módon hasznot szerezzen és a ki az ily eljárások által azon testület tekintélyét is, a melyhez tartozik elhomályosítani és sérteni merészelt, és azt beszéneynyi törekedett, éppen nagyobb illusztrálására még X. a. bemelelkem a már 247/83. számú pótkérvényemben hivatkozott röpiratot is, mely Eötvös Károlynak az ügyvédnek, minden tisztességet nélkülöző viselt dolgaira vonatkozólag elég bizonyítékot nyújt.

Kérem tehát a jelen, úgy az 1881. évi 694. sz. valamint az 1882. évi 103. sz. a. panaszaimban kifejtettek alapján Eötvös Károly bpesti ügyvéd úr ellen sürgősen a fegyelmi vizsgálatnak megindítását elrendelni, és az 1874. évi 34. tcz. §§-ait ellene a legszigorúbban alkalmazni és őtet az összes kárait és költségeimért felelőssé tenni, azonfelül az idézett tcz. 98. §-a figyelembevétel mellett ellene a legszigorúbb büntetést alkalmazni méltóztassék.

Egyszersmind a tek. ügyvédi kamarától jelen hosszadalmas s talán, a szabály és ildomosságnak meg nem felelő kérelmem előterjesztéséért bocsánatot kérve, tisztelettel maradván a tek. ügyv. kamarának alázatos szolgája

Ágoston János.

Hogy pedig ezen újjított fegyelmi panaszom ismét és újjólag mint az előbbi, megvizsgálás és előadás végett ne adassék Mózes vallású és a talmud hívei közé tartozó kamarai tagnak, ugyan 1883. évi május 21-én 15. elnöki szám alatt egy kérvényt nyújtottam be, mely így hangzik:

15. Eln. szám. Május 21-én 1883.

Tek. ügyvédi kamara!

Alólírott Eötvös Károly ügyvéd ellen az általa elkövetett ügyvédi visszaélés miatt mai napon perújítási panaszt adtam be, és a vizsgálatnak sürgős megindítását kérelmeztem.

Mínhogy azonban én már f. év 4-én elnöki szám alatt azon kéréssel járultam, hogy Eötvös Károly elleni ügyembe a t. kamara választmányának Mózes vallású tagjai a vizsgálat megejtésénél mellőztessenek, azonban ezen kérelmem az 1874. évi tcz. 78. §-a és a törv. rendtartás 56-ik §-ai hivatkozással figyelembe nem vétetett, daczára annak, hogy az idézett ügyvédi rendtartás 78. §-a határozottan csakis a közvádoló, vagy pedig a vádlott kifogásolására vonatkozik, és ezen kérelmem ellenére fegyelmi panaszom mégis éppen azon választmányi tag úrnak lett kiosztva, a kinek kezétől azt megmenteni akartam, és a kihez legkevesebb bizalommal nem vagyok és nem lehetek, s ezen bizalmatlanságom nem alaptalan, azt támogatja a még 1881. évi 694. számú fegyelmi panaszomra hozott 839. sz. a. határozat indokolása, miután annak indokolása a becsatolva volt okmányokkal egészen ellenkezőt tartalmaztak, tehát habár emberi gyarlóságból is, de éppen az okból lelkem meggyőződéséből bizalommal nem lehetek és igazságos ügyemre károsnak hiszem.

Újólág esedezem tehát a Tek. ügyvédi kamarához, vegye figyelembe azt, hogy ezrekre menő vagyonomtöli megfosztatásom kérdése, magam és családomnak nyugalma s élete függ a jogos és igazságos panaszomnak elbírálásától, ne vegye tehát a Tek. ügyvédi kamara rász néven tőlem, a kit az ügyvédi gonoszság és visszaélés teljesen tönkre tett, hogy ismét azon alázatos kérésemet terjesztem elő, és kérem, miszerint Eötvös Károly elleni vizsgálat megejtése végett az eddigi volt előadó úr helyett más küldessék ki.

Tisztelettel

Ágoston János.

A melyre a következő végzést kaptam:

15. Eln. szám.

V.

Fegyelmi ügyekben a bíróság tagjai kifogás esetében, az 1874. tcz. 78. §-a szerint csak a polg. törvényk. rendt. 56. §-a és az ügyvéd rendt. 24. §. utolsó bekezdése által meghatározott

esetekben lévén mellőzhetők: folyamodó kérvénye, mely a törvény idézett rendelkezésének meg nem felel, tekintetbe nem vehető.

A kérvény az ügyiratokhoz csatoltatván, a fegyelmi bírósághoz tétetik át, Budapesten, 1883. május 22

Hódossy Imre,
a budapesti ügyvédi kamara elnöke.

Ekkor nyilatkozatra szólítják fel Eötvös Károly; de ő halasztást kér. A halasztást (30 napot) a 412. sz. a. kelt végzés folytán megadják, mely így szól:

412. sz.
1883

Kérvénye Eötvös Károly ügyvédnek, Ágoston János által beadott beadhatásairai halasztás iránt

Végzés.

A kért halasztás megadatván felhivatik Eötvös Károly ügyvéd úr, hogy a 334/83. sz. végzésnek, jelen végzés kézbesítésétől számított 30 nap alatt eleget tegyen.

Budapesten 1883. június 22-én.
A bpesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága
Szedenich h. elnök, *Dr. Siegmund* titkár. (P. H.)

Ügyem ennek elteltével sem mozdult egy lépést sem. Megjegyzem, hogy ekkor volt elfoglalva Eötvös Károly ama dicső védelmével, mit *a sakter érdekében kifejtett*. Ekkor sürgetési kérvényt nyújték be, 438. sz. a mely így hangzott:

438. sz. Bead. június 22-én 1883.

Tekintetes Ügyvédi Kamara!

Alólírott Eötvös Károly budapesti ügyvéd ellen még f. évi május 21-én 334. sz. a. fegyelmi panaszt nyújtván be, és kértem a t. ü. kamarát annak sürgős elintézése és a vizsgálatnak mielőbbi elrendeléséért. Azonban fájdalom ezen panaszomnak mibenlétéről még eddig legkevesebb értesítést sem nyertem.

Miután pedig magányúton arról értesültem, hogy vádlott Eötvös Károly a kitűzött határidőre nyilatkozatát be nem adta, hanem ismét halasztást kért, mely ugyan az 1874. évi 34. t. ez. rendelkezése szerint meg nem állhat.

Tek. ügyvédi kamara! Vádlott Eötvös Károly engem és szegény családomat ezrekre menő vagyonomtól fosztott meg a legaljasabb

módon, és úgyszólván koldusbotra juttatott gonoszsága által – és most már úgy látszik, hogy ezzel sem elégedvén meg, hanem huzavonása által oda akar juttatni, hogy elkövetett gonoszságának nem csak ezrekre menő vagyonom, de magam is áldozatul essek, mert úgylátszik, hogy halasztási kérelmeivel ezt akarja elérni, mint hogy tudja és ismeri az általa előidézett anyagi helyzetemet és egészségi állapotomat. Mert hogy miért és mi okból kéri a halasztást nem tudom, – hihetőleg a sakterokkal indokolta hírhedt egyéniségét.

Mint hogy pedig a halasztás külföldben is szabályellenes lévén, miért is a törvényre támaszkodva, odajárul tiszteletteljes kérésem, méltóztassék a t. ü. kamara az Eötvös Károly által kért halasztást meg nem adni, és ügyemben a lehető legsürgősebben a vizsgálatot elrendelni, nehogy a szerencsétlenné tett szegény családom és igazságos ügyem a huzavonások által még nagyobb csapások s szerencsétlenségeknek legyenek kitéve.

Tisztelettel lévén
Ágoston János.

Erre ezt a végzést kaptam:

838. sz.

Sürgető kérvénye Ágoston Jánosnak Eötvös Károly ügyvéd elleni panasz tárgyában.

V.

412 83-dik szám alatt elintéztetvén az előiratokhoz csatolandó.

Miről folyamodó a 412/83. számú végzés egyik példányának kézbesítése mellett értesítetik. – Budapest 1883. június 22-én. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Szedenich h. elnök,

Dr. Siegmund titkár. (F. H.)

Ennek elteltével a sakter védővel még mi sem történt; s újból kénytelen valék e sürgetési kérvényemet beadni, mivel már ügyj vettem észre, ügyemet el sem akarják intézni. Ez 519. sz. a. beadott sürgetési kérvényem így hangzik:

519. sz. Beadott július 23-án 1883.

Tekintetes Ügyvédi Kamara!

Alólírott úgy hiszi, hogy az 1874. évi 34. t. ez. azért alkotott, és az ügyvédi kamarák azért állítottak föl egyrészt, hogy az ügyvédi visszaélés és gonoszságok ellen, az odafordulni kényszerített szegény felek gyors orvoslást és támogatást nyerjenek, –

fájdalom, hogy ezen törvény sok tekintetben és némelyekkel szembe csak írott malaszt maradt, és ha bár a törvény mindenkire nézve kell, hogy személyválogatás nélkül szigorúan alkalmaztassák, – de sajnosán kell tapasztalnom, hogy mégis léteznek kiváltságos egyének, kikkel szembe a törvény szigora háttérbe szorul. Valóban igen szomorú állapot ez a vagyonából kiforgatott, vérig zaklatott s elégtételt kereső szegény félre nézve, és annál szomorúbb lehet az reám nézve, a kit a budapesti ügyvédi kamarának egy hírhedt tagja Eötvös Károly ezekre menő vagyonától aljas módon kiforgatott és megfosztott, sőt ez által családi nyugalma és bókéjét megzavarta és felforgatta, családjával együtt a nyomorba döntötte.

Ezen hírhedt egyéniségnek aljas és gonosz eljárásai, s ezekre menő vagyona elharácsolása megtorlása és kártalanításáért, alólírott panaszát még f. é. 243 illetve 334. sz. alatt a tek. ügyvédi kamaránál benyújtotta, és a vizsgálatnak sürgős és gyors megindítását kérelmezte, – azonban fájdalom mindeddig eredménytelenül s úgylátszik, hogy Eötvös Károly csakugyan kiváltságos egyéniség, miután a vizsgálat ellene mai napig megindítva nem lett.

Alólírottak ügye jogos és igazságos, tehát a huzavonás érdekében nem áll, de a tekintetes ügyvédi kamara ezen hírhedt egyéniségű tagjának viselt dolgait nem ismeri és nem tudja, mert ha annak viselt dolgait és a becstelenséggel párosult eljárásait ismerné és tudná, lehetetlenség, hogy tagjai sorába meg tűrné, és abban helyt foglalni engedné.

Mínt hogy pedig panaszomnak sürgős elintézése, és a vizsgálatnak gyors és mielőbbi megejtése alólírtra, és az ügyvédi gonoszság által szerencsétlenné tett családjára életkérdés, annak huzavonása kiszámíthatlan károkat okozna.

Ugyanazért odajárul alólírtak tiszteletteljes kérése, miszerint méltóztassék a tek. ügyvédi kamarának Eötvös Károly ellen a vizsgálatot a legsürgősebben elrendelni, nehogy még nagyobb károsodásnak legyek kitéve.

Egyszersmind a további minden néven nevezendő halasztás megadása ellen határozottan tiltakozván, és minden abból származható káraitért a tek. ügyvédi kamarát felelőssé téve kénytelen vagyok kijelenteni azt is, hogy jelen kérelmemnek eredménytelensége esetében, igazságos ügyemnek, jogos panaszomnak sürgős elintéztetése iránt, a nagymélt. igazságügyi minisztériumnál esetleg ő felségénél is leszek kénytelen aziránt kérelmezni, és orvoslást keresni.

Tisztelettel levén

Ágoston János.

A melyre következő elodázó végzést nyertem.

519. sz.
1883.

Sürgető kérvénye Ágoston Jánosnak, Eötvös Károly ügyvéd elleni panasz elintézése iránt.

V.

Ezen beadvány, mint mely az ügy rendes lefolyása mellett külön elintézést nem igényel az előiratokhoz csatolandó. Miről folyamodó értesítetik. – Budapesten 1883. augusztus 3-án. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Kiadta *Dr. Siegmund* titkár. (P. H.)

Mivel pedig már láttam, hogy jogos panaszom mily huzavona-sokon megy keresztül és a dicső saktervédelem oly hosszúra nyúlik, hogy én addig a túlvilágra is pályázhatok. – Aug. 27-én 577. sz. a. újból következő sürgető kérvényt adtam be:

577. sz. Beadva aug. 27-én 1883.

Tekintetes ügyvédi kamara.!

Alólírott Eötvös Károly bpesti ügyvéd ellen f. é. 243. illetve 334. sz. alatt, tetemes megkárosíttatásom és ügyvédi visszaélése miatt fegyelmi panaszt nyújtottam be, mely azonban Eötvös Károlynak halasztási kérelmei folytán, a mely kérelmeinek tiltakozásom daczára is hely adatván, tehát az máig érdemileg elintézve nincsen.

Miután azonban Eötvös Károlynak 524. számú végzés szerint, a nyilatkozata beadására 15 napi határidő, illetve halasztás *újabb*an is megadatott. – Ezen halasztási határidő, a kézbesítési vevény tanúsága szerint f. é. aug. 24-én lejárván, tehát most már valahára elértem azt, hogy jogos panaszom végre elintéztethessék.

Ugyanazért oda járul kérésem miszerint méltóztassék a tek. ügyv. kamarának sürgősen a vizsgálatot megrendelni, és tekintettel a 244. sz. kérvényemre egy vizsgáló biztost haladéktalanul kiküldeni, és engemet a maga nemében páratlan ügyvédi visszaélés ellen megvédeni és kártalanításomat kimondani.

Úgy hiszem nekem, ki Eötvös Károlynak ügyvédi visszaélése és gonoszága által vagyonomtól megfosztattam, és ezekre menő kárt szenvedtem, meg fogja engedni a tek. ügyv. kamara, hogy kérelmeimmal olyannyira terhelni kénytelen vagyok, de erre nemcsak igazságos ügyem, de azon anyagi kár és veszély is kényszerít, a mely a huzavonás és halasztások által bekövetkezhethet.

Tisztelettel

Ágoston János.

A melyre egy egész hónap elforgása után a következő végzés született.

577. sz.

1888

Sürgető kérvénye Ágoston Jánosnak, Eötvös Károly ügyvéd ellen emelt panaszja tárgyában

Végzés.

Ezen sürgető kérvény a kamara ügyészének kiadatni rendeltetik. Miről folyamodó értesítetik, Budapesten 1883. ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Szedenich h. elnök, *Dr. Siegmund*, titkár. (P. H.)

Ezzel egyidejűleg a saktervédőt dédelgető végzést kaptam.

524

1883.

Eötvös Károly ügyvéd halasztás iránti kérvénye tárgyában.

Végzés.

A halasztási kérelem indokoltnak találtatván, a kérelmezett halasztás – azonban csak a jelen végzés kézbesítésétől számított 15 napra – megadatik s panaszlott felhívatik, hogy igazoló nyilatkozatot ezen meghosszabbított határidőre okvetetlenül adja be. Miről folyamodó és panaszos értesítetnek, – Budapest 1883. aug. 3-án. A budapesti ügyvédi kamara.

Szedenich h. elnök. *Dr. Siegmund* titkár. (P. H.)

Míg végre a nagy huza-vonás és vajúdás után megszületett a vizsgálatot elrendelő határozat, mely így szól:

572. sz.

1882

A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága Ágoston János földbirtokosnak Eötvös Károly ügyvéd úr elleni újított panaszja felett, panaszlottnak és a kamara ügyészének meghallgatása után következő

H a t á r o z a t o t

hozott:

A perújítás megengedtetik, s Eötvös Károly ügyvéd úr ellen a fegyelmi eljárás és vizsgálat elrendeltetik.

Miről panaszos, panaszlott, a kamara ügyésze és a bpesti k. ügyészség értesítetnek.

I n d o k o k :

Panaszlott azon kifogását, hogy az újított panasz, ügyvédi ellenjegyzés hiánya miatt lenne visszautasítandó, mellőzni kellett, mert az 1874. 34. tcz. 101. §-a csak azon esetben nyer alkalmazást, ha a panasz alapján megindított eljárás folyamában a vádat mind a kamara ügyésze, mind a kir. ügyész elejtik. Az újított panasz ellenben ugyanazon elbánás alá esik, mint maga az alappanasz, erre nézve pedig az ügyvédi ellenjegyzést, a törvény meg nem követeli.

Mellőzni kellett továbbá panaszlottnak azon kifogását, hogy a fenforgó esetben a perújításnak azért nem volna helye, mert az alappanasz fegyelmi eljárás elrendelése nélkül elutasító határozattal nyert elintézés. Mert a bíróságnak jogerejű elutasító határozata az irányban, hogy az elintézés ítélt dolog érvényével bír, az ítélettel teljesen egy foganatú, s ennél fogva az ekként elintézett panaszt, annyiszor, mennyiszor egyszerűen ismételni nem lehetvén, új bizonyítékok alapján is csak perújítás mellett lehet újbóli elbírálás tárgyává tenni. A perújítás kizárása mellett, tehát az egyszer ekként elutasított panaszt, új bizonyítékok alapján sem lehetne újból tárgyalás alá venni, a mi legkevésbé lehetett intenciója azon törvénynek, mely ezt megengedi a vizsgálat megejtése és főtárgyalás megtartása után hozott ítélet ellenében, tehát akkor is, midőn kevesebb valószínűséggel bír azon feltevés, hogy a panasz hézagos volta miatt nem derítettett ki a való tényállás.

Panaszlott azon kifogásának, hogy a panasz tárgyává tett állítólagos fegyelmi vétségek büntethetősége az 1874. 34. tcz. 102. §-a szerint elévült, s ez okon a perújítási kérelem, az idézett tcz. 99. §-a értelmében elkésetten lett előterjesztve, helyt adni csak azon panaszpontok tekintetében lehetett, melyek tárgyát 1879. évi október 24-ike előtt állítólag elkövetett fegyelmi vétség képezi. Mert az alappanasz 1881. évi október 24-én adatván be, az oly fegyelmi vétségnek büntethetősége, mely az 1879. évi október 24-ét megelőző időből rovathatnék panaszlott terhére, már az alappanasz benyújtásakor elévülés által megszüntetve volt. Oly fegyelmi vétségek tekintetében ellenben, melyekkel panaszlott, mint 1881. október 24-ike után állítólag elkövetettekkel vádoltatik, az elévülést az alappanasz megszakította, s minthogy az alappanasz felett keletkezett kúriai határozat kézbesítését rendelő 238/1882. fegy. sz. végzés keltétől, 1882. évi ápril 21-től a perújítási kérelem előterjesztéséig 1883. év. május 21-dik napjáig újabb két év el nem

telt, ezen panaszpontok tekintetében sem az elévülési kifogásnak helyt adni, sem a perújítási kérelmet elkésettnek tekinteni nem lehetett.

Ehhez képest a fegyelmi eljárás tárgyát nem képezheti s s nem képezendi, azon panaszpont, mintha panaszlott 1879. augusztus 17-én uzsora kölcsön közvetítésénél állítólag közbenjárt s ezen közbenjárásáért díjazást követelt augusztus 18-án panaszos által a maga javára színlelt jogügyletről közjegyzői okiratot is elfogadott volna, továbbá mintha 1879 állítatott volna ki, annak alapján 1879. augusztus 28-án végrehajtást kérelmezett és azt 1879. szeptember 6-án jogtalanul és panaszos kárára foganatosította volna.

Ellenben az elévülés alá nem vonhatók azon panaszpontok, melyek azzal terhelik panaszlottat, mintha 1879. november 17-én panaszost durva módon megtámadván, őt fenyegetésekkel, az ajtónak reá zárásával s azon kijelentéssel, hogy addig panaszlott szobájából el nem távozhatik, engedménynek meghatalmazásnak és valótlan tartalmú nyilatkozatnak kiállítására kényszerítette s az ekként nyert meghatalmazás közjegyzői hitelesítését 1879. évi november 24-én a fenyegetések ismétlése mellett kieszközölte volna; továbbá hogy panaszlott panaszos részéről ismételten megsürgettetvén, azon pernek megindítására nézve, melyre panaszostól a megbízatást elfogadta, mindezen sürgetésekre semmiféle választ nem adott, a pert egyáltalában meg sem indította, hanem a panaszostól nyert információ ellenére s meghatalmazása körét túllépve, oly egyességet kötött volna, melybe, az ő tudtára is, már előbb harmadik személyre engedményezett követelést is belevont s hogy ezen egyeség megkötéséről megbízóját nem értesítette volna, végül hogy panaszlott panaszost, bár utóbbi elleni követelésre nézve már régebbi idő óta teljesen kielégítve van, panaszost egész a legújabb időkig végrehajtási lépésekkel zaklatta volna, nevezetesen az 1879. szeptember 6-án lefoglalt ingóságokat 1881. szeptember 23-30 napjain tarthatatlanság címén elérvezetette volna.

Minthogy pedig a panasz ezen állításaiban, ha azok bebizonyíthatnának, fegyelmi vétségnek jelenségei mutatkoznak és panaszos ezeknek támogatására új bizonyítékokat hozott fel, nevezetesen Kompolthy Zsigmondnak B. alatti bizonyítványát arra nézve, hogy az engedmény és meghatalmazás kiállítását panaszlott fenyegetésekkel és az ajtónak panaszosra zárásával eszközölte ki, és a magy. kir. postaigazgatóság T. alatti bizonylatát arra nézve, hogy panaszlott a panaszhoz mellékelt leveleket valósággal megkapta,

– a perújítási kérelemnek helyt adni és a fegyelmi eljárást s egyszersmind vizsgálatot elrendelni *kell*tt.

A vizsgálat el volt rendelendő különösen azért is, mert panaszlott a B. alatti bizonyítvány tartalmát nem csak tagadja hanem bemutatja 24. sz. alatt Kompolthy Zsigmondnak későbbi nyilatkozatát, melyben az korábbi bizonyítványát visszavonja, tartalmát valótlannak nyilvánítja s ennél fogva csak a vizsgálat során deríthető ki az, hogy melyik vallomását fogja Kompolthy Zsigmond végleg lentartani s hittel megerősíteni; továbbá mert a T. alatti bizonylattal szemben, nem fogadható el mentségül panaszlottnak azon egyszerű, az illető levelek felmutatása által nem támogatott állítása, hogy ő a panaszban kitett keletű leveleket ugyan megkapta, de azok a panaszos által vitatottaktól eltérő tartalommal bírtak; s mert végül panaszos azt állítván hogy az általa 1879. november 17-én kiállított engedmény a meghatalmazási ügyletet is körvonalozta s egyrészt igazolni fogná azt, hogy panaszlott az 1880. február 3-iki egység megkötésénél meghatalmazása jogkörét túllépte, másrészt, hogy követelésére nézve ki volt elégítve, panaszlott még a birtokában lévő engedményt a maga igazolása végett fel nem mutatta.

Panaszos azon állítása, hogy a lefoglalt ingóságok panaszlott kérelmére lettek elérvezve, a K. alatti végzéssel bebizonyítva nincsen, – sőt a végzés ellenkezőleg arra látszik mutatni, hogy azon árverésnél egyedül Németh Jozefa volt a végrehajtható fél, míg panaszlott csak mint elsőbbséget bejelentő hitelező volt. érdekelve a nélkül, hogy igazolva lenne, miként elsőbbségi bejelentvénye az 1880. július 10-én kelt zár feloldási végzésben fenntartott költség követelésén túlterjeszkedett volna. Minél fogva az erre is kiterjesztendő vizsgálat útján lesz kiderítendő az is, ha vajjon 1880-ik július 10-ike után panaszlott nevében és tudtával kérelmeztetett-e árvezés vagy egyéb végrehajtási cselekmények fogatatosítása.

Ellenben a fegyelmi eljárás és vizsgálat nem terjeszhető ki azon panaszpontra, hogy panaszlott a panaszos részére felvett pénzről el nem számolt, sem a pénzt, sem az iratokat panaszosnak ki nem szolgáltatatta; mert ezen panasz elbírálására, esetleg a vizsgálat elrendelésére, nem ezen bíróság, hanem a budapesti kir» törvényszók illetékes.

Hasonlóképen nem terjeszhető ki a vizsgálat azon panaszpontra, hogy panaszlott az 1880 február 3-án kelt egységet nem

csak panaszos nevében, hanem egyszersmind panaszos nevének nevében kötötte meg, a nélkül, hogy ettől bármikor bárminemű megbízást nyert volna, s a nélkül, hogy az egyesség alapján felvett pénzt panaszos nevének – felszólítása daczára – kiszolgáltatta volna.

Mert panaszos neje ezen bíróság előtt soha panaszt nem tett, – mert a mennyiben panaszlottnak az 1880. évi február 3-ikán kötött egyesség körüli eljárása fegyelmi vétséget képezne, annak büntethetősége, panaszos nejével szemben már elévült; s mert a pénz visszatartása tekintetében nem ezen bíróság, hanem a budapesti kir. törvényszék illetékes.

Budapesten, 1883. október hó 26-án. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Szedenich, elnök,

dr. *Siegmund* titkár.

E határozatot Eötvös Károly megfelebbezte, – de én is az 1883. november 30-án benyújtott 828. sz. alatti felebbezésemmel, a mely így hangzik:

Tekintetes ügyvédi kamara!

Alólírottak Eötvös Károly elleni fegyelmi panaszára 572/83. sz. alatt hozott határozatának azon részét mely szerint panaszlott Eötvös Károly ellen a fegyelmi vizsgálat elrendeltetett, köszönettel tudomásul veszem – azonban azon részét, melyre fegyelmi panaszomhoz képest a vizsgálat el nem rendeltetvén, mint sérelmes határozat ellen tisztelettel felebbezéssel élek:

Feleslegesnek tartván ezt bővebben indokolni, mert úgy az 1881. évi október 24-én beadott alap-panaszomban, valamint jelen 334/83. sz. a. újjított panaszomban is teljesen kifejtettem és igazoltam fegyelmi feljelentésemnek minden tételeit és azokhoz ragaszkodva kérem a vizsgálatot minden a hivatkozott panaszaimban előadottakra kiterjeszteni és elrendelni, – mert a fegyelmi vizsgálatnak tárgyát kell, hogy képezze a felhozott kölcsön ügyletre vonatkozó eljárásai is panaszlottnak – valamint szinte vizsgálat tárgyát kell, hogy képezze panaszlottnak alólírt elleni árverést folytatott visszaélései is, mert a vizsgálat [alkalmával teljesen beigazolándám azt, hogy az árverést ép úgy kérte Eötvös Károly, valamint az indokolásba felhozott Németh Jozefa, – de mert végre panaszlottnak alulírott és vagyona ellen elkövetett gonoszága és

visszaélései mindezekkel összefüggésbe vannak, tehát kell, hogy a vizsgálat minden a panaszomban előadottakra kiterjesszessék.

Minélfogva tisztelettel kérem, jelen felebbezésemet a nagy méltóságú kir. Curia fegyelmi bíróságához az összes iratokkal felterjeszteni.

Ottan pedig alázattal esedezem, miszerint Eötvös Károly ügyvéd ellen a panaszaimban felhozottakra általában a fegyelmi vizsgálatot kiterjeszteni és elrendelni méltóztassék. Tisztelettel

Ágoston János.

A mely felebbezésre a Curia 469. sz. a. kelt végzésével Eötvös felebbezését törvénytelen alapokon elévültnek nyilvánította. Az enyémet pedig 513. sz. a. kelt végzésével *hamis* indokokkal elutasítja, de hadd szóljon mindkét végzés:

469 sz.

fegy. 1883.

Ő Felsége a király nevében.

A magyar királyi Curia kisebb fegyelmi tanácsa Eötvös Károly ügyvédnek Ágoston János panasza folytán a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága előtt folyamatba tett, ennek 1883. October hó 26-án 572. sz. a. határozatával elintézett fegyelmi ügyét, Eötvös Károly ügyvédnek ezen határozat ellen 1883. November hó 22-én 795. sz. a. beadott felebbezése folytán 1883. Deczember hó 22-ón tartott ülésében vizsgálat alá vétén, következő *végzést* hozott: A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bíróságának határozata megváltoztatik, Ágoston János 1883. május hó 21-ón 334. sz. a. beadott perújítási kérésével és fegyelmi panaszával ez utón elutasítatik, az iratok további törvényszerű eljárás végett a budapesti kir. törvényszékhez áttétetni rendeltetnek. Indokok: Fegyelmi ügyekben perújításnak 1874. évi XXXIV. t. ez. 99. §. értelmében a fegyelmi bíróság ítélete ellen még pedig új bizonyítékok alapján és kifejezetten csak az idézett törvény 102. §-ának második bekezdésében kiszabott elévülési idő lefolyta előtt lévén helye, tekintetbe vétén, hogy e szerint e fegyelmi vétség büntethetősége elévül ha az azt képező cselekvés vagy mulasztás idejétől kezdve két év lefolyt a nélkül, hogy a feljelentés megtétetett volna; – tekintetbe véve, hogy az illetékes fegyelmi bíróság részéről jogérvényes vizsgálat teljesítése előtt elutasított panasz, jelen esetben Ágoston Jánosnak 1881. október 24-én 694 szám alatt és 1883. ápril 7-én 243. szám a. beadott a fegyelmi bíróságnak 1882. január 20-án 839. sz. a. ügy 1883. ápril 27-én 243. sz. a. jogerejű végzéseivel

elutasított panaszai az elévülési idő lefolyását, épen azért, mert a vizsgálat megindítására alkalmasoknak nem találtattak, meg nem szakítják; – azon felfogás pedig mintha az elévülési idő ugyanazon tényekre vonatkozó újított vagy újbóli panasz esetében nem az illető cselekvés vagy mulasztás elkövetésének időpontjától, hanem az első panasz vagy épen ama panasz felett keletkezett curiai határozat kézbesítését rendelő ^ fegyelmi végzés kézbesítésétől volna számítandó törvényes és jogi alappal nem bír, nem csak az idézett 102. §. világos intézkedése szerint; hanem azért is, mert az elutasított panasz az elévülési időre nézve be nem adottnak tekintendő, az ellenkező felfogás pedig azon visszásságra vezetne, hogy az elévülési idő két évi időközönként megújított panaszokkal a törvény nyilván kijátszásával folyton függőbe tartathatnék; – mindezen okoknál fogva a perújítási kérésnek mint perrend ellenesnek hely nem adatik; – az 1883. május 21-iki 334. sz. a. fegyelmi panasz beadása előtt lefolyt két évi elévülési időt az az 1881. május hó 21-két megelőző ténykedésre vonatkozó panaszok pedig közbejött elévülés miatt elutasítatnak. – Az 1881. évi május 21-ik utáni tényekre jelesen az 1881. szeptember hó 2-án 2069. sz. végzés alapján 1881. szeptember hó 23-tól október 1-éig foganatosított árverésre vonatkozó panaszok itt ez úttal azért nem tehetők fegyelmi eljárás tárgyává, mert ezekben Eötvös Károly nem mint ügyvéd, hanem hitelez ő, s nem is egyedül, hanem több más végrehajtókkal közösen lépett fel, és az, hogy ebbeli állítólagos vétkes ügyködésének perrendszerű orvoslása legalább megkísérletett volna, semmivel sem igazoltatik. Jelen határozat azon intézkedése, hogy a panasz ügyvéd kezeihez adott iratoknak készpénzeknek kiadatása iránt állítólag már is 1883. évi 2205. sz. a. a budapesti kir. törvényszékhez benyújtott panasz kapcsán illetékes elintézés végett oda átszármaztassanak az 1874. évi XXXIV. törvényczikk 48 és 66. §§-ainak rendelkezésén alapszik. Budapesten 1883. december hó 22-én.

Kiadta

Dr. Siegmund,

titkár.

519. sz.

fegy. 1883

Ő Felsége a király nevében,

A magyar királyi Curia kisebb fegyelmi tanácsa Ágoston Jánosnak Eötvös Károly ügyvéd elleni perújítási kérése és panasza folytán a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága előtt megindított és ennek 1883 október hó 26-án 572. sz. a. határoza-

tával elintézett fegyelmi ügyében, Ágoston Jánosnak 1883. november hó 30-án 828. sz. a. benyújtott az ügyvédi kamara fegyelmi bíróságának 1883. évi 828. fegy. sz. határozatával kiegészítés végett visszaadott 1883. decz. 17-én 875. fegy. sz. a visszamutatott felebbezését 1883. december 31-én tartott ülésében vizsgálat alá vétén következő végzést hozott: Ágoston Jánosnak a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bíróságának 1883. október hó 2G-án 572. sz. a. kelt nevezett panaszló részére a kézbesítési ív tanúsítása szerint 1883. november hó 20-án kézbesített határozata ellen 1883. november 30-án 828. fegy. sz. a. benyújtott felebbezése hivatalból visszautasított nemcsak azért, mert az az 1874. évi 34. tcz. 79. §. értelmében ilyenmő határozatok elleni felebbezésekre kiszabott 8 napi határidő után nyilván elkéssetten adatott be, hanem azért is, mert már a fegyelmi bíróság teendője vala, azt az ügyvédi ellenjegyzés hiánya miatt az idézett törvény 101. §-a alapján hivatalból visszautasítani. Miről az ügyvédi kamara fegyelmi bírósága oly felhívással értesítettik, hogy az egy határozat ellen beadott felebbezéseket egy felterjesztéssel terjessze elő. — Budapesten 1883. december hó 31-én.

Jelen másolat hitelűl,
Dr. Siegmund,
titkár.

Most a valótlan indokolás kimutathatásáért, 1884. február 8-án 94. sz. a. egy kórvényt nyújtottam be a kamarai elnökséghez mely így hangzik:

Nagyságos Elnök úr!

Bocsásson meg, hogy ismét terhére lenni kénytelen vagyok, de az ügyvédi visszaélés által szerencsétlenné tett helyzetemnél fogva kénytelen vagyok, ugyanis:

Eötvös Károly ügyvéd ellen indított fegyelmi panaszomra hozott 572/83. számú kamarai határozatnak nekem mikor lett kézbesítéséről szóló hivatalos bizonylatra sürgős szükségem lévén;

minél fogva mély tisztelettel esedezem nagyságos elnök urhoz₃ miszerint kegyeskedjék megrendelni, hogy részemre egy bármi alakbani hivatalos bizonylat kiadassák arról, hogy a t. ügyvédi kamarának 572/83. sz. a. hozott határozata nekem mikor lett kézbesítve?

Ki is midőn kérésem meghallgatását remélvén, alázatos szolgája

Ágoston János.

Melyre a következő, s nekem igazat adó kamarai végzést kaptam; miből kiviláglik, hogy a Curia fegyelmi tanácsa az idő megállapításával *hamisan* indokolt. A kamarai végzés így szól:

94. sz.

Elu. 1883:

Végzés.

Ezen kérvény folytán értesítetik folyamodó úr, hogy az 1883. évi 572/83. fegy. számú kamarai határozat folyamodó részére az ezen kamaránál őrzött eredeti kézbesítési ív tanúsága szerint Péter Zsuzsa kezéhez 1883. évi november hó huszonkettedikén lett kézbesítve.

Bpsten 1884. évi febr. 8-án.

A bpesti ügyvédi kamara. – Kiadta
Dr. Siegmund
titkár.

Ezekből láthatod olvasó, a borzasztó ügy folyását a mint megtörtént, láthatod egyszersmind azt a visszaélést is, melybe mint szerencsétlen áldozat a protekciós befolyás folytán, még a bíraktól is részültem. – Nem elég az iszonyú állapot, nem a sok ezerre menő kár és veszteség, nem a gonoszság mibe részesültem – de, igazságot sem kaptam.

Láttam a gyalázatos végrehajtást, láttam a támogatást, láttam a részrehajlást, érzem ezekre menő jogos követeléseim és vagyonomtól aljas módon megfosztatás ómat midőn elkeseredésemben 1884. év febr. 12-én, 141. sz. a. egy kórvényt adtam be Perczel Béla a Curia másod-elnökéhez, kérve, adná ki a *névsorát* azoknak, kik a törvényellenes határozatok meghozatalához és a hamis indokolás szavazatához szavazatukat adták.

A kérvényemre ezen végzést kaptam:

141.sz

Eln. 1884.;

A m. kir. Curia elnöke.

Folyamodó úr kérelme mint a bírói ügyviteli szabályokba ütköző, teljesíthető nem volt.

Bpest, febr. 19-én 1884.

Perczel Béla.

Utolsó pont előtt!

Annyira vitte tehát felháborodásomat, annyira elkeseredésemet, hogy végül kénytelen voltam odafordulni, a mi századunkba ritkítja párját, s ez, *kérdőre vontam a legfőbb ítélőszéket!*

1884. április 4-ön 3. sz. a. beadtam fegyelmi panaszomat a magyar főrendiház elnökéhez, mint az 1871. évi VIII. tcz értel-

mében illetékes hatósághoz. A fegyelmi panasz szóról-szóra, így hangzik:

Nagyméltóságú legfelsőbb fegyelmi Bíróság!

– Csak jogot és igazságot
kérek és keresek! –

Vérző szívvel és megrendült kebelrel ugyan, de jogos és igazságos ügyembe kénytelen vagyok panaszt emelni a nagym. kir. Curia, valamint annak kisebb fegyelmi tanácsa ellen egy oly ügyből kifolyólag, melyben az ország legfelsőbb bírái megfelelően hivatali szent esküjükről, határozatot hoztak ugyan, de oly határozatot, mely egyik csattanós megerősítése azon, a komoly jogáskörökben is országszerte hangoztatott nézetnek és lesújtó ítéletnek, hogy a ki nem oly szerencsés, hogy magas pártfogással vagy országos hírnévvel és baráti összeköttetéssel dicsekedhessen, arra nézve jelen igazságszolgáltatási rendszerünk mellett igazság egyáltalában nem létezik.

Az ilyen boldogtalan ne várjon igazságot az ő bírától, mert reá nézve azon első lépés, melyet megtett akkor, midőn ügyét megindította, nem egyéb mint pusztá kockajáték, a melyben, hogy ki lesz a nyertes, meg ki lesz a vesztes, azt korántsem a jog és törvényparancs szava, korántsem az ő ügyének ténybeli állása fogja eldönteni, hanem el fogja dönteni a *bírói önkény*, mely jelen rendszerünk mellett immár nemcsak teljes virágzásban díszlik, de ma-holnap majd államelvű is emelkedik, hallgatólag a gyakorlat, jobban mondva visszaélés szentesítése folytán.

De habár a törvény fölé emelkedik is könnyű szerrel, habár tehát ennél hatalmasabbnak képzelet is magát a bírói önkény, mind a mellett mégis van egy nálánál hatalmasabb tényező, mely előtt az t. i. a bírói önkény mindenkor meghajol s melynek érdekeit akár az igaz ügy elárulásával is készséggel szolgálja. Ezen magasztal tényező a protekció, a nepotismus.

Igen is, a magyar igazságszolgáltatás, midőn szentesített törvényeinkre való hivatkozással a király nevében határozatot hoz, ha nem is mindig, de legalább bizonyos esetben protekciót szokott osztogatni, nepotismust szokott gyakorolni, még pedig a mint azt az előttünk fekvő eset fényesen igazolni fogja, a legrövidebb czinismussal használva fel a valótlanág s a jogi elvek hamisításának eszközeit, a lelkiismeretes és kötelességszerű törvény alkalmazás rovására.

Hogy mind ez egy oly államban, a mely magát jog és kulturállamnak nevezi, egyáltalában lehetséges, annak egyedüli oka, a fennálló fonák rendszer, ama rendszer, mely mellett a jogszolgáltatás csupán gépies chablonszerű működésre van kárhóztatva és melynél fogva az előadó bírónak kezébe, a többi bíró társaival szemben oly hatalom adatik, mely a társas bíróságokat, kezdve az első fokú törvényszékektől egész föl a legfelsőbb törvényszékig – egyszerű járásbíróóságokra degredálja és az ügynek mikénti eldöntését egyedül az előadó bíró akaratától és szeszélyétől teszi függővé.

A statisztika számszerű kimutatásából tudhatja, de tudja is mindenki, hogy egy pernek előadására – a legfőbb törvényszékről szólva, – hány perczet lehet számítani. Számítsunk 20 perczet – de számítsunk 40-et, Hát mennyi idő ez valamely ügynek alapos és lelkiismeretes előadására, melynek ügyiratai, mire azok a legfelsőbb fórumhoz érkeznek, bizonyára már tetemes halmazzá szaporodtak.

Ha már az előadó, a kinek vállára évenként 5-600 pernek az előadása nehezedik, alig képes magát otthon csendes magányában kellőleg informálni, vajjon micsoda információ az, melyet a perczekig tartó előadás alatt, a többi szavazó bírakra nézve megszerezni, emberileg lehetséges.

Itt nem érnek rá a bírák gondolkodni, sokat fontolgatni, nem érnek rá alapos meggyőződést szerezni, a tényállás összes döntő mozzanatai felől, a perczek múltnak, az idő ki van mérve. Az ügyeket gyors egymásutánban el kell látni. A tényállást *valónak* kell tekinteni, *kimerítőnek* kell elismerni, úgy, hogy az előadó bírót azt kifejtteni jónak látja. Hiszen ő olvasta el(?) az összes ügyiratokat (?) ő tudja legjobban, hogy mi van bennök.

Hogy pedig a túlterhelt, és a szellemi munkától elcsigázott előadó bírót, gyakran maga sem készülhetett el alaposan az ügy előadására, – hogy az előadó, a ki maga csak egy ember, nem csak tévedhet, hanem különféle tekinteteknek és befolyásoknak is engedhet és alá van vetve: az aztán fájdalom egészen mellékelte alárendelt szempont.

Ily körülmények közt kézzel fogható dolog, hogy az ügynek sorsa kizárólag az előadó kezében van. A. mit ő mond, azt éppen úgy, a hogy azt ő mondta, akarva nem akarva valónak kell tekinteni; a mit ő elhallgat, az nem létezik, az kivonja magát minden elbírálás alól. – Az ügy előadója tehát maga az egész collegium számba esik, bírótársai pusztán bábok, kik legfeljebb a jelenet megelevenítésére statúák gyanánt szerepelnek. – Ennek következménye aztán sokszor az, hogy a kinek sikerült az előadó kegyét valami úton-módon megnyerni, – vagy a kinek társadalmi befolyásánál fogva módjában van nyomást gyakorolni ő reája, az boldogul, az bizony számíthat kedvező határozatra, ellenben, a ki csak szerény állást foglal el a társadalomban, akinek hatalmas összeköttetései nincsenek, annak ügye már előre veszve van, különösen ha ellenfele hatalmas és befolyásos ember, nem is említve egyéb személyes mozzanatokot és rugókat, mint p. o. személyes barátságot, boszút, rossz indulatot, elfogultságot, tévedést stb., melyek az előadó bírót az igazságnak elnyomására indíthatják, vagy annak érvényesítésében gátolhatják.

Ilyen a mi névleg ugyan magyar, de tényleg ázsiai jogszolgáltatásunk, ilyenek a mi magyar jogállapotaink, melyek hála a rosszul alkalmazott takarékosági rendszerünknek, a helyett hogy áldást hoznának az amúgy is eléggé sanyargatott hazára, – a jogot és igazságszolgáltatást kereső szerencsétlenre, valóságos országos csapás mindazokra nézve, a kiket a gonosz végzet arra

kárhozhat, hogy bírói segélyért és oltalomért folyamodni kénytelenek.

Ezek után szabad legyen áttérnem magára az ügy érdemére, mely egyrészt a fenn ecsetelt állapotoknak megvilágosításául szolgáljon, másrészt pedig igazolni fogja, hogy mennyire vagyok én is áldozatja ezen önkényes igazságszolgáltatásnak, hogy mennyire szenvedtem és szenvedek egész családommal együtt én még most is annak brutális ökölcspásái alatt.

Panaszom tárgyát három, a m. kir. Curia kisebb fegyelmi bírósága és egy semmitőszéki határozat képezi, melyek közül a három első Eötvös Károly budapesti ügyed elleni fegyelmi ügyemben 1882. évi 105. sz. a. továbbá az 1883. évi 469. és 519. sz. a. (ugyan Eötvös Károly elleni fegyelmi ügyemben) a negyedik pedig Földvály Árpád mint néhai báró Baldácsy Antal általános örököse elleni 60,000 frtos ügyemben 1879. évi 19,374. sz. a. hozatott.

Az 1882. évi 105. számú curiai fegyelmi bírósági határozatnál fogva elutasítva lettem azon felebbezésemmel, melyet Eötvös Károly elleni fegyelmi ügyemben a budapesti ügyvédi kamaránál 103,82. sz. a. benyújtottam, még pedig a miatt utasítottam el, hogy a felebbezésem ügyvédi ellenjegyzés elő nem fordul.

Ezen indokolás világos megsértése az ügyv. rendtár 101. §-ban foglalt intézkedéseknek, nyilván való hamisítása az abban foglalt elveknek, és csakis tudatlanság vagy rosszakarat foghatja az ügynek illetén eldöntésére, hogy a törvény alapján, bírói meggyőződésből eredt legyen.

Az idézett 101. §-a utolsó bekezdésének elolvasása arról világosít ugyan minket fél, hogy a magántól vagyis magánpanaszos jogait csak ügyvéd által érvényesítheti, kit köteles e célra külön meghatalmazással ellátni, és a fegyelmi bíróságnak bejelenteni; ez esetben, mondja az idézett szakasz, a fegyelmi bíróság minden határozatát a magán fél ügyvédjével közölni tartozik.

De megjegyzendő, hogy ezen 101. §. utolsó bekezdése, midőn a magán fél jogairól szól, a megelőző bekezdések világos szövegezése értelmében az alatt csak azon jogokat érti, melyeket a magán fél a *perbeli* stádiumban érvényesíteni óhajt, ez pedig az ügyvédi rdtás 84. §. szerint kezdődik a vádhatározat meghozatalánál, – általánosan elfogadott jogfogalmak szerint, ugyanis a vádhatározat meghozatala előtt lehetvén szó fegyelmi eljárásról, fegyelmi vizsgálatról, de fegyelmi perről semmi esetre sem.

A fegyelmi eljárásnak a pert megelőző stádiumában, tehát a fél maga képviselheti magát, a mint hogy az ügyvédi ellenjegyzés nélkül ez ügyben beadott fegyelmi panaszom tényleg el is fogadtatott, s ez által egyszersmind ha már egyéb nem, de annyi bizonyára elismertetett, hogy a fegyelmi panaszszal a pernek stádiuma nem kezdődhetik.

A sérelmes curiai határozat nem átkodott eltérni ezen, az általános jogfogalmaknak s helyes törvényt magyarázatnak egyedül megfelelő elvektől csak azért, hogy felebbezésemet elutasíthassa, s

azzal Eötvös Károly ügyvédet a bajból kiségitse, és az elkövetett bűnös cselekménye megtorlása alól kibujtassa.

Laikusnak látni inponálhat a gyönyörűséges végzésnek indokolása, de aki csak némi fogalommal bír a jogról, az csakhamar azon meggyőződésre fog jutni, hogy ezen indokolás nem egyéb mint humbug, mint szemfényvesztés.

Vegyük hát egy kissé bonczkés alá a szóban forgó határozatot.

A határozatban az áll, hogy felebbezésem elutasítandó volt az idézet 101. §. értelmében azért, hogy ügyvéd nem jegyezte ellen a felebbezést.

Ezen állítás a valóságnak szándékos elferdítését involválja magában, mert azon koholt ténybeli feltevésből indul ki, mintha ezen fegyelmi ügy a per stádiumát már elérte volna.

De legyünk szigorúak önmagunk iránt is. Talán mégis akadunk, egy mentségre a kir. Curia érdekében.

Hátha a kir. Curia fegyelmi tanácsa azzal védekeznek, hogy ő más álláspontot gondolt a »per« elnevezés alatt, mint a milyen fentebb megjelöltetett?

Erre csal egy őszinte és becsületes felelet adható, s ez az, hogy ez esetben a kir. Curia fegyelmi bírósága, a saját, minden hatósága érzetében olyasmit mondott volna ki, ami az elvek hami-sításával s a törvény kijátszásával egyértelmű és abszurdumra vezet.

Mert keressük hát máshol azt az időpontot, vagy mozzanatot, mely a Curia fegyelmi bírósága nézete szerint, a perbe lépés stádiumát megállapítja?

A fegyelmi *panasz beadása* és elintézése, nem lehet ezen mozzanat, mert hisz akkor az én fegyelmi panaszomat, a per stádiumában beadottnak tekintve, ügyvédi ellenjegyzés hiányából el kellett volna utasítani.

A *vádhatározat* meghozatala se lehet ezen mozzanat, mert ha igen, akkor tekintettel arra, hogy ez ügyben vádhatározat egyáltalában nem hozatott, – az ügy tehát a perbeli stádiumban soha nem is volt: az én felebbezésem el kellett volna fogadni.

Így tehát a kir. Curia fegyelmi bíróságának észjárása folytán, a fegyelmi pernek kezdete, sem a fegyelmi feljelentés beadásával, sem a vádhatározattal nem eshetvén össze, a nélkül, hogy nekem igazat adni ne kellene, most már mi is keresésére indulhatnánk a kérdésben forgó mozzanatoknak, ha meg nem volnánk győződve arról, hogy fáradságunk hiába való, hogy a kir. Curia fegyelmi bírósága maga is jól tudta, hogy az a mozzanat csakis ott található, ahol azt mi leltük fel.

Egyébiránt ez csak egyik része a mesterkéltn indokolás és elvhamisítás humbugjának, és bírói visszaélésnek, most következik csak a java:

A sérelmes végzésben ugyanis szándékosan ignoráltatik, hogy nekem sem a kamarai ügyész, sem az ügyvédi kamara részéről nem adatott hivatalosan tudtul, hogy az ügyész a vádlott üldözését és a bűnös cselekmény megtorlását eljettette, s hogy én ezen-túl csak ügyvédi képviseltetés mellett folytathatom az ügyet.

Az ügyv. rdtás 101. §-nak utolsó bekezdése értelmében a kamara erre mindenesetre kötelezve lett volna, mert a törvényt nemtudó magánfél, aki eddig maga képviselte magát, még sejtellemmel sem bírhat arról, hogy ezentúl ügyvédi közbenjárás nélkül tett minden lépés semmis, másrészt pedig mert hallatlan dolog volna a törvényhozónak azt a szándékot imputálni, hogy Ő a magánfelet ily módon rászedni és beleugrasztani akarta legyen. – Vagy talán csak Eötvös Károly személye és bűnös cselekménye képez kivételt más hallandó felett?

Szóval a kir. Curia fegyelmi tanácsa, ha csak egy parányi jogérzet is lakik vala benne, nem utasíthatott volna el engem felebbezésemmel, mint aki jogaim megóvásának mikéntjéről kelleg felvilágosítva nem lettem.

Bátor vagyok most már a kir. Curia fegyelmi bíróságának 1883. évi 469. számú végzését tenni panasz és megbírálás tárgyává, mely végzés az Eötvös Károly ellen beadott, még pedig ugyanazon bűnös cselekményeire vonatkozó második fegyelmi feljelentésem, illetőleg újító panaszom következtében, másodfokúlag hozatott. Ezen újító panaszomra és feljelentésemre, a kamara a vizsgálatot részben elrendelte, mely ellen Eötvös Károly, 469. sz. a, valamint a sérelmes része ellen én is, 519. sz. felebbezéssel élünk. Ennek a következménye azonban az lett, hogy a Curia fegyelmi bírósága, az idézet 469. számú végzésével Eötvös Károly felebbezésének nemcsak hogy helyt adott, hanem a további fegyelmi eljárást Eötvös Károly ellen végképpen megszüntette, megszüntette pedig egyrészt azon okból, mivel a vádbeli cselekmény büntethetősége állítólag már elévült.

Ezen 1883. évi 469. számú curiai fegyelmi bírósági határozat is remekműve a tények hamisításának, s a jogi elvek kinullázása és kiforgatásának.

Az elévülés kérdése, melyet a kir. Curia fegyelmi bírósága megérteni sehogy sem akart, egyszerű számvetési művelten alapszik, tehát számtani szabatosággal oldható meg. – Az elévülés kiszámítására mérvadó időpontok pedig a következők:

A vádbeli cselekmények közül

a) Eötvös Károly részéről kierőszakolt ügyvédi megbízás és engedmény 1879. évi nov. 19-én.

b) Az Eötvös Károly és Kovách László közt megkötött egység pedig, a melyben, Eötvös Károly ügyvéd 60,000 fitos bekebelezett és minden egyéb bármi jogczim alatti követelésemről lemond, s az által az én káromra a csalás, a hűtlen kezelés, sikkasztás és ellenféllel való összejátszás büntetével terheli magát, engemet pedig ezekre menő véresverejtekkel szerzett vagyonomtól, jogos és igazságos követeléseiteimről megfosztott és megkárosított, – az pégi 1880. évi febr. 3-án jött létre.

c) Az előbbi pontban érintett egység pedig 1881. évi sept. 19-én eset tudomásomra egy Király Júlia felperessége, és br. Baldácsy hagyatéka alperes ellen a bpesti kir. törvszéknél folyamatban lévő per alkalmából, melyhez az alperesi hagyatéka megbízott

ügyvéde mint alperes képviselője, ezt az egyességet legnagyobb meglepetésemre 1881. sept. 15-én beadott elleniratához becsatolta.

d) Az első fegyelmi panaszomat Eötvös Károly ellen a bpesti ügyvédi kamaránál, a mint az elkövetet gonoszsága, és bűnös cselekménye tudomásomra jutott tehát 35 napra vagyis 1881. évi oct. 24-én benyújtottam.

e) A második illetve újított fegyelmi panaszt benyújtottam ugyanazon vádbeli cselekményekre vonatkozólag, és ugyancsak Eötvös Károly ellen 1883. évi ápril 7-én illetve 1883. évi máj. 21-én.

A d) alatti első fegyelmi panaszon tehát, minthogy azt, az első és második fokú határozatok sem vonják kétségbe, ideje korán adottt be.

Ami az e) alatti 1883. évi ápril 7-ikén illetve május 21-ikén beadott második fegyelmi panaszt illeti, ez szintén az elévülési határidőn belől adottt be – csakhogy a kir. Curia fegyelmi tanácsa Eötvös Károly iránti kiméletből jónak találta az ügyvédi rendtartás 102. §-át helyes értelméből, üres frasisok segítségével kiforgatni s ekként az igazságnak és jognak érvényesítését álokoskodással, tehát ravasz módon megghiúsítani, és így Eötvös Károly bűnös cselekményeit megtorlatlanul hagyni, mintha Eötvös Károly a törvény felett állana.

A kir. Curia fegyelmi tanácsának 469/83. sz. végzése ugyanis az ügyv. rdtás 102. §-nak utolsó bekezdéséből azt akarja kimagyarázni, hogy az elévülés megszakítására a fegyelmi feljelentés megtétele önmagában nem elegendő, hanem hogy ahoz még a panaszlott ellen irányzott bírói intézkedésnek is hozzá kell hogy járuljon, csak is akkor, ha ilyen panaszlott ellen irányzott – nem mellette szóló – intézkedés létezik, csak ekkor szakad meg – úgymond az elévülés.

A büntető jogban ilyesmi helyén van, mert ott az elévülési határidők sokkal hosszabbak és 20 évig is terjednek. S a büntető törvénykönyv 108. §-a csakugyan ki is mondja határozottan azt az elvet, melyet a curiai határozat a fegyelmi esetekre reá erőszakolni akarja.

Ámde az ügyv. rendtartás 102. §. nem mondja azt, a mit a bünt. tvkv. fenidézett 108. §-a, hanem éppen ellenkezőleg határozottan azt rendeli, hogy a feljelentés az elévülést megszakítja. Ezen intézkedés egyszerű és világos; az nem tűr semmiféle toldozást foltozást, azt úgy kell venni, a hogy van, abból semmit se szabad levonni, és ahoz semmit se szabad hozzá adni, mert ott a hol határidők kiszámításáról van szó, a törvényt mindig szigorúan és praecise kell magyarázni, mert különben a jogkereső közönség, soha sem fogja tudni, hogy mihez tartsa magát és megszűnik minden jobbiztonság.

De egyáltaljában elévülésről még csak szó sem lehet, mert úgy az első, vagy is az 1881. évi oct. 24-ón, valamint az 1883. évi május 21-én megindított fegyelmi panaszom, az elkövetett ügyvédi visszaélés és bűnös cselekménynek tudomásomra jutásától vagyis 1881. évi sept. 19-től, tehát mindkét följelentésem és pa-

naszora benyújtása és megindítása a törvény szabta két éven belül jóval előbb megtörtént, még pedig a meghosszabított időnek igénybe vétele nélkül is, és így az semmi szín alatt el nem évült.

Tekintve tehát még azt is, hogy az első 1881. évi okt. 24-én beadott fegyelmi panaszt maga a Curia fegyelmi bírósága sem mondja elévültnek; tekintve, hogy ezen fegyelmi panasz az elévülési határidőt megszakítván, az elévülés csak további két év elmultával, vagyis 1883. évi okt. 24-ön állhatott volna be, tekintve végre, hogy a második fegyelmi panaszom illetve újításom 1883. évi április 7-én illetőleg május 21-én, tehát nemcsak a meghosszabított, de a tényleges két évi elévülési határidő eltelte előtt öt hóval előbb adatott be: ez okból világos, hogy panaszom idejekorán volt benyújtva, s hogy a Curia fegyelmi bírósága az idézett 102. §. értelmének félremagyarázása, és az igazságnak megtagadása által visszaélést és hatalmi csint követett el, s ez által engemet ezrekre menő jogos és igazságos követeléseimre nézve érzékenyen megkárosított, — Eötvös Károly pedig az elkövetett büntényért fenyíttetlen maradt, hogy csalásait tovább folytathassa.

De továbbá, ugyanaz 1883. évi 519. számú curiai fegyelmi végzés a kamarai határozat sérelmes része ellen intézett és általam beadott felebbezésemet pedig visszautasította a miatt, hogy én a 8 napi felebbezési határidőt állítólag elmulasztottam.

A Curia fegyelmi bírósága 519/83. sz. határozatában azt állítja, hogy a kamarai 572/83. sz. végzés nekem 1883. évi nov. 20-án kézbesített, a felebbezést pedig csak tíz nap múlva, vagyis 1883. évi nov. 30-án adtam be, miért is úgy mond, a felebbezéssel elkés-tem ezért visszautasítottak.

Ezen állítás egyenesen a legszelídebb kifejezéssel élve aktellenes, mert az 1/. alatti óvatosságból kivett kamarai bizonylat (lásd mellékletek 22. sz. a.) tanúsága szerint a kérdéses 572/83. sz. kamarai határozat 1883. évi november 22-ikén lett részemre kézbesítve és általvéve, s e szerint a felebbezést nov. 30-án éppen 8-ik napon tehát nyílt határidőben adtam volt be.

Ha magán fél, aki szerződést köt, arra vetemednék, hogy valamely okmányba oly tényeket csempészne be, melyek a valóságnak meg nem felelnek, akkor a kötvényt, a szerző dóst valótlan tartalmánál fogva hamisnak kellene tekintenünk — az illető szerződő fél a ki ezt tenni merészelné, mint csaló, és hamisító a büntető törvény szigorának tenné ki magát; de ha a bíróság, a legfőbb törvényszék teszi ezt, esküje megszegésével, magasabb intelligenciája daczára, és jobb tudomása ellenére, az aztán szép, dicséretes, lovagias dolog, az büntetést nem érdemel, mert hát a bíró meggyőződése szerint jár el.

Tisztelem ön is azt a meggyőződést, ha alapos, ha igaz. — De a valótlanságot s a törvényes elvek és tények hamisítását meggyőződésnek keresztelni, az már sok; ezen bírói meggyőződés pedig mint aféle ne nyúlj hozzámot állítani oda, mely minden bírálaton és felelősségen felül áll, — az még több, mert az már

annyi, mint a bírói csalhatatlanság, mindenhatóság és felelősség nélküliségnek szentesítése, s e szerint a jogi rendnek egyenes felbontása és megszüntetése, – vagy ez, s ilyes csak Eötvös Károly személye és bűnös cselekményei elleplezhetőse történhetik az igazság rovására?'

A kir. Curia ezen mind két fent idézett végzésében, abban a részben is mulasztást követett el, hogy ha már fegyelmi után nem határozott az ügyben, az iratokat át nem tette a bünyenyítő bírósághoz. Az ügyvédi rdtás 98. §-a ugyan is azt rendeli, hogy a fegyelmi hatóság, ha úgy véli, hogy a panaszlott cselekmény vagy mulasztás, büntettet képez: az iratokat további eljárás végett az illetékes büntető bírósághoz teszi át.

Már pedig a tények és gyanúkok egész halmaza forgott fenn; Eötvös Károly pedig az ügyvédi kamarához beadott nyilatkozatában ezen felül oly módon védekezett, hogy én a vizsgálat során bebizonyítottam volna, hogy állításai nemcsak hogy valótlanok, hanem hogy benső igazság, pszichologiai lehetőség sincs bemiök.

De lett légyen bár a kir. Curia fegyelmi bírósága akár milyen optimista Eötvös Károly személyiségével szemben, annyi bizonyos, hogy már a képviselői és ügyvédi kar tekintélyének megóvása megkövetelte volna, hogy az iratok a bünyenyítő bírósághoz áttéssenek. De hát Eötvös Károlynak, a Curia fegyelmi tanácsa kegyenczének, oka van fázni a büntető bíróságtól, miért is a fegyelmi perben alkalmazott fenyegetései óta várva várom azt a napot, melyen ő engemet rágalmazás vagy becsületsértés miatt felelősségre von.

Végül áttérek az ez ügygyel kapcsolatos 1879. évi 19.381. sz. 2% alatt másolatban becsatolt curiai ítéletre, (Lásd mellékletek 23. szám alatt) mint olyan jogi szörnyetege, melynél fogva a királyi curia a 3. melléklet alatt másolatban mellékelt Földváry Árpád úrral mint néhai báró Baldácsy Antal általános örökösével 60.000 forint iránt kötött, bíróilag jóváhagyott és jogerőre emelkedett peregyességet, a perben nem állott Földváry Miklós és Földváry Kálmán beavatkozása folytán megsemmisítette, még pedig nemcsak az állítólagos többi örökösökre nézve, hanem egész terjedelmében, tehát Földváry Árpád általános örökösre nézve és örök részére vonatkozólag is – ennek kérelme és akarata nélkül.

Hogy ott, a hol a fogamzási, vagy szülési processust, különös viszonyok és áramlatok nem befolyásolják, a Curia ilyen szörnyetegeket mint az imént említett végzés világra hozni nem szokott, azt mutatja a 47. alatt másolatban mellékelt 38.242/78. sz. a. a bpesti IV. ker. kir. jbság által hozott és Földváry Árpád mint báró Baldácsy örökösét marasztaló határozat (Lásd mellékletek 24. sz. H.) s az arra bekövetkezett és 5% alatt másolatban becsatolt 19374. SZ. Curiai végzés, (Lásd mellékletei: 25. sz. a.) mely utóbbi, úgy több, mint 10 ehhez hasonló. Miután azokban nem az én érdekeimről, hanem más valakinek érdekeiről van szó, az első fokú

határozatot nem szünteti meg egész terjedelmében, hanem egészen korrekt módon kimondja, hogy a határozat a Földváry Árpád úrra szállott örökségét illetőleg Földváry Árpádot kötelezi ugyan, de azon tul az egész Baldácsy-féle hagyatékok nem.

Ha a kir. Curia az én 60.000 frtos ügyemet is ily értelemben intézi vala el, akkor nem volnék ezekre menő jogos és becületes utón szerzett vagyonomból kifosztva, és Eötvös Károlynak nem lett volna alkama a fegyelmi védekezésében mindig csak arra hivatkozni, hogy az én 60.000 frtos követelésem úgy sem állott már fenn, mivel a Curia a köztem és Földváry Árpád közti egyességet egész terjedelmében megsemmisítette.

Csakis a Curia ezen törvényellenes tettének átka szülhetne, azon újabbi gonosz tettet, hogy Eötvös Károly bízva az egyességet megsemmisítő curiai határozatban, de nem törődve a sérelmek orvoslásával a legaljasabb módon 60.000 frtot jóval meghaladó és minden egyéb bármí jogcím alatti követelésemről, ok és megbízás nélkül lemondani merészelt és lemondhatott anélkül, hogy az igazságszolgáltatás büntető keze őt mind eddig utólérte volna. Miért? mert a magas Curia még a törvények kiforgatásával is kész volt támogatni, – engemet pedig vagyonomtól megfosztani.

Nagyméltóságú legfelsőbb fegyelmi bíróság! Becületes ember voltam teljes életemben, soha vádaskodni nem szerettem és nem szoktam, türtem a legnagyobb méltánytalanságot is inkább, csak hogy a bírói támogatást igénybe venni ne keljen, de most, midőn az igazság érzetem feletti fájdalom, és ezekre menő véres verejtékké! szerzett vagyonomnak jogtalan utón és módon, az ügyvédi gonoszság és bírói visszaélések következtében elvesztését és szegény családomnak ártatlanul és önhibáján kívüli, és az ügyvédi gazság okozta szenvedéseit látván, kénytelen vagyok igazságom öntudatából erőt merítve, még a legfelsőbb bíróság ellen is, a törvényellenes és megkárosító eljárásáért panaszt emelni, jogos és igazságos ügyemben pártfogást kéni, mert bízok a törvényben és arra támaszkodva bízok az igazságban.

Mindezen előadottak alapján a Nagyméltóságú legfelsőbb fegyelmi tanács előtt, a legmélyebb alázattal esedezem, miszerint tekintetbe véve azt, hogy én aláírott az ügyvédi gonoszság, és a bírói törvényellenes eljárások és visszaélések következtében, a becületes utón és véres verejtékkal szerzett, ezekre menő vagyonomtól, jogos és igazságos követelésemről, jogtalan utón és módon megfosztattam, és szegény családommal együtt koldusbotra juttatva lettem.

Kegyeskedjék tehát jelen följelentésem alapján, a Nagyméltóságú kir. Curia azon bírái ellen, kik magokat a fent elősorolt határozatok hozatala alkalmával, törvényellenes és büntetendő cselekménnyel terhelték, és akik a törvényellenes határozatok meghozatalához szavazatukkal hozzájárultak, mint ezt az ide 6% alatt Nagyméltóságú Perezel Béla úrhoz a magyar királyi Curia másodelnökéhez intézett és eredetben *bemellékelt kérelmemben is részletesen kifejtettem* – de kiknek nevei közlését a Nagyméltóságú

kir. Curia elnöksége a hivatkozott G%. alatti kérelmemre vezetett 141/84. számú végzésével kereken megtagadta. – A fegyelmi eljárást megindítani, és a befejezett vizsgálat nyomán, a bírói felelőségről szóló 1871. évi VIII. törvénycikk értelmében, a törvényellenes eljárásaikkal okozott összes kárait és költségeim iránti felelőséget kimondani és elmarasztalni méltóztatnék.

Egyszersmind szükség esetére kérem a bpesti ügyvédi kamarától az 1882. évi 103. sz. a. benyújtott felebbezésemet, továbbá az 1883. évi 334. sz. a. fegyelmi panaszomat, úgy nemkülönben az 1883. évi 828. sz. a. felebbezésemet, esetleg a hivatkozott összes iratokat, a melyek jelen fegyelmi panaszom jogosultságát és igazságos ügyemet, s a rajtam véghez vitt törvényellenes és igazságtalan eljárásokat szinte igazolandják – bekérni kegyeskedjék.

Tisztelettel maradtam alázatos szolgája

A Nagyméltóságú legfőbb fegyelmi Bíróságnak!

Ágoston János

a néhai br. Baldácsy Antalnak volt
urad. praefectusa.

E kérvény, illetve panaszunk elintézése jelenleg van folyamatban; – ennek eredményét – valamint a megindítandó bünyfenyítő eljárás iránti panaszomat és feljelentésemet Eötvös Károly ellen, csalás, sikkasztás és ügyvédi visszaélés miatt, a melyet a budapesti bünyfenyítő törvényszékhez a Fortunába most nyújtandók be, – a **vizsgálatra!** tekintetből, annak befejezte után kiadandó újabbí röpíratomban fogom egyébí visszaélései felderítésével az ítéelő *közönség elé* terjeszteni.

Most pedig még ezúttal bár nem saját ügyemre vonatkozót, de Eötvös Károly ügyvédnek, a szerencsétlen hozzátévedett felekkel szembe elkövetni szokott hazugság és jellemtelenségei illusztrálására, saját iroda vezetője, és úgyszólván mindenesse által sajátkezűleg kiállított bizonylatát, szorul szóra a 27. számú mellékletben közölni azon indokból is szükségesnek látom, hogy a nagy közönség és a jogkereső szegény felek Eötvös Károly ügyvéd megbízhatóságára vonatkozó ítéletüket abból is levonhassák.

Z á r s z ó .

– Mit mondjak még? Fessem tovább a valót, a tényeket! Elég. – Egy haramiának lerajzolására ennyi bizonyosan nem kell, ennyit még ő sem tudna tenni mint Eötvös Károly. Ha olvasunk egy francia regényt, s abban leírva látunk egy-egy emberi szörnyet, borzasztó, bombasztikus, hajmeresztő cselekedeteivel; gyönyörködünk, s mérgelődünk az író megrázkódtatásain, s végül midőn befejeztük, megkönnyebbült lélekkel csapjuk földhöz az iszonyú

könyvet s nagyot lélekezünk, hiszen csak regény! ... De mik azok a csalfá regények, azok a hajmeresztő dolgok ezekhez képest!

Az mulattató regény. S ez, könnyek között áztatott koldusbot!

Nem hiszed el úgy-e olvasó. Nem bírod felfogni, hogy meri ezeket mondani valaki Eötvös Károlyra; a kifogástalan jellemre, a lángeszű jogászra!

Meri mondani: a való! . . .

S ez a való sokat tudna még mondani, sok más koldusbotot tudna még felmutatni, sokak átkát tudná viszhangoztatni, – de minek?

Elég ez is! ...

»Mit fog erre Eötvös Károly csinálni? összefogja tépni azt a hazug Ágoston Jánost« – fogják mondani sokan.

Megmondom én mit csinál. Legelőbb is elolvassa e könyvet, s nézi magát benne mint tükörbe, utánna gondolva: jó fotográfus ez az Ágoston. De ezt csak úgy magában fogja tenni. Kívülről tépni fogja haját, fut, szalad, hogy tegyen valamit ellenem, meggátoljon mindent!

S akkor én elébe állok: »Féreg, eddig és nem tovább! Le az álarczczal, s most mutasd be magad, hogy ki vagy! . . .

Vagy pedig hallgatni fog, azzal indokolva: minden szó hazugság mit irtam, s nem is érdemes rá gondolni! . . .

Szegény! . . .

Csakhogy ezek a hazugságok már végig mentek sok fórumon, s végig fognak menni még sokan, addig! – míg az igazságnak győzni kell.

Hisz az, mindenki által belátható, hogy ha a tények így nem állnának, a hatalmas Eötvös Károlylyal így szembeszállni, vakmerőség volna.

Eltékintve a szenvedés, a kár, a három évi kin, gyötrellem, megalázás és igazságtalanságtól, el a fizethetlen kedves birtokom megrablásától, el a 100,000 firtot meghaladó pénzbeli megfosztatósomtól és rablásomtól, el az igazságtalanságtól, melylyel léptenyomon találkozék, mert sérthetetlen és hatalmas emberrel állok szembe, el a gyalázatos és jogtalan jogos követelésemről nevében való lemondásától, csak az vagyok mondandó, bírák és emberek:

igazságot vagy halált!

És most, midőn fájdalom, hüen lerajzolám az emberi szörnyet, kit Eötvös Károlynak hívnak; most midőn ismered életét és egy

tettét bár, de tudod hogy mások nyomorán gazdagodott meg, nem vonod kétségbe, hogy ő a legnagyobb nyomorult! . . .

Te peres fél! Ha van valakid kitől 2 krajczár követelésed van, bízd Eötvösre. A 2 krajczár követelésért te előbb, oda fogod adni utolsó ingedet! . . .

Te választó polgár! Légy keresztény vagy zsidó, add szava-
zatod Eötvösre, ha gyarapítani akarod azok számát, kik gonosz
tetteik megvédésére használják az immunitást! . . .

Te lovagias gentleman! Onts vért Eötvösért, megérdemli; ő
a leglovagiasabb maszk, kiről ha lehull az álarcz, csak hóhérral
állhat szemben.

És te dédelgetett zsidó! Tudd meg ki az a kifogástalan jellem,
a lángeszű keresztény jogász, ki, védelmedre ment: Eötvös Károly!
És ha megértetted most már e nevet, tudd meg, hogy e névvel a
legnagyobb átkot mondtad ki! . . .

A világtörténelem a világ ítélete, és a te lelked története
lelkednek ítélete leszen. Ez Ítéletre hivatkozva állítom a követke-
zőket mint tényeket:

1. Igazolva van, hogy tervszerűleg kiszámított áldozat vagyok,

2. Tény, hogy erőszakkal vette ki tőlem ügyvédi meghatal-
mazását.

3. Tény, hogy magát elfizetve jogtalanul és aljas módon le-
mondott, majdnem százezer forintot meghaladó jogos követelé-
seimről.

4. Tény, hogy ezen gaz eljárásáról és a felvett pénzről soha
nem értesített, és azzal be nem számolt.

5. Tény, hogy ezekre menő értékes ingóságaimtőli jogtalan
megfosztásához segédkezett nyújtott.

6. Tény az, hogy aljas és gonosz eljárásai következtében ér-
tékes kedves birtokomat elvesztettem.

7. Tény az, hogy minden tisztességet nélkülöző gaz eljárásá-
val családommal együtt jogtalanul, koldusbotra juttatott.

8. Tény, hogy ő ezek után csalást, sikkasztást, az ellenféllel
összejátszva a legaljasabb visszaélést követte el.

A melyből kifolyólag csak azt mondom: Ember és földi bíró,

í t é l j !

De vigyázz, mert lesz utolsó ítélet is, mely minden oldalról
borzasztó lesz – felül a haragos s szigorú bíró, alól a nyílt pokol,
belülről a lelkiismeret furdalása – kívülről lángba borul a világ,
jobbról a bűnök vádolnak, balról az ördögök rémítenek.

Mert az igazságtalan cselekedett igaz rossz cselekmény, de még gonoszabb az igazságtalan ítélet – az elsónél még van remény, hogy jóvá lesz téve, a másik megerősíti az igazságtalan cselekményt, azért legyünk rajta hogy mint emberek igazságtalanul ne cselekedjünk, s mint bírák igazságtalan ítéletet ne hozunk! , . ,

Hivatkozott mellékletek.

1-ső szám.

Hiteles kiadvány. Ügyszám 98/1879. közjegyzői okirat. Elöttem Dr. Mannheimer Ignác budapesti királyi közjegyző előtt alulirt helyen és időben megjelent általam személyesen ismert Ágoston János budapesti (IV. kerület zöldfa-utca 25. sz. alatti), lakos föld-birtokos és a következő kötelezvényt állította ki. Alólírott Ágoston János elismerem, hogy Eötvös Károly budapesti lakos ügyvéd és országgyűlési képviselő úrnak háromezer kétszáz (3200) osztrák értékű forinttal azon okból adósa lettem, mert tőlle ezen összeget kölcsön vettem és készpénzben leolvasva mai napon valósággal meg is kaptam. Lekötelezem magam arra, hogy azon összeget mai nap-tóli nyolcz (8) százalékos kamatjával együtt hitelező úrnak folyó év és hó, azaz ezernyelczszáz hetvenkilenczedik évi (1879) augusztus hó huszonhatodik (26) napján fogom visszafizetni, mert különben hitelező úr jogosítva lesz, azt az 1874. évi XXXV. törvénycikk 111 és 112. §§-ai értelmében végrehajtás útján általa szabadon választandó bármelyik bíróság előtt sommás eljárás útján behajtani. Miről ezen közjegyzői okirat általam felvétellett, a félnek felolvas-tatott általa akaratával megegyezőnek találtatott és aláíratott azzal, hogy jelen okmány hiteles kiadmánya Eötvös Károly úrnak ki-adandó. Budapesten ezernyelczszáz hetvenkilenczedik évi augusztus hó tizennyolczadik napján (1879. Aug. 18.) Ágoston János s. k, Dr. Mannheimer Ignác kir. közjegyző s. k. (P. H.)

18151. sz. ang. 28-án 1879.

2. szám.

Tekintetes kir. járásbíróság! Ágoston János budapesti lakos ezúttal Csalár községben fekvő birtokán tartózkodik, az A alatt eredetben és másolatban ide zárt 1879. évi augusztus 18-án kelt 98/879. ügyszám alatt kiadott közjegyzői okirat szerint 3300 frtot vett föl tőlem kölcsön oly kötelezettséggel hogy ezen összeget 8% kamataival együtt 1879. évi augusztus 26-ik napján visszafizeti.

Mínthogy ezen kötelezettségnek eleget' nem tett, az 1874. évi XXXV. t. ez. 111 és 110. §§-ai alapján tisztelettel kérem, a tek. kir., járásbíróságot mint szabadon választott bíróságot, méltóztassák Ágoston János adósom ellen, a közjegyzői okirattal igazolt

3200 ft tőke követelést ez után 1879. évi augusztus 18-ától a kielégítéséig járó 8% kamat és.

- a) Ezen kérvény felvétele és 3-szöri leiratásért 30 ft – kr.
 b) A csat. 3 leírásáért 3 » –
 c) Beadványozásáért..... , 1 » –
 d) Felhasznált bélyeg..... 1 » 80

végrehajtói kérvényezési ügy a később, felmerülendő költségek erejéig annak bárhol található összes ingóságaira jelesen, Csalár községben birtokán létező, bútoraira, házi- és gazdasági eszközeire, állataira terményeire, boraira, szőlőbeli eszközeire, – activ követelésem, nélkülözhető ruha és ágyneműire a végrehajtást javamra elrendelni és ennek magam vagy Hollósy István megbízott ügyvédem közbenjötté mellett leendő foganatosítása végett a szöcsényi k. járásbírósnak megkeresni. Tisztelettel

Eötvös Károly.

8151. sz.

Végzés.

Ezen írásban előterjesztett kérelméhez képest 1879. évi aug. 18-án Dr. Mannheimer Ignác közjegyző által 98/79. sz. a kiállított közjegyzői okirat és az 1874. évi 35. t. ez. 111 §-a alapján a kielégítési végrehajtás 3200 ft tőke, – ennek 1879. aug. 18-tól számítandó 8% kamatai ezúttal 28 ft 95 kban megállapított, valamint a még felmerülendő költségek erejéig R. Eötvös Károly felperes részére Ágoston János alperes ellen ennek ingóságaira elrendeltetik, a p. t. rdtartás 8-ik czíme értelmében felperes vagy Hollósy István helyettes közbejöttével leendő foganatosítására a szöcsényi kir. járásbírósnak megkeresetik. – Miről végrehajtató I. értesítetik.

Kelt Budapest, 1879. aug. 29-én. – IV. ker. kir. jbiróság, Novoszath albiró.

3. szám.

Tisztelt ügyvéd úr! – Nem tudom tett-e már lépést az ügyemben, és a keresetet beadta-e? igen kérem sürgösen megindítani a 60,000 firtból kifolyó keresetemet, mert Király Júliának engedményezett 33,946 írtra nézve is intézkedni fogok, hogy megbízást nyerjen, és a mint az ön követelésem iránt már a kereset bent lesz, utánna azt is majd be kellene adni, hogy előjegyezni lehessen a hagyatéokra, mert attól félek, hogy kijátszanak és a hagyatékot elpocsékolják.

Szíves értesítését kérve, tisztelője Csalár, 1879. decz. 23-án.

Ágoston János s. k

4 szám.

Tekintetes ügyvéd úr! Itt küldöm csak részben összeállított számadásomat némely okmánynyal, a hiányzókat, ha szüksége tesz ráe szinte megküldeni fogom, ha értesíteni fog.

Az első tétel alatt itt csak formalitásból felvett 33,945 firtot

én még 1879. évi márczius 12-én tartozásaim fejében Király Júliának engedményeztem, az tehát ezúttal per tárgyát nem képezendi és érintetlen hagyandó, erre nézve majd Király Júliától annak idején szerezni fogok külön megbízást, ha, hogy azt per nélkül meg nem kaphatná.

A kizárólagosan engemet illető jelen számadásomból kifolyó és egyéb követelésemre nézve bele nem érve Földváry Árpád személye ellen lehető követelésemet, az esetre, ha netán egyezés létesülhetne és rövid idő alatt követelésemhez hozzá juthatok 20 - 25 ezer frtban kiegyezhet – de húszezer irton alól semmi szín alatt nem, – miután ez készpénzkiadásaimat se fedezi egészen, és így csak veszt fejszének nyele leszen.

Kérem tehát a keresetet azonnal a legsürgősebben megindítani szíveskedjék. A mint az idő és ut engedi azonnal lemegyek és ha kell, bővebb információt adandók.

Öszinte tisztelettel maradván Csalár, 1880. február 5-én kész szolgálja

Ágoston János s. k.

5. szóm.

Tekintetes ügyvéd úr! Éppen egy éve múlt, hogy néhai br. Baldácsy Antal hagyatéka ellen számadásomból eredt *egyik követelésemre* a hagyaték elleni kereset megindítására, és követelésemnek bírói utón leendő érvényesítésére megbíztam, mit is teljes megnyugvásomra elfogadni szíves volt, – sőt ezen követelésemből a Tek. úrnál, levő tartozásom fedezésére 3200 frtot át is engedményeztem. Én felhívása folytán *számadásomat információmmal* együtt meg is küldöttem, – azonban az én legnagyobb káromra a *keresetet máig sem indította meg*, – ezt ugyan ismert elfoglaltatása, és halmozott teendői között nem is csudálom, – tekintetben véve tehát ezt, valamint azt is – hogy a halasztás reám és szegény családomra káros, mert jogos és igazságos követelésem a legnagyobb veszélynek van kitéve, nem csak jogos de követelésemnek annak idejéni meg nem kaphatás miatt vagyonomtól is megfosztva lettem.

Ugyanazért azon tiszteletteljes kéréssel járulok Tek. ügyvéd úrhoz, miszerint méltóztassék az általam átadott és br. Baldácsy hagyatéka ellen *indítandó peremre vonatkozó iratokat, számadásomat és megbízásomat visszaadni, illetve visszaküldeni forduló postával, hogj jogaimat érvényesíthessem mielőbb*, ne hogy a hagyaték tökéletesen elpocsékoltatván az én jogos követelésem a késedelem miatt kielégítetlen maradjon.

Egyszersmind kérem Tek. urat arra is miszerint ellenem fenállható követelésétől számláját szinte megküldeni.

Igen sajnálom, *hogy perem megkezdésére más ügyvédet leszek kénytelen most megbízni*, holott teljes bizalmam Tek. úrban volt, de sok oldalú elfoglaltatása miatt erre kénytelen voltam.

Ki is midőn fenti tiszteletteljes kérésemet megújítanám, becses levelét és irataimat, posta fordultával *Csatárra utolsó posta Szakál*

intézni méltóztassék, Mély tisztelettel maradván. Budapest, 1880.
decz. 10. aláztatos szolgálja

Ágoston János s. k.

6. szám.

Tekintetes kir. Törvényszék! Király Júlia mint Ágoston János engedményessé felperesnek, alólírott Földváry Árpád, mint br. Baldácsy Antal általános örökösei és néhai br. Baldácsy Antal ismeretlen örököse ellen 10529/81. sz. a. 33946 frt tőke s járulékai iránt indított rendes keresetére az alábbiakban van szerencsénk előterjeszteni közös elleniratunkat.

Mindenek előtt ki kell emelnünk stb. stb. –Eötvös Károly úr részére kiállított és Sztrányovszky Géza bgyarmati kir. közjegyző által Ágoston Jánosnak név aláírásával ellátott megbízás alapján Ágoston Jánosnak most nevezett megbízottja, Visontai Kovách László úrral, mint néh. br. Baldácsy Antal hagyatékának gondnoka és az összes örökösök megbízottjaival az 5% alatti egységre lépett, (L. 11. lap) melynek 4. p. szerint a nevezett és nejeének 3500 firtot fizetett, – *ennek ellenében Ágoston János az 5% alatti 2-ik pontjában minden követeléseitől, a melyeket a néhai br. Baldácsy Antal hagyatéka – ennek egyik örököse 1. r. alperes – vagy minden örököse ellen bármely kigondolható czímen bírt – vagy támaszthatni vélt egyszersmindenkorra örökre lemondott stb.*
Földváry Árpád,

Dr. Nagy Jenő mint néhai br. Baldácsy Antal
ismeretlen örököseinek gondnoka.

7. szám.

(Lásd elől egység. 11-ik lapon.)

8. szám.

Tekintetes ügyvéd úr! Mindennek határa van, és így most már türelmemnek is vége, nem veheti tehát rossz néven, ha ügyeimben határozottan fellépve, a törvény oltalmához és a nyilvánosság elé fordulni kénytelen leendek.

Én részint számtalan leveleimben, részint személyesen többször felkértem t. ügyvéd urat, hogy 1879. évi november 17-én oly brutális módon kierőszakolt ügyvédi megbízást (miután azt időközben ügyvéd úrtól visszavontam), valamint az átadott ügy 1880. évi február 5-én postán elküldött, és néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka elleni követelésekre vonatkozó összes irataimat küldje és adja vissza, ígérte is többször azoknak elküldését, de az mind- eddig csak ígéret maradt.

Minek előtte tehát jogos igényeim tekintetében az ügyvédi rendtartás és a törvény támogatását igénybe venném, még egyszer és utoljára jelen soraimban t. ügyvéd urat felkérve kijelentem, hogy ha a nála levő összes irataimat, jelen levelem vételétől számítandó négy nap alatt kezemhez nem küldendi, az esetre az ügyvédi rendtartás értelmében a kamarához, esetleg a nyilvánossághoz

is fogok fordulni, de magamat tovább oromnál fogva húzni nem engedem.

A még a kierőszakolt megbízásomat vissza nem vontam, többször kértem és sürgettem t. urat azért, hogy a keresetet báró Baldácsi hagyatéki tömege ellen saját követelésemre nézve adja be, illetve indítsa meg, de ezt mindeddig nem tette, de soha egy betűvel sem értesített arról, hogy miért késik a kereset megindításával, pedig igen jól tudta, hogy az ügyvédi hanyagságok miatt mily helyzetbe lettem szorítva!

Azért annál meglepőbb reám nézve Pintér Sándor ügyvéd úrtól mint Király Júlia megbízottjától vett azon értesítés, miszerint 1870. évi márczius 12-én kiadott engedményem alapján, báró Baldácsy hagyatéka ellen megbízója nevében megindított keresetből kifolyó elleniratban, alperesek arra hivatkoztak, hogy t. úr úgy az engedményezett, valamint az én összes követelésemre nézve, a hagyatéki tömeg gondnoka Kovách Lászlóval 3500 írtban kiegyezett, és ezen összeget fel is vette volna, – ez valóban meglepő, és erre nevet nem találok, de ezt hinnem lehetetlen is, mert ha való lenne, úgy rosszabb volna a zsebmetszésnél, – de lehetetlen azt fel is tételeznem, hogy t. ügyvéd úr utasításomon túlterjeszkedett volna, és nekem sok ezerre menő jogos és igazságos követeléseimre nézve önhatalmúlag, s utasításom ellenére oly gyalázatos egyességet kötött volna. De azért sem hihetem azt, miután engemet soha egy betűvel, de szóval sem értesített arról, hogy úgy az én, valamint engedményesem Király Juliát illető követelésre nézve egyezkedési kísérletek, vagy bár miféle lépések vannak folyamatban.

Én szóval is, de 1880. évi február 5-ön irataimnak elküldésével újólág is határozott utasítást adtam t. ügyvéd úrnak, melyben értesítettem újólág követelésemnek mikénti jog alapjánól, és arról is, hogy Király Juliának több rendbeli tartozásaim lejébe a néhai báró Baldácsy által a már részemre megállapított 33,946 frtot, még 1879. évi március 12-én átengedtem, ez keresetem tárgyát nem képezendi, arra nézve majd Király Juliától szerzek megbízást; és az külön per tárgya leend, miután az már a báró által egyes-séileg befejezett különálló ügy.

Az én többi, úgy a számadásomból kifolyó követelésemiméi; illetőleg pedig, értesíttem és határozottan utasítottam, hogy netán egyesség esetére a legkevesebb 20-25 ezer frton alól semmi szín alatt egyességet ne kössön, de ezt is csak bíróság vagy közjegyző előtt rövid lejáratú határidőre, miután tartozásom kiüzetésére ezen követelésemre szükségem vagon, – *ezt, ha jól emlékszem 3200 forint tartozásomrólí összegegről szóló engedményemben is hangsúlyoztam.*

Miután tehát Király Juliától megbízást nem kapott, de az én utasításaim is határozottak voltak, de másrészt soha e perczig semmiféle értesítést t. ügyvéd úrtól nem kaptam, lehetetlenség hinnem és feltételeznem azt, hogy ily visszaélést és bűnös cselekményt elkövethetett volna.

De a mennyiben netalán csalódnak, és azon állítólagos egyeség csakugyan léteznék, s e szerint t. ügyvéd úr utasításom ellenére tett és cselekedett, az esetre az ügyet kénytelen leendek a nyilvánosság terére vinni, egyszersmind az egyezkedő felek ellen a szigorú törvényes eljárás megindítását is kérelmezni – valamint a kártérítési keresetet is folyamatba tenni, – mert az oly gyalázatos eljárás és kijátszás becsületes emberek között nem megy és nem lehet, de ezt t. úrnak nem szükséges bővebben indokolnom, miután az ügyvédi rendtartást ismernie kell.

Minek előtte tehát, az előadatokból kiindulva, a további lépéseket megtenném, t. ügyvéd úrnak értesítését ide posta fordulátával kérem és elvárom, – különben a következményeknek oka nem leendek.

Tisztelettel maradván Szécsény szeptember 22-én 18.

Alázatos szolgája

Ágoston János.

9. szám,

1626. sz. Július 10-én 1880.

Tekintetes kir. Járásbíróság! Ágoston János csalári lakos alperes ellen a budapesti IV. ker. kir. jbiróság 18,151/79. sz. alatti végzésével részemre elrendelt, 1879. szept. 6-án teljesített s a szécsényi t. kir. jbiróság által 3670/79. sz. a. jóváhagyott végrehajtást, a maga összes jogi következményeivel együtt, de mégis az alábbi korlátozással megszüntetem, *mintán nevezett alperes ellen más utón fogok keresni teljes kielégítést.* Ezen nyilatkozatom alapul vételével az én javaslatomra bíróilag kinevezett zárgondnok Kardos Sámuel ellenében számadás követelése iránti jogomat s egyúttal végrehajtási zálogogomat, a mint az 1257/80. sz. a. végzésben újólag is repartíáltatott, azon összeg erejéig, melyet a most hivatolt 1257/80. sz. a. végzés alapján netalán fizetnem kell, továbbá azon összeg erejéig, a melyet Kardos Sámuel mint zárgondnoki díjat esetleg követelni jogosítva van, mindenesetre fentartom.

Ezen korlátozással megszüntetettnek kimondani, Kardos Sámuel a zárgondnokság alól felmenteni s erről őt és Ágoston János alperest végzésileg a becsatolt felzeteken értesíteni. Tisztelettel Eötvös Károly.

10. szám.

1138/81. sz.

Ő felsége a király nevében – A szécsényi kir. jbiróság – Révay Sándor ügyvéd által a 2. alatti május 12-én kelt 1108. sz. levél beérkeztéig, vagyis május hó 14-én képviselt Király János pesti lakos és ugyanazon ügyvéd által képviselt Király Júlia volt csalári, jelenleg budapesti lakos másodrendű felperesnek Tercsánszky István ügyvéd által védett K. Eötvös Károly budapesti lakos foglaltató első és Ágoston János szécsényi lakos végrehajtást szenvedett 2-od r. alperes ellen, a Csaláron 1879. évi szept. 6-án R. Eötvös Károly javára felvett végrehajtási jkönyvben összeírt ingóknak végrehajtási zár alóli feloldása iránti perében sommás szóbeli tárgyalásának befejezése után, továbbá az e pörrel együttesen tár-

gyalt Miskei Ferencz ügyvéd által képviselt Németh Josefa felpnek Tercsászky István ügyvéd által védet Eötvös Károly ügyvéd foglaltató stb.

Végezett. Első r. felperes Király János perletételt tartalmazó 2. alatti levele, és 2-od rendű felperesnek perbeszűntető III. alatti kérvénye folytán R. Eötvös Károly és Ágoston János alperesek ellen 4284. sz. igénykeresettel megindított sommás szóbeli perük ezennel beszűnttetetik és nevezett felperesek kötelesek alperes Eötvös Károlynak 15 írt és a perben érdeklött Németh Josefának 24 fít o. é. perköltséget 8 nap alatt megfizetni stb. végül Németh Josefának R. Eötvös Károly és Ágoston János ellen 4271. sz. keresettel támasztott igény perében a folytatatólagos tárgyalás mindadig függőben tartatni rendeltetik, míg azt a felek valamelyike kérelmezendi, miért is e per iratai mindaddig nyilvántartandó stb. Indokok stb. Kelt Szécsény, 1881. Julius 11-én, Balgha Ferencz s. k., kir. albíró.

11. szám.

Eötvös Károly által Szécsénybe a vendéglőben sajátkezűleg írva és személyesen a bírósághoz beveve.

4746.sz.

J e g y z ő k ö n y v .

Szécsénybe a kir. j bíróság által Király János és Király Júlia igénylő felpnek, R. Eötvös Károly I. rendű és Ágoston János II. r. alperesek ellen 4284/79. sz. a. indított igény perében 1879. évi nov. 25-n felvétetett. Jelenlévők az alólírottak.

Felperesi megbízott megjelenik s meghatalmazása alapján a jelen igény pertárgyalását egyik vagy másik peres fél által bekövetkező további szorgalmazásig elhalasztja I. r. alperes R. Eötvös Károlynak fenhagyván azon tetszése szerinti jogot, hogy a lefoglalt ingóságokat transferálhatja illetőleg árvereztetheti, mely esetben felperesek igényüket csakis a befolyandó vételárra tartják fenn.

I. r. alperes R. Eötvös Károly személyesen megjelenik, az elhalasztásba beleegyezik, azonban az igény elleni minden jogait és kifogásait fentartja, s egyúttal szabad tetszésére fentartja azt a jogot, hogy a lefoglalt, tárgyakát transferálhassa.

II. r. alperes Ágoston János személyesen megjelenik s a halasztásba a felperes és I. r. alperes által kikötött feltételek elfogadásával beleegyezik.

Ezzel a jkönyv bezáratott és aláíratott.

R. Eötvös Károly I. r. alperes.

Ágoston János.

Serig Autal albíró.

Révay Sándor felp. képv.

12. szám.

6/IV. 1878.

T. Ágoston úr! Kérem megírni mire lesz szüksége, hogy és hová lesz elszállítva, s Árpád tudjon e erről valamit, vagy nem? levelét 10-re Fegyverekre várom. Én ugyan Debreczenből írok

Önnek, de azt a mellékelt hivatalos levélben nem említtem, s erről ne is tessék szólni – holnap Nádudvarra megyek, onnét haza – legyen szíves erélyes, gyors és világos intézkedést levelemre kieszközölni a báró urnái. Öszinte tisztelettel Splényi s. k.

2796.80. SZ.

13. szám.

Előleges tanúkihallgatása iránti kórvénye Ágoston János föld-birtokosnak, leendő felperesnek – *Kovách László* orsz. képviselő mint néhai báró Baldácsy Antal hagyatékának gondnoka ellen (lak. Budapesten, Zöldfa-utca 27. szám), mely szerint Kaidos Sámuel magánzónak, Szécsényi lakosnak a % alatti kérdő pontokra leendő kihallgatását elrendelni kéri.

Végzés. A beadott kérelemnek a trt. 534-536. §§-ai alapján hely adatik s a kihallgattatni kért tanú, Kardos Sámuel jelenleg Szécsényi lakosnak a bemellékelt kérdő, s netán beadandó ellenkérdő pontokra leendő kihallgatására *határidőül f. 1880. évi december 6-ik napjának* délutáni 2 órája ezen kir. jbíróság elé, esetleg tanú lakására ki tűzetik, mely határidőre tanú, idéz vényen megidőztetik, – kérelmező fél s megnevezett leendő alperes fél, jelen végzés által azzal meghivatnak, hogy kimaradásuk a tanúkihallgatást megakadályozni nem fogja.

Kelt Szécsényben a kir. jbíróságnál 1880. évi november hó 21-én. – Zsivora s. k. kir. jbíró. (P. H.)

14. szám.

Tekintetes Eötvös Károly ügyvéd úrnak Budapesten. Tudomásomra jöven az, hogy tek. ügyvéd úr nevében és részemre a néhai báró Baldácsy Antal hagyatéki tömegéből nagyobb összegű pénzt vett föl.

Minthogy azonban én tek. ügyvéd urat soha fel nem hatalmaztam, sem meg nem bíztam arra, hogy nevében, vagy részemre pénzt vegyen fel, vagy egységet kössön, de egyáltalában én semmiféle megbízást tek. ügyvéd úr részére ki nem adtam – meg nem foghatom tehát azt, hogy mi jögalapon merészelt nevében, vagy részemre pénzt felvenni, és azt mindez ideig nekem át nem adván, hanem azt magánál megtartotta, csudálkozom, hogy az ily eljárásra egy hírneves ügyvéd vetemedhetik.

Minekelőtte a további lépések megtételére megbízottamat utasítanám, ezennel felhívom tek. ügyvéd urat, hogy a részemre és nevében a íentemlitett hagyatéki tömeg által adott és átvett összeget 24 óra alatt nekem kézbesíteni szíveskedjék, – ellenkező esetben kénytelen leendek jogaim és személyem elleni visszaélése és nevében adott tett merénylete miatt, a törvény támogatását és oltalmát haladéktalanul igénybe venni. – Budapest, 1882. május 5-én. Tisztelettel: **Ágoston Király Mária.**

13. szám.

Tekintetes Eötvös Károly ügyvéd úrnak Budapesten. Uram! A fájdalom, nyomor és szenvedés keserű pohara most már végképpen megtelt, bekövetkezett a leszámolás órája.

Tudja-e azt uram! hogy mióta ön ezrekre menő jogos és

igazságos úton szerzett vagyonomtól és követeléseimtől oly gyalázatos és gazmódon megfosztott és megkárosított, szegény, szerencsétlen családommal a legnagyobb nyomorral küzdök, – szegény családom azóta sokat éheznek és fázik velem együtt, és ezt mind önnek aljas és gyalázatos eljárása okozta, mert ön a leggyalázatosabb módon megcsalt és sok ezerre menő vagyonomtól megfosztani elég vakmerő volt, önző céljainak elérése végett.

Eddig sokat túrtem és szenvedtem, de már tovább túrni és családom nyomorát nézni képes nem vagyok; – de ön nemcsak véres verejtékkel és becsületes utón szerzett vagyonomtól fosztott meg, de még becsületesem és jellemem is aláadni igyekezett és gyekszik, pedig tudja a meg azt uram, hogy jellemtekintetében én a nyomorral küzdő, szegyeinek önnel egy vonalba állani!

Én önt eddig némileg kíméltem azért, mert azon párthoz tartozni látszik, »habár ön érdeke és hiúsága kielégítésére tolt oda fel magát« – mely pártnak elveit én is sok tekintetben magaménak vallom, de a mely pártot előbb utóbb ép úgy megfogja csálni mint engemet megcsalt, a mint azt, az ön érdeke fogja magával hozni, – ön nem méltó azon párthoz és elvekhez melyet száján hirdet, kebelében azonban kígyót rejteget! – de jelleménél fogva se tartozhat oda, gondoljon csak vissza viselt dolgaira! – De de nem akarom itt most viselt dolgait és bűn lajstromát felsorolni azt teendem ott, és a hol szükségesnek tartom, hogy végre valahára leálczáztassék és hogy ismerjék meg önnek árnyoldalát is, s hogy megtudhassa mindenki azt, hogy ön valóságban kicsoda.

Uram! mint fentebb mondván a keserűség pohara végképpen megtelt, mert szegény jó családom most már a legvégső nyomorral küzd, de a melyet ön okozott, mert ön fosztott meg a legaljasabb módon önző céljainak eléréseért, ezekre menő jogos és becsületes utón szerzett vagyonomtól, én most már szegény családom nyomorát tovább nézni és túrni nem tudom, ön pedig nem érdemes arra, hogy ők és én a nyomort tovább túrjuk és szenvedjük, és ők még nagyobb csapásnak is legyenek kitéve önnek gyalázatos eljárása miatt, azért:

Ezzenel és utoljára, tehát még egyszer felhívom önt arra, hogy ha mai naptól számítandó 8 nap alatt az ön által oly gazmódon okozott kárait ki nem egyenlíti, úgy a töllem nyert és átvett iratokat vissza nem adja, az esetre a következményeket ön magának tulajdonítsa, mert ne hídje azt, hogy bármiféle nagy befolyással bírjon is, hogy én a keservesen szerzett kiérdemelt és megszolgált s ezekre menő vagyonomtöli megbolttatásomat oly könnyen eltúrjem, és családomat a nyomorral küzdve éhezni lássam. Én mindenesetre szerezni fogok magamnak gyalázatos eljárásáért önhöz méltó elégtételt, mert oly gyalázatos és gazeljárással fosztani meg vagyonomtól mint ön teve, az hallatlan, mert ez által nemcsak hogy engemet és szegény családomat a legborzasztóbb nyomorba taszította, de meggyalázta még azon kart is melyhez tartozik, oly eljárás után más a ki a becsületesre csak legkevesebbet is ad,

rég föbe lőtte volna magát, és ön mégis eddig pirulás nélkül mert becsületes emberek között járni, a hová nem való! kell tehát, hogy a fátyol lerántassék, hogy önt a teljes valóságban ismerje meg mindenki.

Vegye tehát fontolóra e sorokat addig, míg nem késő, mert ne hidje el azt, hogy én önnel minden tekintetbe szembe szállni az önhöz méltó módon nem tudok, és nem merek, ha bármiféle nagy tudománynyal vagy befolyással rendelkezik is. Igaz, hogy nekem befolyásom nincsen, sem pajtáskodási viszonyba senkivel sem állok, de még zsidó barátsággal sem dicsekedhetem, az én fegyverem csakis a jog, igazság és becsület, e három pedig Önnél hiányzik; tehát az önhöz méltó és ön elleni elégtételt minden esetre azért eltalálni fogom és eltalálok.

Most tegye szívére kezét és fontolja meg azon nyomort, melybe ön taszított és talán még a becsületérzet benne feléledni íog, és tudni fogja kötelességét a koldusbotra juttatott szerencsétlen család érdekében, kit ön jogtalanul és gyalázatos módon fosztott meg ezrekre menő vagyonuktól és jogos követelésektől. Az Összes irataimat posta fordultával elvárom.

Kelt Nagy-Károly, 1882. évi november 8-án.

Ágoston János.

10. szám.

Néhai br. Baldácsy Antal hagyatéka elleni követelésemnek behajtása és beigazolása végett Eötvös Károly ügyvéd úrnak követező eredeti okmányok adattak által:

1. A bpesti IV. ker. kir. járásbíróóság előtt 1879. évi ápril 15-én 8266/79. sz. a. 60.000 írtban az általános örökös Földváry Árpáddal kötött bírói egység eredeti példánya.

2. Ezen 60.000 frt követelésemnek végrehajtásilag történt bekebelezését igazoló, s báró Baldácsy Antal tulajdonát képezett karácsondi 79. sztkv hiteles kiadványa.

3. Ugyanazon bekebelezést igazoló saári 129. sztkv másolata

4. Az 1880-dik évi január 26-án kelt és 523. tételből álló 61.026 frt 43 krról szóló számadásom eredetbe.

5. br. Baldácsy Antalnak 1877. évi november hó 28-án kelt levele, melyben többek között követésemre némi részben hivatkozás fordul elő, – eredetbe,

6. Ugyan br. Baldácsy Antalnak 1878. február 7-én kelt levele, melyben értesít, hogy az általa megállapított és elfogadott 33.946 frtnyi követésemet az általa meghatározott idő előtt nem fizeti, arra előbb ne számítsak – eredetbe.

7. 1879. évi márczius 12-én kelt és Király Júliának engedményezett 33.946 frtről szóló engedmény másolata.

8. br. Baldácsy Antalnak a magyar kölcsönös biztosító bank helyisége és lakbérére vonatkozó utasítása eredetbe.

9. Kunosi Vilmos számlája és nyugtája eredetbe.

10. Rusko József kádármester nyugtája eredetbe.

11. Szarvas József ügyvéd nyugtája eredetbe.

12. Pilisy Lajos nyugtája eredetbe.

13. Máday Sándor kir. közjegyző letéti okmánya.
14. Mayer József nyugtája, a báró utasítása reá vezetve.
15. Pogonyi Dénes nyugtája.
16. Licsauer Józsefnek szóló utalvány, a bárótól erra reá vezetve, nyugta.
17. Napi díjjaimról szóló kimutatás, br. Baldácsy Antal által láttamozva és elfogadva.
18. A családi birtokomra a magyar földhitelintézet által kért árverésre vonatkozó 14864/79. sz. végzés.
19. Ugyan e tekintetbe Hajós Ilona részére szóló 14134 79. számú végzés.
20. írásban adott információm és utasításom.
21. Ezen okmányokról szóló kimutatás, melyen kértem, hogy Eötvös Károly ügyvéd úr azok átvétele és elismerése végett írja alá, és ezt vagy pedig térítvényt küldjön azokról.

Ágoston János.

17. szám.

Meghatalmazás, melylyel Eötvös Károly országgyűlési képviselő, köz- és váltó-ügyvéd urat felhatalmazom, hogy néhai báró Baldácsy Antal hagyatéka ellen fennálló mindennemű követésemre nézve Yisontai Kovách László képviselő úrral, mint ezen ügyben kinevezett gondnokkal, illetőleg megbízottjával, esetleg az örökös Földvály Árpáddal, illetőleg ennek megbízottjával, szükség esetén mindkettővei nevében végérvényesen **összeszámolást** teljesíthessen, s mindennemű kölcsönös követelések megfontolásával köztem, s jelzett hagyaték közt végleszámolás és vég-kiegyenlítési egységet, vagy szerződést köthessen, és egyúttal kötelezem magam, hogy ezen eljárását helyeslem, az általa kötendő egységet elfogadom s érvényesen jóváhagyom, s egyúttal nevezett ügyvéd úr, mint megbízottam részére 50 frt eljárási díj megfizetésére magamat kötelezem, kijelentvén ismétlőül, hogy f. é. november 17-én, részére kiállított *engedménye alapján*, úgy, e meghatalmazás alapján is, általa kiállított, vagy kiállítandó nyugtákat kötelezőleg elismerem.

Miről kiadtam ezen egész terjedelmében általam irt és aláírt meghatalmazó levelet.

Budapesten, 1879. nov. 19-én.

Ágoston János s. k.

E meghatalmazás Eötvös Károly közjegyző által is hitelesített a következőkben:

Az általam 105/79. szám alatt felvett jkönyv alapján, bizonyítom, miszerint Ágoston János földbirtokos, családi lakos, akit személyesen ismerek, a fentebb foglalt meghatalmazás alatt látható névaláírását, általa sajátkezűi aláírottak ismerte el előttem. – Kelt B.-Gyarmat, 1879. nov. 24-én. Sztrányovszky Géza ~. k. kir. közjegyző.

18. szám.

Bizonyítvány. – Alólírott tiszta lelkiismerettel a következőket adhatom elő és szükség esetén hitem letételével is megerősíthetem, mint ki személyes és fültanuja voltam az alábbiaknak.

En még 1879. évi július havában Eötvös Károly ügyvéd és orsz. képviselő úr irodájában írnoki minőségben alkalmaztattam, az irodában elintézés végett lévő ügyekben be lévén avatva, többek között az Ágoston János csalán földbirtokos, 3200 frtos kölcsön-ügyében is, mely Eötvös Károly ügyvéd úr közvetítésével Bisehitz Dávid nagykereskedő úr között 1879. évi aug. 18-án jött létre. – E kölcsön biztosítékául Ágoston úr Bischitz I). úrnak három havi lejáratú váltót, és Eötvös úrnak biztosítékképen egy közjegyzői okiratot állított ki, mely utóbbiban 8 nap köttetvén ki a fizetésre s tudtommal a fenti kölcsönt Ágoston úr, Bischitz D. úr kezeiből fel is vette.

Ágoston úr, a közjegyzői okiratban foglalt 8 nap alatt kitett fizetésnek nem tett eleget, Eötvös úr mint felperes a közjegyzői okirat alapján a 8 nap elteltével kielégítési végrehajtást kért – azt foganatosította is, s amint emlékszem *14,000 frt becsértéket* meghaladó, ingóságokat és terményeket foglaltatott le és helyeztetett zár és zárgondnoki kezelés alá.

Később azonban 1879. évi nov. 17 -én Ágoston úr, Eötvös úr irodájában a reggeli órákban megjelenvén, kérte Eötvös urat, hogy az akkor lejárandó és a fent említett Bischitz-féle váltót lenne kegyes a kamat lefizetése mellett meghosszabbíttatni, miután azt most kifizetni nem tudja, – erre köztük, igen heves szövíta támadt, mely vitából (miután én a mellékszobában voltam) következő szavakat, hunczut, csaló stb. hallottam, Ágoston úr a többek között monda, hogy nincs veszélyeztetve a tartozása, mert ha kell ad még neki biztosítéket, báró Baldácsy hagyatéka elleni több rendbeli s ezrekre menő követeléseiből is, tartozása erejéig, de a vita tovább folyt, még egyszer Eötvös úr nagy hangon azt mondotta »no üljön le, írjon, én diktálom az engedményt«. – Erre Eötvös úr az engedményt, ha jól emlékszem tolba monda 3400 frtról, mikor ez készen volt, ismét nagy vita támadt, Eötvös úr nagyhangon a következő fenyegető szavakat használta: »hunczut, gazember stb. – továbbá: »innen addig ki nem megy, még azt nem írja a mit én diktálni fogok« – s eközben az ajtót rá zárta. – Ágoston úr a fenyegetésre, mely reá nézve válságos lehetett volna ellenkezés esetén, – leült Eötvös úr íróasztalához, s Eötvös úr előbb engem némán beintvén a szobába, s ő Ágoston úr háta mögé állott, egy ügyvédi meghatalmazást mondott tollba, mit Ágoston úr izgatottan, de a kényszer súlya alatt, a legnagyobb zavar között le is írt – azt aláírta.

Ez meglévén Eötvös úr látván Ágoston úr ingerültségét, az íróasztalhoz engemet ültetett, s nekem tollba mondott egy nyilatkozatot, valami közjegyzői okira-ra és igény perre vonatkozó, ennek befejezte után annak aláírását szintén követelte Ágoston úrtól, mit azonban Ágoston úr azt tenni nem akart, s kijelentette azt, hogy az abban foglaltak valótlan-ságot tartalmaznak, és így azt alá nem írhatja, de Eötvös úr kijelentette, hogy, ennek meg kell lenni, és ezt követeli, mert ezt úgy saját, mint Ágoston úr érdeke kívánja, a míg végre, hosszas czivódás s részben fenyegetés, részben rábeszélés után Ágoston úr aláírta.

Ezen két okmány egyikét, ha jól emlékszem azt a melyiket én írtam Eötvös úr velem mint tanúval később aláíratta. – Az eljáráskor feltűnt nekem, hogy ezen okmányok egy és ugyanazon időben írtak bár, s mégis nem tudom mi okból különböző napokról lettek keltezve, – ezután Ágoston úr csak annyit mondott Eötvös úrnak, hogy reméli, miszerint bizalmával visszaélni nem fog, és kérte, hogy a pert mielőbb a 60,000 firtos pertől, illetve követeléséből kifolyólag kezdje és indítsa meg a hagyaték ellen, s erre izgatottan eltávozott, ez esetek alatt sem az irodában sem Eötvös úr szobájában hármunkon kívül más nem volt, – Ágoston úr távozta után Eötvös úr lakószobájából előhívta sógorát Fromm Miklós urat, kivel azon okmányt, melyet én írtam és előttemeztem volt, vele szintén aláíratta, azonban ő a készítés, és Ágoston úr otléte alatt jelen nem volt.

Eötvös úr midőn Ágoston úr eltávozott, nekem 50 azaz ötven firtot ígért az esetre, ha Ágoston úr tartozása kifizetve lesz, mit azonban Eötvös úrtól a mai napig sem kaptam meg.

Bizonyíthatom továbbá azt is, miszerint Ágoston úrtól több rendbeli levelek érkeztek Eötvös úrhoz, melyeket az irodában felbontottunk, azokban mindig sürgette a báró Baldácsy hagyaték elleni pórének megindítását, többek között a mint emlékszem 1879. évi december vége felé írottban még Király Júlia részéről is ígér megbízást küldeni, szinte a hagyaték elleni követelés behajtására, mely, ha jól emlékszem, valami 30,000 firtot meghaladó összeg iránt szólt, *Később azonban Eötvös úr megtiltotta az Ágoston úrtól jött leveleknek az irodabani felbontását,* s meghagyta, hogy azokat neki felbontatlanul adjuk be, mit utasítása szerint teljesítettünk is a legnagyobb hűséggel. Továbbá arra is emlékszem, hogyha több rendbeli leveleken kívül pénzküldemény is érkezett Ágoston úrtól Eötvös úr részére.

Miről is ezen tisztával óságot hűn tükröző bizonyítványomat sajátkezűleg írva és aláírva, az igazságnak teljesen megfelelőleg kiadtam.

Budapesten 1881. évi december 28-án. *Kompolthy Zsigmond.*

1181882. ügyszám.

A fentebbi ügyszám alatt felvett jegyzőkönyv alapján tanúsítom, hogy az általam személyesen ismert Kompolthy Zsigmond, ügyvédsegéd, budapesti lakos ezen bizonyítványt sajátkezűleg aláírottának előttem elismerte. – Kelt Budapesten 1882. évi február hó 22-én.

Jeszzenszky Danó, kir. közjegyző. (P. H.)

10. szám.

3476. sz. Érki: április 22-én 1879. főjelzállog – Saári 129. sz. tjkv. A budapesti IV. ker. kir. bíróságnak 8501/79 sz. a. kelt végzése alapján a végrehajtási zálogjog – hatvanezer firt tőke és ennek 1879. évi április 15-től folyó 6% kamata erejéig – Ágoston János bpesti lakos javára bekebelezettek. – Egyetemesleg fekszik a Markazi 3. sz. tjkv. C. 10 alatt – Domszlói 1 sz. tjkv. C. 13 es Karácsondi 79 sz. tjkv. C. 13. sz. a. – Deszpot János k. bírósági telekkönyv vezető (P. H.)

2995 SZ
1882.

20. szám.

Magyar kir. posta igazgatóság, Budapesten. – Tekintetes Ágoston János úrnak volt jószágigazgató – földbirtokosnak. Budapesten. – Vonatkozásfal folyó hó 7-én ezen postaigazgatósághoz benyújtott kérvényére értesítem uraságot, hogy Szécsényi postahivatalnál 1879. évi október 21-én »Eötvös Károly Budapest« czíme alatt feladott 228. számú, ajánlott levél 1879. október 28-án a címzetnek, – 2. a szécsényi postahivatalnál 1879. évi nov. hó 29-én ugyanazon cím alatt feladott 270 frt értékű pénzes levél évi december 1-én a címzett nejének, – 3. szécsényi postahivatalnál 1879. december 23-án ugyanazon cím alatt feladott 35. számú ajánlott levél 1879. december 24-én a címzettnak. – 4. a szakáli postahivatalnál 1880. évi február 5-én ugyanazon cím alatt feladott 222. számú ajánlott levél 1880. február 6-án címzett nejének, – 5. a balassa-gyarmati postahivatalnál 1880. évi február 6-án ugyanazon cím alatt feladott 253. számú ajánlott levél (express) 1879. évi február 8-án Wallner Ödönnek mint meghatalmazottnak – 6. a budapesti főposta hivatalnál 1880. évi december 13-án ugyanazon cím alatt feladott 1233. számú ajánlott levél 1880. évi december 13-án a címzettnak lett kézbesítve. – A kérvényéhez mellékelve volt 6 drb 10 krros postai értékjegyet % alatt visszaküldöm. – Budapest, 1882. márczius 17-én Zóbel Lipót m. k.

1240/1882. polg. sz.

21. szám.

Igen sürgős kérelmük Miskey Ferenc ügyvédnek mint Eötvös Károly ez ügybeni meghatalmazottjának és Miskey Árpádnak mint Németh Jozefa engedményesének, melyben a f. évi 137. sz. a. hozott végzéssel kihallgatni rendelt Dola József kihallgatásától elállásokat bejelentik.

Végzés. Minthogy tanú állító R. Eötvös Károly a jelen kérvénye szerint Dola József és Büchler Ignác tanúi kihallgatásától elállott, ennél fogva ezek kihallgatása foganatosíttatni nem fog, miért is Dola József értesíttetik, miszerint ez ügyben az 1882. évi június 14. napjára e bíróságnál kitűzött határnapon megjelenni nem tartozik s a 187/1882. polg. számú végzéseli idéztetése ezzel visszavonatik, a b.-gyarmati kir. jbiróságchozi Büchler Ignác tanú kihallgatása iránti megkeresvény pedig visszatartatni rendeltetik. Ekként tehát az 1882. évi június hó 1-ső napjának d. e. 9. órája a kir. jbiróságnál kitűzött határnapon egyedül a 187/1882 polg. számú végzésben megnevezett s megidézett szakértők fognak kihallgatni.

Miről Eötvös Károly megbízottja Miskey Ferenc ügyvéd kezéhez M.-Szuhán, Miskey Árpád mint Németh Jozefa engedményese M.-Szuhán, Zadubán Ádám mint Kardos Sámuel képviselője, Ágoston János Budapesten Kecskeméti utca 8. sz., Ágoston Jánosné szül. Király Mária Budapesten Újvilág utca 16. sz., Király Júlia Budapesten Képiró utca 8. sz. és Dola József Csátáron e végzés hivatalos másolatával értesíttetnek. – Kelt Szécsényben a kir. jbiróságnál 1882. évi május hó 23-án. Balgha kir. albiró.

94,1.884 fegy. Sz.**22. szám.**

Ágoston János kérvénye, melyben az 572 83. számú kamarai fegyelmi bíróság határozatának részére mikor történt kézbesítéséről bizonylatot kér.

Végzés. Ezen kérvény folytán értesítettik folyamodó úr, hogy az 1883. évi 572/83. fegy. sz. kamarai határozat folyamodó részére az ezen kamaránál őrzött eredeti kézbesítési iv tanúsága szerint »Peter Zsuzsa« kezéhez 1883. évi november hó *huszonkettedikén* lett kézbesítve.

Budapest, 1884. évi febr. 8-án. A budapesti ügyvédi kamara. Kiadta Dr. Siegmund, titkár.

19,381/1879. sz.**23. szám,**

Ő felsége a király nevében – m. kir. Curia mint semmitőszék – Ágoston János felpnek, báró Baldácsy Antal hagyatéka képviselőjében Földváry Árpád alperes ellen 60,000 forint és jár. iránt fenforgó végrehajtási ügye, a budapesti IV. ker. jbiróságnak 1879. évi ápr. 19-én és május 11-én 8501. és 10,218. sz. a. hozott végrehajtási végzéseivel s azok alapjául vett bírói egység ellen, Földváry Miklós és Földváry Kálmán mint Menotti kiskorú fia t. és t. gyámja részéről 1879. évi június 19-én 13,367. sz. a. beadott semmiségi panasz folytán 1879. évi szept. hó 25-ik napján tartott nyilvános ülésén vizsgálat alá vévén, a következő *határozatot hozott.*

Tekintve, hogy a megtámadt végrehajtási végzések alapjául vett, sa bíróság előtt kötött egység oly kereset, és peres eljárás folytán keletkezett, a melyben az ki nem mutatott, hogy az elmarasztaltatni kívánt hagyaték képviselőjében megidézett alperes az örökgyónak *íkétségtelenül* egyedüli örökössé, s ennél fogva a hagyaték kizárólagos képviselőjére jogosítva volna, ennek hiányában pedig a hagyaték képviselőjére hivatott valamennyi s netalán ismeretlen örökösök szabályszerű megidézése nélkül a pptár 83. §. b) pontja ellenére indított eljárás folytán a hagyaték terhére kötött egység további bírói eljárás alapjául rendellenesen lett elfogadva, ugyanazért a fent kitett számú és keletű végzések következményeikkel, az azok alapjául szolgált perbeli eljárással s annak folytán kötött egységgel együtt a pptár 297. §. 11. és 15. pontjai s a 298. §. b) pontjának figyelembe vételével megsemmisítettek.

Miről a kir. jbiróság a felterjesztett iratok % alatti visszaküldése mellett *törvényszerű intézkedés végett értesítetek.*

Kelt Budapesten, a m. kir. Curia mint semmitőszéknek 1879. évi szept. 25-én tartott nyilvános üléséből.

Perczel Béla s. k.

Lehotzky Kálmán s. k.

38242,78. sz.**24. szám.**

Ő felsége a király nevében. *Ítéltetett* alperes Földváry Árpád mint néhai báró Baldácsy Antal általános örököse, köteles a felperes Spitzer Berta által követelt 25,000 írt tőkét, ennek 1878. évi decz. 23-ától járó 6% kamatait és az ítéleti illeték viselése mellett 120 frt perköltséget felperesnek öröksége erejéig 24 óra alatt végrehajtás terhe mellett megfizetni.

Felperesi ügyvéd költségei és munkadíja saját fele ellenében 120 forintban állapították meg.

Indokok stb. Budapest, 1878. évi decz. 23-án Cséry kir. albiró.

19374. sz.

25. szám.

Ő felsége a király nevében. A m. kir. Curia mint semmtítő-szók Spitzer Berta felperesnek, Földvály Árpád mint báró Baldácsy Antal általános örököse alperes ellen 25,000 forint és jár. iránt fenforgo végrehajtási ügyet a bpesti IV. ker. kir. bíróságnak 1878. évi 38242 sz. ítélete – valamint 38291/78. és 6713/79. sz. végrehajtási végzése ellen – Földvály Miklós és Földvály Kálmán mint kiskorú Menotti fia gyámja, úgyszintén ugyanazon bíróságnak 15358/79. sz. végzése ellen a felperes részéről 1879. évi 13368 illetve 15358. sz. a. beadott semmiségi panaszok folytán 1879. évi október hó 21-ik napján tartott nyilvános ülésében vizsgálat alá vétén következő határozatot hozott:

A felperes részről 15997. sz. a. beadott semmiségi panasz vissza utasítottatik, a 13368. sz. a. beadott semmiségi panasznak azonban részben hely adatik, az eljáró bíróságnak 38291/78. és 6713/79. szám hozott végzéseit annyiban, amennyiben azok szerint a végrehajtás a báró Baldácsy Antal hagyatékából *a marasztalt félre szállott örökségen túl, általában az egész hagyatékra lett elrendelve*, a ppter 297. §-a 15. és 18. pontjainál fogva ez irányban! következményeikkel együtt meg semmisítettnek, ellenben a 42384/78. sz. a. kelt ítéletre nézve a semmiségi panasz elvetetik, és a felterjesztett iratok % alatt vissza küldetnek. *Okok.*

Annak előre bocsátása mellett, hogy a 13368. sz. alatt beadott semmiségi panasz elkésztettek és jogosulatlannak nem vétethetett, miután az ez iránt kihallgatott végrehajtó fél sem vonta kétségbe azt, hogy báró Baldácsy Antal hagyatéka felett az örökösödési eljárás a bíróság előtt folyamatban van, a felmutatott végrendelet szermt pedig panaszkodók a hagyatéknál kétségtelenül érdekelve lehetnek, miután továbbá a hagyatéki ingatlanokra is elrendelt végrehajtás árveréssel még be nem végeztetett (298 b.) panaszkodók pedig mint e szerint érdekelt felek az eljárásról értesítve nem voltak, a panasznak a mennyiben a végrehajtás minden megszorítás nélkül a báró Baldácsy Antal hagyatékára lett elrendelve, azért kellett helyt adni, s ez irányban a fentebbi végrehajtási végzéseket következményeikkel együtt megsemmisíteni.

Mert ha bár alperes nem személyileg, hanem örökösi minőségében lett elmarasztalva, mindamellett is az egyedül ellene az összes érdekelteknek és netalán ismeretlen örökösöknek is megidézése nélkül hozott ítélet alapján, a még tárgyalás alatt álló egész hagyatékra végrehajtást feltétlenül különösen azért nem lehetett elrendelni, mert, eltekintve azon perbeli körülményektől, hogy az alperes alperessel a bíróság előtt *minden előzetes kereset megindítás nélkül* megjelent, és az ítélet is a felek pusztá előadása és beismerése alapján hozatott. Miután az Ítélet szerint is alperes csak öröksége erejéig lett elmarasztalva, miután továbbá sem a perben, sem a

végrehajtási kérvényben kellően ki nem mutattattott az, miként az elmarasztalt fél a beismerése szerint adós örökhagyónak kétségtelen egyedüli, s ekként az egész hagyaték képviselésére kizárólag hivatott örökössé volna, az irányban hozott marasztaló ítélet is csak őt terhelheti saját örökségére nézve, nem pedig az egész örökséget, illetve a perben nem vont többi érdekelteket is.

Mert ily körülmények között a határozatlansága miatt magában véve végre sem hajtható ítélet alapján a végrehajtás az örökségnek csak az örökösödési eljárás, esetleg az *örökösödési -per folytán a marasztaltra eső részére, tehát a telekkönyvi rendelet 74. §-ban* foglalt korlátozással lett volna elrendelhető, ennél fogva az elsőbíróságnak ezzel ellenkező végzései, melyek a marasztaló ítélet rendelkezésére sem alapíthatók, megsemmisítendőek voltak, az ítélet azonban a fentebbiek szerint panaszkodókra nézve sérelmes nem lehetván arra vonatkozólag a semmisségi panasz el volt vetendő.

A felperes részéről 15967. sz. a. beadott semmisségi panasz azért utasítottatott vissza – mivel a semmitőszék hivatalból is tartozván megvizsgálni azt, váljon valamely panasz jogosultan és törvényes időben adatott-e be? ez oknál fogva oly első bírósági végzés ellen mely szerint semmisségi panasz felterjesztése rendeltetett el, semmisségi panasznak helye nincs.

Kelt Budapesten, a m. k. Curia mint semmitőszéknek 1879. évi október hó 21-én tartott nyilvános üléséből. *Majláth György, B. k. Oszwald Sándor, s. k.*

26. szám.

Eötvös Károly által elkövet gonoszság és ügyvédi visszaéléseknek még nagyobb feltüntetésére és aljas eljárása beigazolására a t. olvasó közönség elé hozom még az alábbi és esküvel is megerősített okmányt.

Bizonytvány. Én alólírt Kardos Sámuel ezennel jó lélekkel bizonyítom és szükség esetén leteendő eskümmel is erősíthetem, hogy én az 1877. évben körülbelül nyár közepe táján egy délelőtt jelen voltam Ágoston János urnái, midőn nevezett a nála szintén jelen volt néh. Báró Baldácsy Antal urat arra szólította fel, hogy lenne kegyes számla követelését, mely a magyar kölcsönös biztosító bank ügyeinek kezelése és intézése következtében fölmerült, kiegyenlíteni. Báró Baldácsy Antal e felhívásra fölkérte Ágoston János urat, hogy állítsa össze számadását, mire Ágoston János azt monda, hogy azzal már készen van s eléje terjeszté a számadást. A báró úr ekkor írót fogott kezébe s jegyezgetve és törülgetve az eléje terjesztett számadásban végre így szólott: Maga 37495 firt 62 krt számít Ágoston úr, ez sok, magának a követelése ellenem csakis 33.946 forintra megy, ezt elismerem, de kifizetni csak a jövő évi búzaeladás után fogom. Ágoston János úr e nyilatkozat következtében utalványt kórt a 33.946 írtról a báró úrtól, ez azonban azt mondotta, hogy az ő szava kötelezvény; ő nem tagadja meg, hogy 33.946 firtal Ágoston János úrnak tartozik s azt az általa mondott időben ki fogja fizetni, és még úgyis hozzá fog jönni

az ezutáni kiadásai is, csak a bankügyeket továbbra is oly pontosan vezesse és ha majd szerencsésen befejezi, még tőle igen értékes ajándékot is fog kapni nejével együtt.

A fent előadottakat Ágoston János úr felhívására tiszta lelkiismerettel igazolom s annak nagyobb erejére a történeteket him tükröző ezen egész terjedelmében sajátkezűleg írt és aláírt bizonyáglevelemet kiadtam.

Csaláron, 1879. évi márczius hó 4-én.

Előttünk:

Kardos Sámuel.

Csóry Mihály, bíró s tanú,

Endrődy István, tanú.

A fentebbieket Kardos Sámuel 1880. évi deczember hó 6-án történt tanúkihallgatás alkalmával letett esküjével meg is erősítette.

27. szám.

Méltóságos báró úr! Van szerencsém a következő körülményekről értesíteni, úgymind:

1. *Segédem engem félrevezetett s azért én is hézagos információt adtam a minap méltóságodnak. Az* illető telekkönyvek megszerzésére, annak idejében ő nem tette meg a kellő lépéseket s most már okom van hinni, hogy Rakovszky úrhoz sem küldetett el a levél s ő sem felelt nekem. Ez okból legmélyebb sajnálatom kifejezése mellett tudatom, hogy *segédem elbocsátottam* s hogy az eddigi párhavi mulasztást és késedelmet fokozott siettetéssel s minden Perez felhasználásával kell és akarom helyrehozni.

2. stb. stb.

Budapest, 1880 május 24-én.

Eötvös Károly s. k.

Ezen másolat mindenkben megegyez az eredetivel, melyet hogy Eötvös Károly ügyvéd úr fogalmazott és sajátkezűleg írt, és mely az ügyvédi irodában . . . sz. iratok közt feltalálható – bizonyítjuk és egyúttal kijelentjük, hogy ezen levél, mely Kompoly Zsigmond irodaszemély által leíratván és Eötvös úr utasítása folytán ennek nevében Hollóssy István által aláíratott és Maszburg úrnak (három szó olvasatlan) szintén 1880. évi május 24-én elküldetett, *tartalma valótlan*. A dolog úgy áll, hogy Eötvös úr a kérdéses Maszburg ügyet még a múlt 1879. ó. nov. hóban fogadta el, azonban daczára annak, hogy az iroda személyzet által ez ügyre többször figyelmeztetett, és Maszburg által levélben és szóval szorgalmaztatott, *az ügyben Eötvös úr hónapokon át semmi sem tett, az iratokat magánál tartva*, az irodaszemélyzetet ez ügyben a szükséges teendőkre nem utasította és a levélben felhozott azon állítás, mintha a segéd a telekkönyvek beszerzése és különösen Rakovszky úrhoz levél küldése körül bár mi késedelmet vagy mulasztásokat követett volna el, végül hogy a segéd ezen állítólagos mulasztások miatt Eötvös úr által elbocsátott volna, *a tényállásnak meg nem felelő valótlanság.*

Hollóssy István, m. k.